Cărțile electronice nu sunt transferabile.
Ele nu pot fi vândute, partajate sau oferite, deoarece este o încălcare a drepturilor de autor ale acestei lucrări.

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt produse ale imaginației scriitorului sau au fost folosite în mod fictiv și nu trebuie interpretate ca reale. Orice asemănare cu persoane, vii sau morți, evenimente reale, locații sau organizații este în întregime coincidență.

Samhain Publishing, Ltd.
577 Mulberry Street, Suite 1520
Macon GA 31201

Amber Eyes
Copyright © 2009 de Maya Banks
ISBN: 978-1-60504-466-8
Editat de Jennifer Miller
Coperta de Anne Cain

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă în
niciun fel fără permisiunea scrisă, cu excepția cazului de
citate scurte încorporate în articole și recenzii critice.

Prima publicație electronică Samhain Publishing, Ltd.: martie 2009
OceanofPDF.com
Amber Eyes

Maya Banks
OceanofPDF.com
Dedicație
pentru Fuh-teen și Natalie, pentru că au venit mereu în timpul meu de nevoie!
OceanofPDF.com
Capitolul unu
— S-a întors, spuse Jericho din poziţia de lângă fereastră. În spatele lui, Hunter se ridică și veni să privească pământul acoperit de zăpadă.
O furtună suflase toată ziua, aruncând un picior de zăpadă pe țara înaltă cabana Jericho și Hunter împărțite între sarcini. Acum, exact în momentul în care se lăsase amurg, vântul se potolise, lăsând un strat curat de zăpadă groasă și umedă. Din fericire, se aprovizionaseră cu provizii pentru că nu coborau muntele decât dacă se ridicau pentru o plimbare lungă cu rachete de zăpadă.
— E rănită, murmură Hunter la ceașca de cafea.
Jericho dădu din cap în timp ce privea leul de munte șchiopătând prin zăpadă. Din când în când, ea cădea greu, împovărată de înălțimi. Apoi se va ridica cu greu și își va continua drumul lent spre cabină.

Trecuseră câteva luni de când îl văzuseră pe leul de munte Hunter privit ca un animal de companie. Nu de la sfârșitul verii, când intraseră obosiți în cabina lor, scăpați de o altă misiune.
Pisica fusese acolo, privind de la distanță, de parcă i-ar fi așteptat . Dar, ca întotdeauna, după o zi, ea dispăruse înapoi în munți.
Hunter își puse ceașca pe măsuța de lângă canapea și se îndreptă spre ușă.
— Nu va intra, spuse Jericho. „Ea nu o face niciodată.”
Stătea afară să-i privească, cu nasul tremurând delicat în timp ce le inspira parfumul, de parcă ar fi încercat să descifreze dacă se putea sau nu avea încredere în ei. De multe ori îi lăsau mâncare chiar în fața ușii din față. Deși nu au văzut-o niciodată mâncând-o, a dispărut mereu. Fie că a mâncat-o ea , fie că a mâncat-o un alt groapăn, nu putea spune, dar îi plăcea să creadă că puma le-a primit cadoul.
Hunter deschise ușa, iar Jericho se încruntă când o suflare de aer rece se împinge în interiorul cald. Dar Jericho și-a ținut privirea îndreptată pe fereastră spre locul în care pisica a oprit în timp ce o mirosi pe Hunter. Urechile i s-au aplatizat pe cap și și-a ridicat nasul, cu nările fulgerându-și. Apoi, spre surprinderea lui Jericho, ea porni din nou înainte. Șchiopătatul ei deveni mai pronunţat pe măsură ce pătrundea de pe malurile mai grele de zăpadă pe pasarela de piatră proaspăt lopată care ducea la cabină.
Cu răbdare, Hunter a așteptat în interiorul ușii deschise, când puma se apropia.
„Hunter, nu sunt sigur că aceasta este o idee atât de bună”, a început Jericho.
— O doare, spuse Hunter încet, durerea evidentă în propria lui voce.
Jericho a ridicat din umeri. Că puma suferea nu era îndoielnic. Hunter a avut un punct slab pentru animale, care nu s-a extins la majoritatea oamenilor. În loc să-și pună prietenul cu slăbiciunea lui, i-a mulțumit că Hunter încă mai putea simți orice.
Hunter se dădu înapoi câțiva pași când puma se opri la câțiva metri de pragul deschis. Jericho s-a mișcat ca să poată vedea mai bine și, de asemenea, unde era pușca lui la distanță de prindere. Hunter s-ar putea să aibă încredere în asta, dar era totuși o creatură sălbatică și nu-și dorea să ia prânzul pentru o felină.
A adulmecat delicat aerul, aplecându-se în față și ridicând capul în sus și în jos, în timp ce privirea ei de chihlimbar se îndrepta între Hunter și Jericho. Apoi , tentativă, se strecură înainte, cu corpul jos la pământ.
Jericho întinse mâna spre pușca atârnată de perete, o ridică și o coborî lângă el. Puma a înghețat și a început să se îndepărteze.
— Pune blestemata de arma deoparte, spuse Hunter cu asprime.
Jericho se încruntă și începu să se certe, dar Hunter traversă încăperea cu pași mari și smulse pușca din mâna lui Jericho. Cu un mârâit, Hunter a aruncat pistolul pe canapea, apoi s-a întors spre locul unde puma era ghemuită pe alee.
— Închide ușa, mormăi Jericho. „Este al naibii de frig aici.”

— Îl voi închide când va intra și nu înainte, spuse Hunter cu o voce la fel de rece ca aerul din jurul lor.
Înainte ca Jericho să-l poată întreba dacă pierduse cele câteva bile rămase pe care le avea,
Hunter se întoarse spre prag și începu să cânte pisicii pe un ton blând pe care Jericho nu-l mai auzise de când Rebeccah îl folosea.
A murmurat cuvinte blânde, fără sens, dar tonul liniștitor nu putea fi greșit. A existat un apel să aibă încredere în bărbatul din spatele ei, iar Jericho, în ciuda
temerilor sale inițiale, s-a trezit profund interesat dacă Hunter va liniști fiara sălbatică.
Păstrând un ochi neîncrezător asupra lui Jericho, pisica înainta din nou, cu urechile tresărind. Când a ajuns în prag, neliniștea i-a zburat pe șira spinării, ridicând blana în timp ce își zvâcnea capul înainte și înapoi între Jericho și Hunter.
Hunter se întinse, cu mișcările lui lente și măsurate, și îi atinse vârful capului. Ochii pisicii s-au închis de plăcere, iar ea și-a frecat brusc capul de palma lui Hunter.
— O să fiu al naibii, murmură Jericho.
— Deschide ușa de la veranda din spate, spuse Hunter cu vocea lui liniștită și uniformă,
fără să o ridice niciodată peste tonul joase pe care îl folosea pentru a calma pisica. „O să văd dacă o pot duce acolo.”
Jericho făcu așa cum a cerut Hunter, chiar dacă se întreba ce naiba avea de gând să facă Hunter când o va ține în terasa cu ecrane.
Hunter se întoarse spre verandă, cu mâna întinsă, tot vorbind prostii.
Dacă Hunter nu ar fi fost atât de serios, Jericho i-ar fi dat naibii să-i spună rahaturi unei pisici, dar Hunter... ei bine, el avea prioritățile lui. Animalele și copiii erau ținuți la înălțime în privința lui. Toti ceilalti? Nu atat de mult.
— Știu că doare, fată, spuse Hunter încet în timp ce o convingea prin bucătărie. „Puțin mai departe și mă voi uita la acea labă. L-ai prins într-o capcană, nu?
Jericho s-a uitat la laba stângă din față pe care nu punea prea multă greutate și a văzut sânge uscat, dar nu a putut să facă mult mai mult din rană. Ar putea fi orice, de la un ghimpe încorporat până la ea prinsă în fălcile de oțel ale unui trapător.
Hunter era un prost al naibii de prost dacă credea că se duce la doctorul unei pume rănite. Cat și-ar lua capul jos. Jericho clătină din cap. Ei bine, cineva trebuia să aibă grijă de idiot. Jericho apucă pușca de pe canapea unde o aruncase Hunter și o urmă pe pisica șchiopătând prin bucătărie.
Hunter ridică privirea din poziţia lui ghemuită pe podeaua verandei, cu ochii strălucind de furie.
— Ți-am spus să scapi de armă.
Jericho a ridicat din umeri. „Nu am primit niciodată comenzi care merită un rahat. În plus, dacă încearcă să te ia la prânz, o să-i scot o bucată din pielea ei.
Leul de munte și-a îndreptat privirea de chihlimbar spre Ierihon. Expresia ei era tristă, aproape ca și cum ar fi înțeles conversația bărbaților.

Jericho clătină din cap și mormăi pe sub răsuflare. Își pierdea
mințile. A prins pușca mai strâns, refuzând să se simtă vinovat pentru că
a încercat să salveze fundul prietenului său. Chiar dacă idiotul nu a vrut să salveze.
— Bine, închide ușa, ordonă Hunter.
Jericho se întinse în spate și împinse ușa. Pentru o clipă, pisica a intrat
în alertă. Privi sălbatic în jur, ochii ei strălucind de un amestec de frică
și durere. Hunter întinse mâna, cuvintele de mângâiere împiedicându-i pe buze
în graba lor de a ieși.
Puma căzu greu pe podea, prăbușindu-se de parcă ultimele
puteri i-ar fi părăsit-o. Hunter i-a atins capul, mângâindu-i și apoi frecându-i
după urechi. Ochii îi străluceau de simpatie.
— O să mă lași să-ți văd laba, fată? spuse Hunter cu o voce liniștită.
„Nu te voi răni. Vreau doar să văd ce ți-ai făcut."
Se mișcă încet și cu mare grijă, apropiindu-și mâna mai mult de
laba rănită. Când în sfârșit a atins blana plină de sânge, puma doar și-
a ridicat capul și a adulmecat experimental în direcția lui Hunter. Apoi
se așeză din nou, lăsând capul pe podea.
— Adu-mi trusa de prim ajutor, spuse Hunter.
„Spune-mi că nu te vei juca de veterinar cu un animal sălbatic nenorocit",
a spus Jericho, deși știa că a te certa cu Hunter era ca și cum te-ai urina în vânt
. Prost în orice fel ai privit-o.
„Pot măcar să-i pun puțin unguent antibiotic și sper că va preveni
infecția", a spus Hunter nerăbdător. „Ea are încredere în noi. Vreau s-o ajut."
Jericho s-a întors în casă mormăind despre cei care fac bine,
iar apoi a trebuit să râdă de ideea de a-l eticheta pe Hunter ca fiind un binefacetor.
Nenorocitul
nenorocit? Da. Granola face bine? Nu.
S-a întors câteva clipe mai târziu, cu trusa de prim ajutor în mână. Nevrând să
se apropie suficient de mult pentru a supăra pisica, i-a aruncat-o lui Hunter din prag.
Puma se rostogoli ușor, o mișcare cu aspect leneș care implica un nivel de
confort și încredere. Ea ridică privirea spre Jericho, cu ochii ei de chihlimbar sclipind
călduros. A fost o invitație acolo. Jericho se încruntă cu putere și
se scutură. Acum psihanaliza limbajul trupului unui blestemat de puma
?
— Mângâie-o, spuse Hunter hotărât. „Ea vrea ca tu."
„Și tu știi asta, cum?" întrebă Jericho sec.
„Este perfect relaxată. Îi place atingerea mea. Ai putea să o mângâi în timp ce îi
curăț rana."
„Oh, sigur, lasă-mă să fiu masa de sacrificiu pentru pisicuțe", mormăi Jericho chiar și
în timp ce înainta
.
Cu grijă și cu mai mult decât puțină precauție, a îngenunchеat lângă capul pisicii
. Ea l-a adulmecat curioasă în timp ce el își lăsa mâna în jos. Apoi, spre
surprinderea lui, ea i-a lins palma și și-a dat capul de el.
Un zâmbet neașteptat îi atenuează iritația. Ea a continuat să se frece de
mâna lui, iar el a lăsat degetele să-i înfunde blana moale.
Un mârâit scăzut i-a bubuit din gât când Hunter i-a tamponat laba, dar
nu a făcut nicio mișcare agresivă. Corpul ei s-a încordat sub
degetele lui Jericho, dar a rămas nemișcat.

— Doare, nu-i așa, fată? murmură Jericho.
Hunter îi aruncă o privire amuzată, iar Jericho îi întoarse cu o privire acru.
Da, îi dăduse iadul lui Hunter, dar aici stătea să vorbească animalului ca o păsărică
.
În timp ce Hunter curăța meticulos și aplica unguentul pe
rana inflamată, Jericho a continuat să o mângâie pe cap. După un timp,
ochii i s-au închis și a rămas moale. Părea să fie epuizată și cine știa
cât de departe ajunsese prin zăpadă până la cabana lor.
Hunter se legănă pe spate și se ridică din ghemuire în fața pisicii. —
Cam asta e tot ce pot face pentru ea.
"Ce-a fost asta?" întrebă Jericho.
Hunter a ridicat din umeri. „Se pare că l-a prins într-o capcană. Sau s-ar putea
să s-a certat cu un alt animal. Greu de spus.
Totuși, laba ei este destul de stricată.”
Jericho a privit cu ochii mijiţi cum Hunter se îndrepta spre ușă.
— Nu o vei lăsa închisă aici, nu-i așa? Lui Jericho nu-
i plăcea ideea de a o încuia în verandă. S-ar putea să înnebunească încercând să iasă
odată ce și-a dat seama că nu există o cale de a scăpa.
— Dacă nu o fac, ea va pleca, spuse Hunter ridicând din umeri. „Nu trebuie să
plece încă. Îi este foame și este rănită. O putem ajuta.”
— Da, ei bine, cureți mizeria când devine balistică,
spuse Jericho în timp ce îl urmărea pe Hunter înăuntru.
OceanofPDF.com
Capitolul doi
Puma a așteptat cu răbdare până când cabina s-a întunecat și toate sunetele din interior
au fost reduse la tăcere. Foamea îi roadea burtica, iar durerea era
tovarășul ei constant. Avea nevoie de mâncare. Trebuia să se schimbe.
Ochii ei străluceau în întuneric în timp ce se uita, alertă și ascultând mișcarea.
Era timpul.
Acolo, pe podea, blana maro-aurie se ondula și se înceţoșa. Pielea roz
a înlocuit pielea de animal. Părul lung, de culoarea mierii, trepte feminine,
îi curgeau pe gât pe măsură ce ochii pisicii deveneau oameni.
Degetele s-au ondulat și s-au înfipt în podeaua tare, iar un icnet uman de durere
pluti în cameră în timp ce mâna ei rănită protesta împotriva schimbării.
Niciodată nu mai încercase să se schimbe când era atât de aproape de oameni.
Dar avea nevoie de hrană și avea nevoie de întinerirea pe care o
aduce forma ei umană. Trecuse prea mult timp de când pisica nu ucidese. Jocul fusese
rar.
Acum că era din nou umană, carnea crudă a prăzii ei nu mai era
ademenitoare. I se lasa gura apa si stomacul i se mârâia la gandul la
mancare gatita. Nu-și putea aminti ultima dată când se bucurase de un asemenea lux.
Se ridică și se ridică, clătinând pe picioarele instabile. Fiorele i-au urmărit
pielea goală în sus și în jos, provocându-i un fior necontrolat să-i cutremure
coloana vertebrală.
„Eu sunt Kaya”, a șoptit ea în timp ce se uita la forma ei umană. A fost o
reamintire, una pe care și-a oferit-o în puținele ocazii în care și-a îmbrățișat

umanitatea
. De-a lungul anilor, amintirile ei deveniseră neclare și era greu
să separă ceea ce era real de ceea ce era fantezie.
Fusese uitată de oameni, dar nu și-a lăsat să-și uite
trecutul sau moștenirea.
Pe picioare tăcute, se strecură spre ușa cabinei, încercând încuietoarea. Spre ușurarea ei, s-a deschis cu ușurință și ea s-a strecurat în interiorul mult mai cald. După atât de mult timp petrecut căutând ce căldură putea în vizuini și peșteri mici, interiorul încălzit al cabanei era la fel de aproape de rai cum ar fi venit vreodată. Pentru o clipă, a rămas pur și simplu acolo, îmbibatându-se în căldură, permițând interiorului ei să se topească încet. Apoi, amintindu-și că nu mai era pisica, s
-a grăbit înainte. N-ar fi de folos ca cei doi bărbați să o descopere.
Jericho și Hunter.
Nu știa de ce fusese atrasă de ei sau ce o avea să-
i caute de fiecare dată când se întorceau în cabana lor. Poate a fost propria ei singurătate și dorința de a fi în preajma altor oameni chiar și atunci când ea însăși nu era în formă umană.
O cămașă mare zăcea nepăsătoare peste un scaun, ca și cum ar fi fost aruncată acolo fără să se gândească.
Ea întinse mâna și mângâie materialul moale. Ea a inspirat, mirosind
bărbatul care o purtase ultimul. Cel numit Ierihon.
Îi plăcea mirosul lui. Al lui și al lui Hunter. Era ceea ce îl atrasese pentru prima dată pe puma spre cabana izolată din Munții Stâncoși.
Ea știa din conversațiile lor că erau la fel de neîncrezători în ceilalți
oameni ca și ea. Fuseseră ei dați deoparte ca ea? Uitat?
Le plăcea de ea și așteptau cu nerăbdare vizitele ei. Ideea că compania ei
le aducea plăcere i-a dat un fior inexplicabil.
Materialul cămășii i se simțea bine pe vârful degetelor și, fără
să se gândească, o ridică și și-o înfășura în jurul corpului. O învăluie,
trecând peste piele ca soarele cald de primăvară după o iarnă aspră.
L-a nasturi rapid, chiar dacă ar fi trebuit să-l scoată înainte de a se
întoarce înapoi. Era o plăcere temporară pe care nu și-ar fi refuzat-o. Îi
plăcea atât de puține încât s-a agățat cu tenacitate de acesta.
Iritată că un astfel de tratament simplu ar putea-o abate de la obiectivul ei, se grăbi în bucătărie, cu mirosul de mâncare proaspătă călăuzindu-o. Îi lăsă gura apă când găsi pe aragaz o oală cu un amestec minunat mirosit
și lângă ea o rondă de pâine de porumb mâncată pe jumătate.
Se uită nerăbdătoare la amestecul de carne din oală și adulmecă, încercând să constate conținutul. Nu conta. Îi era atât de foame încât putea mânca
orice.
Luând lingura mare de pe blat, o scufundă în oală și
o duse la gură. Sorbi cu foame din mâncare, chiar dacă
mâna ei rănită întinse mâna spre pâine de porumb. Când a coborât lingura pentru a obține mai mult, și
-a îndesat o bucată de pâine de porumb în gură, mestecând rapid.
Ea a lucrat la asta cu nedelicate, ducându-și mâncarea în gură în încercarea de a potoli foamea disperată care o bătea.
"Ce naiba?"
Ea a înghețat și apoi s-a smucit în jur, inima îi bătea puternic. Jericho

stătea în pragul bucătăriei, cu ochii întunecați și cu expresia dură.
Lumina era aprinsă în spatele lui în sufragerie. Nici măcar nu-l înregistrase sau el venind în bucătărie, atât de absorbită era ea să mănânce.
Ea a scăpat lingura cu un zgomot și a ocolit imediat pentru a încerca să-l ocolească.
— Uau acum, spuse el cu o voce liniștitoare. Își întinse mâinile într-un mod liniștitor chiar și în timp ce se îndrepta spre ea. „Nu o să vă fac rău, doamnă. Vreau doar răspuns la câteva întrebări. Ce naiba faci în bucătăria mea, purtând nimic altceva decât cămașa mea."
„Ierihon?" Vocea somnoroasă a lui Hunter, împletită de morocănos, îi ajunse la urechi. „Cu cine naiba vorbești?"
Kaya a folosit acel moment de neatenție, când Hunter a ocolit colțul bucătăriei și a pus ochii șocați și furioși asupra ei, în avantajul ei. Când Jericho s-a întors către Hunter, ea s-a lansat peste bucătărie și pe lângă Jericho.
A auzit blestemul lui și apoi bătăi de picioare în timp ce el a plecat după ea, dar ea era deja plecată. A izbucnit pe verandă și a zburat spre ușă, ultima ei barieră în calea libertăţii.
Bâjbâind doar pentru o fracțiune de secundă cu cârligul, îl deschise și sări în zăpadă. Frigul a fost un șoc pentru pielea ei goală, dar nu s-a oprit.
Găsind zăpada mai tare și plină, a zburat peste gheață și s-a îndreptat către un teren mai înalt. Siguranța bârlogului ei.
Nu putea fi sigură dacă au urmat, așa că nu s-a schimbat. Urmele ei ar fi rămas grele în zăpadă și nu putea foarte bine să lase o urmă care arăta amprente umane transformându-se în animale. Și mai era cămașa mărunțită pe care avea să o lase în urmă.
Ea a dat înapoi de câteva ori, încercând să încurce amprentele vii pe care le lăsa . Și apoi, pe măsură ce luna s-a ridicat mai sus pe cer, a început să cadă zăpadă ușoară, iar ea a mulțumit Marelui Făcător pentru protecția oferită.
Se împletici înapoi pe poteca familiară, amorțită de frig și de frică. Adrenalina care curgea atât de ușor prin venele ei, dând putere și rezistență, se diminuase rapid, lăsând-o aproape înghețată, cu picioarele stângace și stânjenite.
Puma s-a agitat în ea, neliniștită și nervoasă, dorind libertate pe care nu obișnuia să i se refuze. Simțea că omul era slab și avea nevoie de protecție.
Kaya a dat pisica în lesă, folosindu-și toată puterea pentru a evita schimbarea. Nu acum.
Nu când era deschisă și vulnerabilă. Încă câțiva metri. Ea ar putea reuși. Vântul s-a ridicat când zăpada a început să cadă mai tare. Amară și neînduplecată, îi străpunse pielea și protecția slabă oferită de cămașa lui Jericho.
S-a împleticit peste stânca netedă și a plutit precar aproape de margine. Dedesubt era un neant imens, învăluit în întuneric. Un râu, micșorat la nimic, și-a croit drum prin valea deasupra ei. În primăvară, zbuciuma de ploile și topirea zăpezii.
Slab, a mers și, când a căzut, s-a târât spre intrarea în mica peșteră gravată în stâncă. Era orientat spre sud, ferit de vânturile aprige din nord. În mâini și în genunchi, și-a forțat acești câțiva pași,

până când a ieșit din vânt și zăpadă și a intrat în căldura oferită de peșteră
.
S-a târât până în partea cea mai interioară și s-a ghemuit lângă perete, epuizată și slăbită. Trebuia să se schimbe. Avea nevoie de căldura blănii pumei și de o masă corporală mult mai puternică. Dar nu și-a putut ține ochii deschiși suficient de mult pentru a-i permite pisicii libertatea.
OceanofPDF.com
Capitolul trei
„De unde a venit târfa nebună?” întrebă Jericho în timp ce el și Hunter își puneau cizme și paltoane.
Hunter mormăi. „Aceasta a fost ideea ta. Doar ține minte asta.”
— Nu o putem lăsa să înghețe până la moarte, spuse Jericho cu răbdare.
"De ce nu?"
Jericho se uită cu nenorocire la expresia solemnă a lui Hunter. „Nu poți să-mi spui că ai trata o pumă sălbatică, dar ai lăsa o femeie fără apărare la moarte sigură.”
Hunter a ridicat din umeri. „Nu i-am cerut ca ea să ne invadeze intimitatea. Ea a dat afară puma. Nimic altceva decat necazuri. Și acum vrei să mergi până la fund prin zăpadă, ca să nu înghețe până la moarte. Iată un știri pentru tine, Jericho. Era pe jumătate goală și a plecat pe un banc de zăpadă. Nu avem de-a face cu cel mai strălucitor bec.”
— Era speriată de moarte, spuse Jericho sumbru. „Și, evident, îi era foame. Era al naibii de prea slabă și își băga mâncare în gură, de parcă nu ar exista mâine.
— Tocmai ți s-a întâmplat să observi cât de slabă era, a spus Hunter sec când își termina de șiretul cizmele.
„A fost greu de ratat. Stătea în bucătărie purtând doar cămașa mea. Ea era o chestie micuta. Arăta ca o rochie pe ea.”
„Și mă înțelegi în privința cu războaiele? Cel puțin ai mei sunt soiul animal.”
„Vreau doar să mă asigur că e bine. Acești munți nu sunt un loc pentru o femeie singură. La naiba, probabil că a murit deja înghețată, mormăi Jericho. Nu voia să se oprească și să-și examineze motivele pentru panica pe care
a insuflat această idee. Dacă ar putea grăbi fundul lui Hunter să iasă din cabină, ar putea-
o urmări înainte ca ninsoarea să devină prea grea.
Strângând reflectoarele și rucsacuri, Hunter l-a urmărit cu râpă pe Jericho de pe veranda din spate și în zăpada adâncă.
Imprimeurile ei vii au fost ușor de urmărit pentru prima dată. Apoi a devenit evident că ea făcuse înapoi pentru a încerca să-și ascundă urma. Jericho se încruntă. De ce naiba se ascundea ea? A avut o dorință de moarte?
Cu mai multe potențiale de urmat, el și Hunter s-au despărțit și au străbătut zona. În cele din urmă s-au întors împreună, urmând o singură potecă mai sus de munte.
Cerul estic începea să se lumineze, scălând întunericul în lavandă moale. În curând avea să fie suficient de lumină pentru a vedea fără lanterne și,
din moment ce zăpada se oprise cu o oră înainte, urma ei avea să fie ușor

de urmărit.
Amprentele au dispărut în fața unei stânci, iar Hunter a strălucit cu o lumină peste suprafață. O mică gaură a fost sculptată în față, suficient de mare pentru ca o persoană să aibă acces dacă se târa.
— Mai degrabă un bârlog de pume, spuse Hunter cu un mormăit.
„Sau urs", a oferit Jericho.
„Mă faci să mă simt mult mai bine."
Jericho a căzut în genunchi în afara peșterii mici și a îndreptat lanterna înăuntru. Nevăzând nimic, intră. În spatele lui, Hunter oftă și îl urmă.
A înjurat când și-a lovit genunchiul de o proeminență ascuțită și, înainte de a putea oferi un avertisment, l-a auzit pe Hunter mușcând și el un blestem.
— Trebuie să fie cea mai stupidă idee pe care ai venit vreodată, mârâi Hunter. „Și ai venit cu niște nenorociri."
Dar Jericho nu dădea atenție rătăcirilor lui Hunter. Se uita la o femeie mică înghesuită de peretele peșterii, cu genunchii trasi la piept și cu brațele strânse în jurul picioarelor. Cămașa lui a înghițit-o toată și a fost singura barieră pe care o avea în calea frigului.
— E aici, spuse Jericho.
Hunter și-a îndreptat lumina și spre femeie. "Sa fiu al naibii. Femeie proastă . La ce naiba se gândește? Probabil că e moartă."
— Nu e moartă, spuse Jericho cu înverșunare.
„Ei bine, bine, dacă spui așa." Hunter înainta, ținând lumina pe ea, în timp ce se apropia de corpul ei înghesuit.
Jericho a închis și ea distanța, aproape de frică să o atingă, de teamă să simtă liniștea morții. Când mâna lui a găsit-o, a tresărit la răceala pielii ei, dar aceasta era încă suplă și flexibilă.
El a bâjbâit la gâtul ei pentru a căuta pulsul și a oftat de ușurare când a simțit zgomotul slab pe degete.
„Ei bine, ce acum?" întrebă Hunter în timp ce se legăna pe spate pe călcâie.
„O ducem înapoi în cabină unde se poate încălzi", a spus Jericho. „Nu o lăsăm aici să moară."
„Nu am sugerat să facem", a spus Hunter. O privi gânditor, apoi ridică privirea spre Jericho. „Acest lucru va fi mult mai ușor dacă întindem o pătură de supraviețuire și o tragem afară de aici pe ea. Apoi o putem înveli în ea și o putem duce înapoi."
„Să o facem, atunci. O să moară înghețat în timp ce stăm aici cu degetele mari în fund."
Hunter a scos o pătură din rucsac și a aranjat-o pe pământ la picioarele lui. Jericho întinse mâna spre femeie, ridică forma ei ușoară și o puse deasupra materialului.
„Ieși tu primul și trage", a spus Hunter. „Voi aduce în spate."
Jericho ieși înapoi din peșteră, luând cu el capetele păturii. A încercat să fie cât mai blând ca să nu o împodobească pe femeie, dar ea nici măcar nu s-a agitat, ceea ce îl îngrijora.
Soarele răsărise destul de mult încât să poată vedea cu ușurință când ieșiră din peșteră. Jericho se uită în jos la femeia inconștientă în timp ce o trăgea din deschizătura din stâncă.

Era la fel de ușoară pe cât crezuse el că este, dar ceea ce i-a tăiat răsuflarea era cât de frumoasă era. Păr lung, caramel-miere, de culoarea animalului lor de companie puma. Piele sărutată de soare, nu prea palidă, dar nu suficient de întunecată încât să fi
văzut prea multe zile pline de soare fără protecție.
Incapabil să reziste, el trase o linie pe obrazul ei cu vârful degetului. Îi trecu buza înainte de a-i băga o șuviță de păr în spatele urechii.
Hunter a îngenuncheat și a înfășurat pătura în jurul ei într-un mod fără prostii. Când Jericho se întinse să o ridice, Hunter îl apucă de braț pentru a -l opri.
„O voi duce înapoi. Nu ai nicio treabă să ridici cu umărul fund."
Jericho se încruntă la reamintire. La naiba, dacă nu a putut să ridice această fetiță , atunci ar putea la fel de bine să-și picteze un „P" pe frunte și să-l spună bine.
Dar Hunter își arunca deja rucsacul spre Jericho, apoi s-a aplecat și a luat-o fără efort pe fata în brațe. Jericho a clătinat din cap și a adunat pachetele de pe pământ și a pornit după Hunter.
Aproape două ore mai târziu, au urcat cu greu spre cabină. Jericho a intrat înaintea lui Hunter și a adăugat lemne la foc, în timp ce Hunter a așezat fata pe canapea.
„Nu știu cât de frig i s-a făcut. Va trebui doar să facem tot posibilul", a spus Hunter. „Dacă nu o putem aduce în preajmă..."
Hunter nu trebuia să-și termine gândul. Jericho știa că era rău. Nu aveau cum să coboare muntele cu recenta
haldă de zăpadă și nicio modalitate de a duce un elicopter la cabină. A fost o drumeție de cel puțin o zi pentru a ajunge într-un loc unde salvarea ar putea avea acces.
El și Hunter erau bine echipați pentru a supraviețui elementelor dure și cerințelor muntelui. Acest mic derapaj de fată nu a avut nicio șansă.
Ce naiba făcea ea aici și de unde venise?
— Mai ia niște pături, îi ordonă Hunter. „Trebuie să iasă din cămașa asta. Este înmuiat."
Reticent să o părăsească, chiar și în mâinile capabile ale lui Hunter, Jericho a ezitat când
Hunter desprindea pătura din jurul ei.
— Du-te, lătră Hunter. — Dacă nu vrei să moară ea.
Jericho se scutură și se îndreptă spre dormitor. Când s-a întors, s -a oprit brusc în pragul sufrageriei. Toată răsuflarea lui l-a lăsat într-un zgomot mare. Hunter freca ușor trupul gol al fetei cu un prosop. El i-a uscat rapid și eficient părul și apoi i-a măturat corpul , acoperindu-i fiecare centimetru din piele.
El o numise slabă, iar ea era slabă, dar slabă? Skinny a dedus o calitate neatractivă. Era al naibii de frumoasă. Sâni generoși, plini, talie și șolduri minuscule, perfecte pentru a se întinde cu mâinile lui. Își imagina cu ușurință
ținând acele șolduri subțiri în timp ce se împinge în ea.
A strigat un geamăt de frustrare și s-a plesnit mental pe ceafă. Era un nenorocit de prim ordin.
Hunter ridică privirea și îi făcu semn cu nerăbdare către Jericho. Jericho a redus distanța dintre ei și a scăpat păturile la grămadă lângă Hunter.

Întorcându-se de la vederea femeii din brațele lui Hunter, Jericho și-a forțat atenția către șemineu, adăugând mai mulți bușteni și alimentând jarul strălucitor până când flăcările au lins puternic și căldura a radiat din miez.
Când termină, se întoarse pentru a vedea că Hunter o înfășurase în mai multe pături și întindea mâna spre alta.
„Ajută-mă să o opresc și să o apropii de foc”, a spus Hunter în timp ce îi întinse corpul strâns.
Jericho o luă în timp ce Hunter se îndreptă spre podea. Când Jericho o învăluise complet, Hunter, care se afla acum direct în fața focului , întinse mâna spre ea.
Jericho a ezitat și a privit în jos în fața femeii. — Am prins-o, spuse el încet.
„Ceea ce trebuie să faci este să mi-o dai și să găsești cât mai multe pături și perne”, a spus Hunter. „O vom pune între noi ca să se încălzească cât mai repede posibil.”
Jericho își trase răsuflarea. Hunter avea idee ce spunea?
Sau amintirile pe care le-a dragat? Hunter jurase că nu va pune niciodată o altă femeie între ei, la propriu sau la figurat.
Lângă el, Hunter înjură. — Nu asta am vrut să spun, Jericho, și tu ar trebui să știi asta. Uite, a o aduce înapoi aici a fost ideea ta, nu a mea. Aș vrea să nu moară ea de curând aici.”
„Păstrează-ți chiloții”, murmură Jericho în timp ce-și renunța pachetul în brațele lui Hunter.
S-a ridicat și a intrat în dormitor să tragă cuverturile din pat. Apoi, a lovit camera lui Hunter și a făcut două călătorii cu pături și perne.
Când s-a întors ultima dată, l-a văzut pe Hunter stând pe podea în fața focului, femeia ghemuită în brațele lui, aproape înghițită de îmbrățișarea lui Hunter.
Pe chipul lui Hunter se vedea o expresie de hotărâre și, destul de ciudat, de tandrețe, în timp ce îi mângâia o mână prin părul ei. În acel moment nepăzit, Jericho a văzut pe chipul prietenului său mai multă emoție decât văzuse el în ultimii ani.
În tăcere, s-a dus să facă un palet pe podea lângă foc. Hunter se îndreptă să-i dea loc lui Jericho în timp ce aranja mai multe pături și perne.
Când Ierihon a terminat, s-a ridicat și și-a dezbrăcat cămașa. S-a așezat pe canapea ca să-și poată scoate cizmele și le-a aruncat spre ușa din față. Au aterizat cu o bubuitură, iar el s-a ridicat din nou să-și desfacă blugii. Dacă urma să stea întins pe podea, avea să fie cât se poate de confortabil.
Dezbrăcat până în lenjerie, a pășit pe mormanul de pături și i -a făcut semn lui Hunter să renunțe la femeie. Hunter se aplecă cu grijă și o strânse în brațele lui Jericho. În timp ce Hunter stătea să se dezbrace, Jericho o poziționa lângă el, ridicând păturile astfel încât ea să se potrivească cu corpul lui, astfel încât căldura lui să sângereze în ea.
Ea se amestecă ușor. Un geamăt blând, în șoaptă, a scăpat de buzele ei întredeschise și a suflat ușor peste gâtul lui. De parcă ar fi căutat mai mult din căldura lui, ea s-a ghemuit mai adânc

în pieptul lui, picioarele ei încurcându-se cu ale lui.
Doamne, m-a simțit bine să am din nou o femeie în brațe. Trecuse atât de mult. Prea al naibii de lung. Toate curbe și umflături moi. Nu era nimic ca să țină o femeie atât de aproape.
Hunter a coborât pe partea cealaltă a ei și s-a întors de la ea și de la Jericho. Fără un cuvânt, se mișcă până când spatele i s-a lipit strâns de al ei.
Jericho simțea tensiunea radiind de la Hunter. Era palpabil. Dacă Jericho ar fi deștept, și-ar întoarce spatele. Avea nevoie de căldura lor și de nimic altceva.
Era prea ușor să-ți amintești ultima – și singura – dată când el și Hunter se culcaseră cu o femeie între ei. Pe vremea când erau tineri și proști și credeau că au toate răspunsurile.
Se uită în jos la femeia încă adormită, cuibărit atât de dulce în brațele lui.
"Cine ești tu?" murmură el. „Și de unde ai venit?”
OceanofPDF.com
Capitolul patru
Kaya se mișcă, dar se liniști rapid și își ținu respirația. Cald. Așa de cald. Își lăsă răsuflarea într-un oftat ușor de mulțumire și apoi deschise ochii.
Tot ce a văzut a fost carne umană. Nasul ei era lipit solid de un piept.
Ea a inspirat cu grijă, recunoscând imediat parfumul.
S-a trezit complet în timp ce panica o cuprinse.
Ea a încercat să se rostogolească, dar a lovit un alt om. Vânător. Mâinile au ieșit să o liniștească, dar ea se ridică, scuturându-le și îndepărtându-se frenetic.
— Hei, ușor acum, murmură Jericho chiar și când întinse mâna spre brațul ei.
Privirea ei a străbătut camera căutând posibile căi de evacuare. Încuiată pe ușa de la intrare, ea și-a cerut libertate.
Brațele puternice o prinseră și o blocau de un piept musculos. Ea strigă , incapabil să stingă fulgerul rapid al fricii.
„Shhhh”, a liniștit Hunter.
El o strânse strâns, ținând-o prizonieră. Inima îi bătea sălbatic, sânii aproape turtiți de antebrațele lui. Fara haine. Un geamăt aproape i-a scăpat . Era goală, în brațele unui bărbat străin.
Puma urlă înăuntru, îngrijorată și anxioasă. A fost nevoie de fiecare gram de putere ca să nu cedeze fiarei.
„Nimeni nu te va răni. A respira. Inima ta bate mult prea repede.”
Respirația era imposibilă în jurul panicii care îi umfla gâtul. Se uită la Jericho la doar câțiva metri distanță, rugându-l în tăcere să-l facă pe Hunter să o elibereze.
„Hunter, dă-i drumul.”
— Nu pot să fac asta, spuse Hunter, suflându-i respirația peste ureche. „Va zăbovi la ușă.”
„Nu va reuși, iar tu o sperii de moarte.”
El a avut dreptate. Nu putea să ajungă la ușă acum că erau concentraţi asupra ei. Nu i-ar fi trecut niciodată așa cum a făcut-o înainte.
Încet, Hunter își slăbi strânsoarea. A profitat și s-a repezit, genunchii ei zgâriind podeaua în graba ei. A căzut înainte, palmele ei lovind lemnul în timp ce se prinse. Jericho era acolo, atingându-i umărul, iar ea se rostogoli, ridicând instinctiv mâinile pentru a se proteja.

Nu a mai atins-o. S-a ghemuit deasupra ei, îmbrăcat doar în lenjeria lui. Expresia lui era dură, dar ceva în ochii lui o mângâia. Ce?
— Nu o să-ți facem rău, spuse el cu voce joasă. „Te-am găsit într-o peșteră, aproape mort din cauza expunerii. Te-am adus înapoi aici ca să te putem încălzi și să avem grijă de tine.”
Ea strânse sprâncenele. "De ce?"
Clipi surprins. În lateral, Hunter se mișcă, iar privirea ei se îndreptă cu precauție spre el. Dar el a ignorat-o și și-a adunat hainele de pe podea.
— Ai fi preferat să te lăsăm să mori? întrebă Jericho.
„De ce ți-ar păsa?”
Și-a înclinat capul într-o parte. „Întrebări atât de ciudate. Acum aș vrea să întreb câteva, dar mai întâi cred că ar trebui să te îmbraci.”
Își aruncă privirea în jos, mai conștientă ca niciodată de faptul că era complet nudă, întinsă pe podea. Niciodată până acum nu se simțise inconfortabilă cu goliciunea ei, dar acum o bubușeală i-a furat pielea și era mortificată.
Brațele ei s-au încrucișat peste mijloc, acoperind cât de multă carne putea. Apoi se aplecă în față, astfel încât picioarele ei să-i ofere o protecție suplimentară.
Fără un cuvânt, Hunter a trecut și a lăsat o cămașă pe jos lângă ea. Apoi se îndreptă spre bucătărie. „Voi pune cina. Anunță -mă dacă va rămâne să mănânce, spuse el în direcția lui Jericho.
Întinse mâna recunoscătoare la cămașă și o trase, strângându-se de revere pentru a le ține închise. Mirosul cald, masculin, plutea în sus și o înconjura. Un miros atât de minunat. Ea îmbrățișă mai strâns cămașa de parcă ar fi putut absorbi însăși esența bărbatului aspru care o purtase.
„Acum, vrei să mănânci ceva? Vă putem oferi ceva mai bun decât tocana rece și pâinea de porumb pe care le-ați îmbrăcat aseară.”
Rușinea îi încingea obrajii la amintirea lui uscată. Și chiar dacă și -a vândut sufletul pentru o masă fierbinte, gătită, a clătinat din cap.
„Trebuie să plec”, a spus ea cu abia peste o șoaptă.
Ierihon s-a ridicat și și-a adunat propriile haine, dar ea a văzut că o supraveghea atent.
"Merge? Unde dracu te duci? Înapoi în peștera ta? Ce naiba faci pe un munte, în plină iarnă, alergând cu fundul gol gol ?
Apoi, de parcă tocmai i-ar fi trecut prin minte gândul, s-a liniștit și expresia i s-a înmuiat, ochii i s-a blândit.
„Ai plecat dintr-un spital sau așa ceva? Sunt oameni care te caută și ar trebui să iei medicamente?”
Ea se uită la el confuză. „Nu merg la spitale și nu iau medicamente.”
Îndoiala i-a umbrit chipul. „Poate că nu crezi că ar trebui, dar există oameni care te-ar putea ajuta.”
Realizarea a întârziat să apară, dar când a lovit-o, i s-a deschis gura căscată. Poate că nu a avut mare lucru de-a face cu rasa umană de-a lungul anilor, dar nu era o idioată.
„Mă spui nebun?”

Buzele i se răsuciră sardonic. "Nebun? Naahh. Este perfect sănătos să alergi în zăpadă gol și să spargi în cabanele oamenilor și să le furi hainele și să le mănânci mâncarea."
— Aș spune că e disperat, nu nebun, spuse ea încet.
Acum îmbrăcat complet, se întoarse la ea și se aplecă într-un genunchi. Nu a făcut nicio mișcare să o atingă și pentru asta i-a fost recunoscătoare. Nu avea încredere
în ea însăși. Trecuse prea mult timp de când nu avusese contact cu un alt om și tânjea ceva la fel de simplu ca atingerea. Piele pe piele. Degetele prin părul ei.
O amintire de lungă distanță a apărut dureros la suprafață. O femeie zâmbitoare peria părul Kayei în timp ce o altă fată cu părul auriu se juca în apropiere.
Ghepard.
Cuvântul a venit nedorit din mănăstirile întunecate ale minții ei. Ea a simțit o rudenie cu această fată. Ghepardul alergând cu vântul și puma care încearcă să țină pasul doar pentru a rămâne în urmă.
Lăsat în urmă.
Moartea s-a extins din piept în stomac. Fusese părăsită de oameni. Oamenii ei.
"La ce te gandesti?"
Întrebarea lui Jericho a răsunat încet prin amintirile neclare. Nasul i s-a tras și a usturat de o emoție nevărsată. Nu, ea nu s-ar rupe. Ea trebuie să fie puternică și rezistentă, un însoțitor demn al spiritului animal păzitor care i-a împărtășit sufletul.
Ea trase aer liniștit, își scoase bărbia și îl privi cu hotărâre. „Mi-ar plăcea să mănânc ceva și aș aprecia niște pantaloni dacă ai de rezervă. Dar atunci trebuie să plec."
A fost nevoie de tot curajul ei să-l înfrunte pe acest bărbat și să-și expună cerințele de parcă ar fi
avut dreptul să o facă. Ea s-a rugat Creatorului să nu poată vedea cât de tare tremura ea.
În mod surprinzător, el îi întinse o mână. Ea îl privi cu suspiciune, dar el avea răbdare, ținând-o acolo în timp ce aștepta. În cele din urmă, o luă, lăsând palma să alunece peste a lui.
S-a ridicat și apoi a tras-o în fața lui, dar nu i-a dat drumul la mână. „Mai întâi să-ți aducem niște pantaloni. Am niște lenjerie termică, dar acestea ar părea prost."
Ea a ridicat din umeri. „Atâta timp cât sunt uscate și calde."
O sprânceană se ridică în timp ce o privea cu o curiozitate deschisă. „Cred că am niște transpirații pe care le poți strânge suficient pentru a le ține în jurul taliei. Dacă nu, nu știu dacă avem ceva care să funcționeze. Nu păstrăm exact haine pentru femei pe aici."
Ea a făcut din nou o mișcare de indiferență.
El o trase de mână, iar ea se împiedică în față surprinsă.
„Nu am încredere că nu vei pleca de aici ca o lovitură dacă te las să faci transpirații."
— Nu voi pleca până nu voi mânca și nu voi lua hainele calde, spuse ea solemn.
El a râs, iar șocul timbrului profund și decorticat al unui

sunet atât de încântător i-a rostogolit pe coloana vertebrală, făcându-i fiecare capăt nervos să se ridice și să fie
atent.
— Ești un lucru mic cinstit, spuse el clătinând din cap.
„Mi-e frig și foame. Nu mi-ar face bine să mint."
S-au oprit într-un dormitor mic, iar ea se uită în jur, inspirând parfumul lui inconfundabil. Era imprimat pe fiecare obiect. Se uita cu dor la pat, la moliciunea saltelei. Cuverturile dispăruseră, pe podeaua sufrageriei dacă nu se înșela.
Îi dădu mâna suficient de mult încât să scormonească în sertarul unui cufăr din apropiere, apoi scoase o pereche de transpirații negre.
O privi critic în timp ce ținea pantalonii lângă picioarele ei goale.
„Bănuiesc că poți să ridici puțin talia."
Le-a luat de la el. "Voi gestiona."
"Bine. Voi aștepta chiar afară. Puteți folosi baia de acolo dacă aveți nevoie." Arătă spre ușa care ducea spre dormitor.
Ea dădu scurt din cap și rămase strâns de pantaloni în timp ce aștepta ca el să dispară. După o ultimă privire în direcția ei, el a dat înapoi și a închis ușa în urma lui.
Trebuia să simtă că a adăugat intimitate, se afundă în baia mică și închise ușa. Înainte de a-și pune pantalonii, a deschis robinetul și a privit cu mirare cum apa aluneca fără probleme în chiuvetă.
Degetele ei s-au întins să se joace cu râul și a tresărit la frig.
Și-a plecat capul, și-a luat mâna și a tras apa în gură.
Apa curgătoare era un lux de care nu se bucurase de mai bine de un an. Se încruntă când își aminti ultima ei călătorie în civilizație. Fără bani, fără plan. Doar dorința de a-și îmbrățișa umanitatea din nou.
Ea aruncă o privire spre duș și se întrebă dacă aveau un încălzitor de apă fierbinte pentru
apa introdusă de la unul dintre pâraiele din apropiere. Cabana era surprinzător de modernă, în ciuda locației sale îndepărtate.
Acum că ideea i-a fost plantată în minte, ea nu a rezistat momerii de a ploua apă fierbinte peste corpul ei. A întins mâna în cabină și a deschis apa. După câteva clipe, ea și-a trimis degetele să caute în pârâu.
Un sunet de încântare absolută a scăpat de buze înainte ca ea să-l poată suna înapoi. Nerăbdătoare să nu piardă nicio picătură, se dezbrăcă din cămașă și păși sub pulverizator.
Ea închise ochii și-și întoarse fața în sus, în timp ce apa i se rostogoli pe obraji și pe gât. Acesta a fost aproape la fel de bun ca promisiunea unei mese calde.
OceanofPDF.com
Capitolul cinci
Jericho stătea în fața ușii dormitorului ascultând dușul și apoi sunetele ei de plăcere. Părea aproape lipsită de griji în acel moment, de parcă i s-ar fi refuzat cel mai simplu confort și le-ar fi redescoperit.
Ce făcea femeia proastă alergând goală în jurul munților? Ea nu părea nebună, doar... neobișnuită într-un fel în care nu putea să pună degetul.

„Ea rămâne?” strigă Hunter din bucătărie.
— Da, ea rămâne, spuse el cu ușoară exasperare. „Unde naiba o să se ducă?”
— Și asta a oprit-o înainte?
Jericho nu s-a deranjat cu un răspuns. De obicei, Hunter trebuia să aibă ultimul cuvânt.
A mai rămas acolo câteva minute și era pe cale să intre pentru a se asigura că ea nu se scufundase pe fereastră când ușa s-a deschis și ea a privit precaută afară.
Ochii aceia de chihlimbar fulgeră pe fața ei mică și i-au venit în minte imagini nedorite ale pumei.
„Micul dejun este aproape gata. Ieși afară?” întrebă el când ea nu făcu nicio mișcare să iasă din dormitor.
Ea a ezitat încă o secundă înainte de a deschide ușa mai larg. S-a strecurat lângă el cu o șoaptă și a părut să-și atragă tot corpul pentru a se abține de la contact accidental. La naiba, nu putea fi atât de înfricoșător.
Dar din nou, în locul ei, probabil că ar fi puțin îngrijorat. A fost scos dintr-o peșteră – oricât de ciudat ar fi – de doi oameni străini și dus într-o cabană îndepărtată. Nu, asta încă nu era mai bizar decât alergarea ei goală prin Munții Stâncoși în plină iarnă.
A urmat-o în bucătărie și aproape a alergat peste ea când ea se opri brusc. Hunter stătea lângă aragazul mic, uitându-se asupra ei cu acea privire pătrunzătoare a lui.
Ea a tremurat împotriva lui Jericho și, în ciuda hotărârii lui de a fi extrem de precaut atunci când a venit să o mânuiască, el și-a întins mâna și și-a încrucișat mâinile peste umerii ei ușori.
„Nu te va răni. Întotdeauna arată ca un urs cu un dinte dur.”
Ea dădu solemn din cap. „Ursii pot fi creaturi foarte irascibile. Încerc să le evit cu orice preț.”
Hunter ridică o sprânceană. „Politica bună.”
„Du-te și stai jos”, îl convinge Jericho. El o împinse spre măsuța din colț și îi aruncă lui Hunter o privire de mustrare în timp ce treceau pe lângă.
Hunter își dădu ochii peste cap în timp ce plesnea șuncă pe o farfurie.
Jericho s-a așezat vizavi de oaspetele lor și și-a dat seama că habar nu avea cum o chema. Ea stătea acolo aproape îndrăzneață, neliniștită, de parcă, cu cea mai mică provocare, ar fugi ca o căprioară.
"Care e numele tău?"
„Eu sunt Kaya.”
El s-a nedumerit în privința discursului ei zdruncinat, încercând să pună accentul. Fusese al naibii de multe locuri, dar nu-și amintea să fi auzit pe cineva care suna ca ea.
„Tu ești Ierihon”.
Ochii i se mariră. „De unde naiba ai știut asta?”
Ea păli și ochii ei străluciră de panică pentru o clipă. "Mi-ai spus."
„Nu, nu am făcut-o. Încă nu am schimbat nume, dragă. Este greu să faci asta când ești în frig.”

— Probabil că te-am auzit pe tine și pe Hunter vorbind, mormăi ea.
Hunter a lăsat mâncarea pe masă între ei și i-a aruncat lui Jericho o privire care spunea clar că ți-am spus asta înainte să se așeze pe scaunul de lângă Kaya.
Ea a luat atât furculița, cât și cuțitul și le-a ținut cu pumnii strâns îndoiți în timp ce cerceta farfuria din fața ei. Parcă nu știa de unde să înceapă.
— Sapă, spuse Hunter în timp ce înțepa o bucată de șuncă și o târa în farfurie
.
A început prin a lua o bucată de șuncă ca și Hunter, dar apoi a intrat rapid în spirit și a înghițit ouă, a luat doi biscuiți și a luat și cârnați.
Nu era deloc delicatețe în manierele ei la masă. Ea a săpat cu un zel aproape înfricoșător. Jericho schimbă o privire cu Hunter. Când a mâncat ultima dată?
Voia să-i pună întrebări, dar nu avea de gând să întrerupă uciderea care avea loc în farfuria ei.
Când ascunse ultima bucată deoparte, se așeză pe spate oftând mulţumită.
"Mulțumesc. A fost minunat."
Apoi, spre uimirea lui Jericho, se împinse de la masă și se ridică. „Ar trebui să plec acum."
El și Hunter au fugit în același timp. Hunter era mai puțin subtil decât plănuia Jericho să fie.
— Nu pleci nicăieri, spuse Hunter cu un mârâit.
Jericho nu era sigur cine a fost cel mai surprins de această declarație. El, Kaya sau Hunter însuși.
Se întoarse înapoi, cu poziția defensivă. „Nu pot sta. Cu adevărat. Apreciez hainele și mâncarea."
„Unde naiba crezi că te vei duce? Înapoi la acea peșteră?" izbucni Jericho.
Confuzia îi întunecă ochii. „Ei bine, poate nu acela."
Hunter era evident de vorbă. S-a apropiat de Kaya și a condus-o spre sufragerie înainte ca ea să poată lansa un protest. Jericho îl urmă, clătinând din cap la incapacitatea lui Hunter de a se hotărî dacă voia ca femeia să rămână sau să plece.
Hunter era pe cale să o parcheze pe canapea când i-a luat mâna și i -a întors-o. „Ce s-a întâmplat cu mâna ta?" Jericho se apropie și observă că în pliul palmei ei
era o rană încă crudă .
Nu era sânge și, evident, se vindeca,
dar fusese o tăietură al naibii.
Și-a încremenit degetele într-un pumn pentru a ascunde rănirea. "Nu-i nimic."
„Se pare că este săptămâna ta pentru vagabonzi cu mâinile rănite", l-a batjocorit Jericho pe
Hunter.
Hunter îi aruncă o privire liniștitoare și apoi își întoarse privirea spre Kaya. „Luați loc. Sunt câteva întrebări la care am nevoie să mi se răspundă înainte să te las să ieși pe
ușa aceea."
Kaya se uită înapoi la el îngrozită. Părea atât de... hotărât. „Nu

mă poți ține aici dacă vreau să plec.”
"Oh da? Priveste-ma."
Privirea ei se îndreptă spre locul în care stătea Jericho la câțiva metri, dar hotărârea care îi încadra maxilarul nu era mai mică decât a lui Hunter.
„Unde naiba locuiești?” întrebă Hunter.
„Locuiesc aici”, a spus ea simplu. Apoi și-a dat seama cum suna asta. „Nu aici, vreau să spun aici. Locuiesc la munte. Aceasta este casa mea."
„Atunci există vreun motiv pentru care ai intrat în cabina noastră?” întrebă Jericho.
Ea și-a răsucit degetele nervoasă în fața ei. "Eram infometat." Și singuratic. Disperat după contact uman. Nu oricare, ci al lor.
— Deci, oriunde locuiești, evident că nu ai mâncare, spuse Hunter sumbru.
— Există mâncare, spuse ea sinceră. Pumei îi plăcea vânatul sălbatic ocazional , dar nu demult lipsise de mâncare fierbinte, gătită, de care le plăcea oamenilor.
Hunter și Jericho schimbară priviri frustrate. Apoi Jericho s-a întors spre ea. "Ești singur? Locuiești cu altcineva? M-aș simți mult mai bine dacă aș ști că nu rătăciți singur prin acești munți.”
Sprâncenele ei s-au adunat. „Dar eu sunt mereu singur. Nu există nicio crimă în asta.”
Hunter scoase un oftat, apoi se aplecă, încadrandu-și mâinile de ambele părți ale picioarelor ei, în timp ce se îndrepta spre ea. Nasurile lor erau la doar câțiva centimetri unul de celălalt, iar ea clipi în timp ce se uita în ochii lui verzi.
— Lasă-mă să mă explic, Kaya. Tu stai. Până când vei veni cu niște răspunsuri care să aibă sens și mă poți convinge că vei fi bine, nu te clinti din cabana asta. Ne-am inteles?"
Frica i-a fluturat în gât, iar adânc înăuntru, pisica a mârâit și a șuierat nemulțumirea . Își dorea libertatea.
— Nu poți face asta, șopti ea.
— Am acoperit deja asta, spuse el pe un ton plictisit.
Privirea ei a zburat spre Ierihon, o rugăminte neputincioasă pentru ca el să înțeleagă. Era ca o întâlnire cu un zid de piatră.
"Vă rog. Trebuie să plec."
"De ce?" a cerut Jericho. „Arăți de parcă ai fi pe cale să ieși din piele. Nu o să-ți facem rău, Kaya. Vrem să vă ajutăm.”
„Nu am nevoie de ajutorul tău. Imi pot purta singur de grija."
"Ce ascunzi?" întrebă Hunter răspicat.
Sângele i se scurgea de pe față. „N-nimic.”
"Rahat."
"Ce-ți pasă?" a tras ea înapoi. "Lasa-ma sa plec."
Ceva ciudat trecu o clipă în ochii lui Hunter. Apoi se dădu înapoi, îndreptându-se încet. Își băgă mâinile în buzunare și aruncă o privire spre Jericho.
"Ea are dreptate. Nu o putem ține împotriva voinței ei.”
"Ce?" Ierihon a explodat. „Mă faci de rahat? Știi că nu o putem lăsa să rătăcească din nou în zăpadă.”
Kaya înainta cu mâinile încovoiate pe marginea canapelei.
Jericho se smuci în jurul ei să o privească și arătă cu degetul în direcția ei.

„Nu te miști.”
Ea înghiți în sec când îi privea pe cei doi bărbați care se înfruntau în fața ei.
— Nu o poți ține, spuse Hunter calm. „Este o femeie adultă și din
câte îmi pot da seama, deși poate un pic ciudat, pare să dețină controlul total
asupra facultăților ei.”
„O să o lași să plece de aici în picioarele goale, transpirații la fund
și cămașa mea?”
Dinții lui Hunter fulgeră, amintindu-i lui Kaya de un lup. Trecuse atât de mult de când nu văzuse una. Nu din copilăria ei în Alaska.
"Deloc. Va rămâne în noaptea asta, iar dacă dimineața îi este încă cald să trapească pentru a
pleca de aici, tu și cu mine o vom duce acasă și ne vom asigura că nu ne-a mințit că are un loc de locuit.
Se întoarse din nou spre ea și o privi drept. „Ai o problemă cu asta?”
Ea a înghițit și a clătinat din cap. Ce altceva ar putea face sau spune? Ea aruncă o privire dornică către fereastră, spre locul unde lumina palidă a lunii scălda zăpada. Puma se rostogoli înăuntru, nervoasă și nerăbdătoare. Alerga.
Ea și-a scuturat instinctul. Apoi se uită înapoi la Hunter și apoi
la Jericho. „Voi sta diseară, dar mâine trebuie să plec.”
OceanofPDF.com
Capitolul șase
Jericho s-a întins pe canapea în fața focului și a urmărit-o pe rând pe Kaya care se plimba pe podea, în timp ce se uita alternativ de la el și Hunter spre fereastră, și Hunter, care o observă pe Kaya într-o tăcere chinuitoare.
Era suficientă tensiune pentru a-și toci cel mai ascuțit cuțit.
— La naiba, nici măcar nu ai pantofi, spuse Jericho în timp ce privirea îi
cobora spre picioarele ei goale.
Ea aruncă privirea în jos de parcă nu i-ar fi trecut prin minte gândul. „Nu contează.”
— La naiba, nu, mârâi Hunter. „Cine ești, Kaya, și de ce naiba
fugi?”
Ea clipi. „Nu fug de nimeni.”
Jericho putea să vadă sinceritatea surprinsă de pe chipul ei. Ea nu mințea. Ceea ce a făcut totul cu atât mai derutant. N-a prins-o și l-a scăpat
.
Hunter pufni. „Încerci să-mi spui că este perfect normal să alergi
prin zăpadă, fără haine, fără pantofi. Nu ai mâncare oriunde
locuiești. Te găsim într-o peșteră blestemată care ar putea fi locuită de tot felul de animale sălbatice.”
Își înclină capul, iar sprânceana i se încruntă în timp ce îl studia pe Hunter. „Nu am spus niciodată că sunt normal. Îmi imaginez că mă găsești ciudat, dar nu am comis nicio
crimă. Nimeni nu este după mine. Pur și simplu prefer să fiu... singură.”
O fulgerare de durere a însoțit ultimele ei cuvinte. Nici Hunter nu a ratat-o.
"Ce ți s-a întâmplat?" întrebă Hunter încet.
"Ce ți s-a întâmplat?" Kaya își ridică bărbia în semn de provocare în timp ce îl privea în jos. „Tu și Jericho locuiți singuri aici. Fără oameni de mile. Te tragi la momente ciudate și stai ascuns aici până pleci din nou, iar
apoi nu te mai întorci săptămâni întregi.”

Ambii bărbați se uitară la ea șocați.
„De unde naiba ai știi asta?” întrebă Jericho încet.
O altă expresie de frică i se repezi pe față și ea s-a retras vizibil. „
Ți-am spus că locuiesc aici. Acești munți sunt casa mea.”
„Nu vorbim despre noi”, a subliniat Hunter. „Vorbim despre
tine.”
— Nu mai, spuse ea încăpățânată.
Jericho clătină din cap. Nu întâlnise niciodată o femeie ca Kaya. Vreodată.
Și întâlnise niște nenorociți.
A fost singurul motiv pentru care nu voia ca ea să plece pentru că era îngrijorat de ea? Sau a fost un caz de dorință? O dorea.
Nu putea pretinde disperare. Nu era ca și cum ar trăi ca un
călugăr complet. Asta era treaba lui Hunter. Era ceva elementar la Kaya.
O frumusețe pământească care a depășit cu mult capcanele exterioare. Avea o înfățișare misterioasă și plină de suflet, o nenorocire pierdută cu ochi de chihlimbar lichid.
Fără să o lege, nu a văzut o modalitate de a o împiedica să plece, iar
asta l-a frustrat al naibii. Cum a putut să o transforme în
zăpadă, indiferent cât de mult ar fi vrut să meargă? Totuși, cum a putut să o țină împotriva voinței ei?
Se uită la Hunter pentru ajutor, dar Hunter era de necitit, gândurile sale fiind închise de privirea lui de indiferență.
„Unde voi dormi diseară?” întrebă ea încet.
— Poți avea camera mea, spuse Hunter. „Voi dormi aici pe canapea.”
O privire de mirare îi traversă chipul. „Pot să am patul tău?”
Buzele lui Hunter se subțiră și se încruntă mai tare. „Am spus că voi dormi aici.”
„Atunci mi-ar plăcea foarte mult să merg acolo acum. Sunt obosit și un pat s-ar simți atât de minunat.”
Jericho a început să se ridice, dar Hunter l-a bătut până la pumn. „Îți
mai place ceva înainte de a merge la culcare?”
Ea clătină din cap. „Tu și Jericho ați fost foarte amabili. A fost plăcut să
vă vizitez pe amândoi.”
Hunter îi aruncă lui Jericho o privire ciudată. Jericho a ridicat din umeri. Nu o înțelegea
pe această femeie mai mult decât Hunter. Ea a făcut să pară că întregul episod nu a fost altceva decât un apel social. Și să creadă că obișnuia să creadă că aici sus nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Exact așa cum îi plăcea lui.
— Hai, o să te aduc în dormitor, mormăi Hunter.
Jericho stătea în tăcere, contemplând ciudățenia întâlnirii lor cu
Kaya. Câteva minute mai târziu, Hunter s-a întors și s-a lăsat jos pe scaunul de lângă canapea.
— Ce naiba de caz bizar avem, Jericho?
„La naiba dacă știu. Nu am fost niciodată atât de confuz în viața mea. Ai impresia că nu primim întreaga poveste?”
„Și care a fost primul tău indiciu?”
„Poate că a vrut doar companie pentru o vreme. Dacă ea locuiește aici sus, nu sunt mulți oameni în jur.”
„Da, dar unde locuiește? Nu știu de altă cabană sau locuință

la o distanță de kilometri", a spus Hunter. „Și mai este faptul că am târât-o dintr-o peșteră în plină iarnă. La început am crezut că mai avea câteva cutii de o încărcătură completă, dar pare în regulă, chiar dacă este puțin ciudată.
„Pentru cineva care părea că nu vrea să aibă de-a face cu ea, cu siguranță te-ai grăbit să-i spui că nu poate pleca."
Hunter se încruntă. „Ea este ratacita ta."
— Și nu te poți hotărî dacă o vrei sau nu, nu-i așa?
Ochii lui Hunter pâlpâiră când surprinse privirea lui Jericho. „Ce vrei să spui mai exact?"
„Tocmai ce am spus. Se pare că te lupți dacă vei recunoaște sau nu că o vrei. Într-un minut aproape că ții ușa deschisă pentru ca ea să plece, iar în următorul amenință că o vei lega de un scaun."
Încruntarea lui Hunter se adânci. „Dacă vrea să plece, nu o pot opri."
„Dar vrei să o oprești."
„Taci naibii, omule. Nu contează ce vrem."
Jericho a recunoscut asta cu un semn din cap. "Este adevărat."
— Oricum nu putea să rămână, continuă Hunter. „Este probabil să fim chemați oricând, iar ea sigur că nu poate merge cu noi."
Tăcerea a căzut peste sufragerie. Hunter se uită meditativ în foc, în timp ce Jericho își concentra atenția asupra nimic în special.
„Te-ai gândit vreodată să renunți la asta?" întrebă Jericho.
Capul lui Hunter se răsuci. „Renunță la ce?"
"Locul de munca. Ce facem."
„E o întrebare stupidă. I-am promis lui Rebeccah."
— Poate că n-ar fi trebuit, spuse Jericho încet. „Și nu i-am promis că vom continua să alergăm până la moarte. Am promis că îi vom sprijini cauza. Am câștigat destui bani pentru două vieți. Când vom încetini și vom avea o viață?"
„Vrei să spui că vrei să renunți?" întrebă Hunter neîncrezător.
"Pot fi. Nu știu. În viață trebuie să fie mai mult decât ceea ce facem. Rebeccah a plecat. Nu o putem aduce înapoi sinucidându-ne."
Hunter închise ochii și își înclină capul până se îndreptă spre tavan. „Vrei să știi de ce continui?"
Jericho nu a spus nimic.
„Pentru că nu-mi amintesc cum arată uneori. Mă îndepărtez de copii, de tabere, iar ea începe să se estompeze, dar când sunt acolo, o pot vedea. Zâmbind și râzând. Nu vreau să uit."
Ultimul a fost spus cu o notă de agonie crudă care l-a tăiat pe Ierihon până la capăt.
— Și eu am iubit-o, spuse el cu voce joasă. „Dar ea a plecat. Nu o putem aduce înapoi."
„Nu, dar îi putem păstra vie amintirea ajutându-i pe copiii pe care i-a iubit mai mult decât orice."
„Există modalități de a face asta în afară de modul în care am procedat noi", a spus Jericho cu grijă.
Hunter nu răspunse, iar Jericho nu l-a urmărit mai departe. A spus destule. I-a plantat ideea în capul lui Hunter. Ar trebui să ia singur decizia
.

***

Kaya s-a trezit după doar câteva ore. Era obișnuită cu somnul fracturat, luând tot ce putea când putea. Pentru o clipă, s-a ghemuit mai adânc în cuverturi și a inhalat parfumul ferm și masculin care pătrundea în pat. Mirosul lui Hunter era atât de diferit de cel al lui Jericho și totuși ambele vorbeau despre
bărbați puternici și puternici.
Cât de mult și-ar fi dorit să poată rămâne, dar nu putea să mai dureze mult fără să se schimbe. Pur și simplu nu petrecuse suficient timp ca om de-a lungul anilor. Puma era puternică în ea. Intenționat și protector. Era prea ușor să lași pisica să-și facă drumul. Deja fusese refuzată mai mult decât era obișnuită
.
Mâna ei alunecă peste pernă. „Îmi va fi dor de tine”, șopti ea de parcă Hunter s-ar fi întins acolo lângă ea.
Se ridică fără tragere de inimă și aruncă o privire pe fereastră. Zorii erau încă la câteva ore distanță. Dacă ar fi avut noroc, ar putea pleca înainte ca Hunter și Jericho să se trezească. Ar fi mai ușor așa și ea nu ar trebui să ofere explicații suplimentare sau să răspundă la întrebările lor investigative.
Ea a desprins cămașa și transpirația și le-a pus cu grijă peste pat. Apoi, cu un fior, se întoarse să plece.
Picioarele ei alunecară fără zgomot pe podea cu furișul pumei.
Când ajunse în sufragerie, aruncă o privire rapidă către canapeaua în care dormea Hunter. Apoi se întoarse să privească în direcția dormitorului lui Jericho.
— Mă voi întoarce, șopti ea.
Fără sunet, se grăbi spre ușa din spate și o deschise ușor. În câteva secunde trecu prin ușa cu ecran a verandei, iar frigul aprins o cuprinse.
A pășit în zăpadă, tresărind în timp ce noroiul umed îi ustura picioarele.
Ea s-a pregătit și s-a zbătut prin drifturi până când a plecat de casă. Apoi și-a întors fața în sus, cu ochii închiși, pentru a îmbrățișa schimbarea.
OceanofPDF.com
Capitolul șapte
O săptămână. Trecuse o săptămână întreagă de când se treziseră și o găsiseră pe Kaya
plecată. Devenise un obicei să se uite pe fereastră de fiecare dată când trecea. Unele speranțe înrădăcinate că va apărea din nou.
Jericho a clătinat din cap și a început să se întoarcă când a văzut leul de munte apărând din copacii din partea dreaptă a cabanei. A privit o clipă cum pisica se apropie pe picioare ascunse. Era precaută, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru a adulmeca aerul.
— Vagabondul tău s-a întors, spuse el sec.
„Rătăcătorul meu?”
Jericho se întoarse să se uite la Hunter, care era sprijinit pe canapea cu o carte.
„Puma ta de companie. S-a intors."
Hunter își puse imediat cartea jos și se ridică de pe canapea. S-a dus la ușă și a deschis-o, iar Ierihon a scos un geamăt. Nu din nou.

"Esti nebun. Spune-mi că nu o vei lăsa înapoi aici. Nu mai este
rănită și mă îndoiesc că va valsa aici ca o
pisică de casă.
Puma și-a mărit pasul pe alee și s-a oprit chiar în fața
ușii. Apoi își băgă încet capul înăuntru și se uită la Jericho.
— Sau poate că o va face, murmură Jericho.
Pisica a intrat, capul ei mergând înainte și înapoi, în timp ce supraveghea cu grijă împrejurimile. Hunter închise ușa și ea se ghemui imediat
, răsunând un șuierat scăzut când se întoarse în direcția zgomotului.
— Ușor, fată, îl liniști Hunter.
„Și am crezut că Kaya este nebună."
Hunter l-a ignorat pe Jericho și a întins mâna tentativă pentru a mângâia puma.
Înainte ca Jericho să-i poată spune cât de prost era pentru că a încercat
ceva atât de stupid, pisica și-a întors capul în atingerea lui și i-a frecat
cu afecțiune palma.
„Să fiu al naibii dacă pisica aia nu te place."
Buzele lui Hunter se răsuciră într-un zâmbet sardonic în timp ce continua să-i frece urechile. Spre
surprinderea lui Jericho, ea l-a părăsit pe Hunter și s-a îndreptat spre locul unde stătea el.
Ea a adulmecat delicat la pantalonii lui și apoi și-a frecat fălcile peste piciorul lui.
— Cred că poate te place și ei, spuse Hunter amuzat.
Jericho se întinse ca să-i atingă vârful capului. Când ea nu a reacționat,
el și-a lăsat degetele să alunece prin blana ei. Ea întoarse botul în sus și
ochii i se închiseră de mulțumire.
„Crezi că a fost animalul de companie al cuiva sau că cineva a crescut-o?" întrebă Jericho.
Nu se putea gândi la alt motiv pentru blândețea ei. Leii de munte erau
niște nenorociți.
"Ar putea fi."
Pisica l-a mai frecat pe Jericho, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre
șemineu. Ea s-a învârtit o dată pe covorul din față și apoi s-a așezat cu un
plop nedelicat. S-a întins și i-a privit pe ambii bărbați cu
o mulțumire lenește.
Jericho scoase un sunet de surpriză. "Sa fiu al naibii."
Hunter a ridicat din umeri și s-a întors pe canapea să-și ia cartea. — Presupun că va rămâne o vreme.
Furia neașteptată l-a înțepat pe Jericho. „Știi că este trist că ești mai
deschis să ai un puma aici decât o femeie fără apărare care, evident,
are nevoie de ajutor."
Hunter și-a lăsat cartea jos și l-a fixat pe Jericho cu privirea. „Este umană.
Oamenii vin cu seturi complet diferite de probleme decât o face un animal.
Pisica nu va sta. Pumele sunt creaturi solitare. În plus, am încercat să o fac
pe Kaya să rămână."
Pisica și-a ridicat capul și și-a ridicat urechile în timp ce îi cerceta pe ambii bărbați.
Părea foarte interesată, iar Jericho aproape că era tentat să tacă conversația
. Cât de absurd a fost asta? A clătinat din cap și s-a îndreptat spre
bucătărie să ia o ceașcă de cafea. În felul în care mergeau lucrurile pe aici,
aproape că spera să fie chemat.

***

Puma zăcea tăcută în timp ce focul ardea în vatră, lăsând
jar strălucitor. Afară, zăpada începuse să cadă din nou, plutind
în jos în spirale lente. Era bucuroasă să fie înăuntru în această zi. Căldura
de la foc s-a infiltrat în trupul ei.
I-a ascultat pe cei doi bărbați vorbind cu interes. Când conversația lor
s-a întors din nou către Kaya, urechile ei s-au îndreptat din nou înainte, deși nu și-a mișcat
capul.
S-au certat și s-au certat, dar mesajul clar era că erau
cu adevărat îngrijorați pentru ea. Bineînțeles că nu puteau înțelege că
era în siguranță și bine îngrijită chiar dacă existența ei era rară.
Cu cât asculta mai mult, cu atât se simțea mai vinovată. Nu ar fi trebuit niciodată să se dezvăluie
lor – nu că ar fi intenționat, dar nu ar fi trebuit să-și asume
șansa.
A lins laba rănită în timp ce și-a amintit de durerea care a determinat-o să
le caute. De ce? Pentru confort? Frigul, singurătatea care fusese
tovarășul ei constant atât de mult timp o copleșiseră până când se trezise
clătinându-se prin zăpadă către cabana care o fascina atât de mult.
— Sunt îngrijorat pentru ea, spuse Jericho încet. „Indiferent ce spune ea,
ea este acolo singură. Cum poate supraviețui? La naiba, a lăsat hainele pe care
i le-am dat. Probabil că a murit înghețat.”
Hunter oftă, dar expresia lui era și una de îngrijorare. „Am căutat
-o, Jericho. Am urmărit-o până când urmele pașilor au dispărut. Evident, ea
nu vrea să fie găsită.”
Dar eu fac.
Respingerea evaluării sale s-a răspândit într-un val de durere și
tristețe de lungă durată.
Nu vreau să fiu lăsat în urmă. M-am săturat să fiu singur.
Ea a închis ochii. Ar putea avea încredere în acești doi bărbați? Nu. Nu le-a putut
spune niciodată secretul ei. Dar se putea întoarce la ei ca Kaya, ca să
știe că e bine.
Îngrijorarea o sâcâia. Nu a fost deștept din partea ei să se dezvăluie din nou. Dar ea
tânjea după ele într-un mod pe care nu îl înțelegea. Ea s-a gândit că,
revenind ca puma, va fi mulțumită ca și în trecut. Dar nu
mai era mulțumită de scurte scăpări, câteva cuvinte auzite ici și
colo. Nu acum că le atinsese. Le-au simțit mâinile pe pielea ei în
formă umană. Tânjea cu o intensitate înspăimântătoare.
Dacă ar pleca acum, s-ar putea întoarce înainte să se întunece, înainte ca temperaturile
să scadă și mai jos.
Ridicându-se în sus, se îndreptă spre locul unde stătea Hunter pe
canapea. El o privi cu prudență până când ea și-a frecat capul de piciorul lui. L
-a lăsat să o mângâie o clipă înainte de a se da înapoi. Apoi s-a îndreptat spre
Ierihon și i-a oferit aceeași afecțiune.
După ce-i lăsă să-i mângâie urechile, ea se îndreptă spre ușă și se plimba

înainte și înapoi, cu coada tremurând.
— Te-ai săturat, fată? murmură Hunter când se ridică de pe canapea.
S-a apropiat și a deschis ușa. Aerul rece a izbucnit peste ea, ciufulindu-i blana. Cu o privire înapoi către cei doi bărbați care o priveau, ea se îndepărtă, dispărând în copaci.

***

Hunter ocupase postul lui Jericho de lângă fereastră. De ce, nu era sigur. Jericho era cel mai îngrijorător, cel care părea. Hunter a preferat un foc cald și o carte bună și să închidă lumea din jurul lui.
Când ridică privirea, era sigur că și-a imaginat scena dinaintea lui. Nu a existat nicio modalitate de a fi. Clipi și se aplecă înainte, cu mâna pe geamul înghețat.
„Sfânta Născătoare de Dumnezeu”.
Se întoarse și alergă spre ușă, apucându-l pe unul dintre afgani de pe un scaun din apropiere.
„Vânător, ce naiba?” strigă Jericho după el.
Hunter s-a aruncat în zăpadă, alergând spre Kaya care stătea la marginea copacilor , goală și tremurând, cu brațele în jurul corpului ei, în timp ce încerca să se încălzească.
Ea se uită la el cu ochi înspăimântați când el o apucă și smulse pătura în jurul ei.
— Nu o să te rănesc, la naiba, mârâi el.
Fără să aștepte răspunsul ei, el a luat-o în brațe și a pornit înapoi spre cabină. Jericho era la ușă, cu maxilarul strâns.
Hunter trecu pe lângă el și o coborî pe Kaya pe podea în fața focului .
— Sunt bine, Hunter, spuse ea cu o voce mică. „Doar puțin rece.”
Ierihon a explodat. "Puțin frig?"
Hunter ridică privirea. — Păstrează-te calm, omule.
Jericho clătină din cap. „La ce te gândești, femeie? Ți-ai pierdut mințile? Ce naiba făceai acolo goală? La naiba."
S-a lăsat în genunchi lângă ea și a rupt pătura.
„Ierihon, ce naiba?”
"Ești rănit?" întrebă Jericho, ignorând mustrarea lui Hunter.
Fără a-i oferi șansa să răspundă, Jericho a întins-o pe spate și și-a trecut mâinile mari peste corpul ei subțire. Hunter se întoarse de la vederea cărnii ei palide aproape strălucind sub mângâierea lui Jericho.
El voia să fie cel care o atingea și totuși nu avea niciun motiv.
Kaya s-a uitat la Jericho cu privirea. „Jericho, de ce ești atât de supărat?”
Ierihon rămase cu gura căscată. "Furios? Furios? Sunt furios! Încerci să te sinucizi?”
Era sincer nedumerită de ce Jericho scuipa unghii. Hunter a privit confuzia înăbușindu-se în ochii ei, iar a lui a crescut. Ceva nu era în regulă aici. Mai mult decât evidentul comportamentului ei bizar.
„Aș putea... aș putea avea niște haine?”
Se uită cu seriozitate la ambii bărbați, cu brațele strânse în jurul corpului pentru a-și proteja nuditatea. Ceea ce părea al naibii de ciudat când te gândeai că

părea să-și petreacă viața zbârnind nud.
Jericho se ridică, cu fața încă atrasă de furie – și de îngrijorare. — Stai aici și asigură-te al naibii că ea nu merge nicăieri, îi ordonă el lui Hunter.
Sprâncenele lui Hunter se ridicară la tonul lui Jericho. Jericho s-a îndepărtat, iar privirea tulburată a lui Kaya l-a urmărit.
— Nu poți fi surprins că suntem supărați, a oferit Hunter cu o voce blândă.
Kaya se întoarse spre el și, pentru o clipă, se pierdu în frumusețea ochilor ei. Se uitase în acei ochi mai devreme. Își trase respirația la cât de asemănătoare erau ea și animalul lui de companie puma.
„Nu am vrut să te enervez."
„Kaya", începu el, „ce făceai pe zăpadă fără îmbrăcăminte?"
„Nu aveam haine", a spus ea simplu.
Hunter clătină din cap cu o confuzie absolută. Era gata să-și bată craniul pe podea.
„Ți-am dat haine când ai fost aici și le-ai lăsat. De ce?"
Privirea ei coborî. „Nu erau ai mei să le păstrez și nu voiam să fie distruse."
"Ruinat? Cum ar fi distruși?"
Ea își întoarse privirea, întorcându-și fața și sprijinindu-l pe brațele întinse peste genunchi. Jericho intră cu picioarele înapoi în cameră cu aceeași cămașă și transpirații pe
care le purtase înainte.
„Pune-le pe astea", a îndrumat Jericho. „Atunci voi face niște ciocolată caldă. Ți -e foame?"
Ea a ezitat o fracțiune, uitându-se mai întâi la Hunter și apoi la Jericho. „Aș vrea să mănânc ceva, da."
— Ai mâncat de când ai plecat de aici? întrebă Hunter răspicat.
„D-da."
Nu a crezut-o. Trebuia doar să te uiți la cât de slabă era ea pentru a ști că mâncarea nu era din abundență oriunde ar locui. S-a uitat la Jericho în tăcere . Indiferent de ce, ea nu mai pleca din nou.
OceanofPDF.com
Capitolul opt
Kaya a intrat în sufragerie după o călătorie la baie pentru a-i vedea pe ambii bărbați stând. Așteptare. Hunter era pe canapea, iar Jericho era pe un scaun alăturat. Răspunseseră focul și linsese cu căldură bușteniii care fuseseră adăugați.
S-a plimbat pe canapea, simțind privirea ambilor bărbați asupra ei. Hunter nu-și citea cartea. Era întins în lateral, cu pagina în jos pentru a-și marca locul. Fără să aștepte o invitație, se urcă cu grijă pe canapea lângă
Hunter. Atrasă de căldura lui, de parfumul lui reconfortant, ea se târă aproape și se ghemuiește sub brațul lui. S-a înțepenit peste tot de surprindere, dar nu a alungat-o.
Încet, brațul lui coborî până când se curbă în jurul ei, ținându-o de partea lui. Ea și-a așezat capul pe pieptul lui, ascultând ritmul constant al inimii lui.
"Vânător?"
— Da, Kaya? Pieptul îi bubui lângă urechea ei.
„De ce nu mă placi?"

A rămas foarte nemișcat sub ea. Nici măcar nu-i simțea respirația. Degetele lui , care făcuseră leneș drum în sus și în josul brațului ei, i-au înghețat la cot. Pentru o clipă, ea a crezut că el va minți și va nega disconfortul și conflictul lui evident .
Dar apoi pieptul lui părea să se prăbușească în timp ce respirația i se expulza din nou.
„Îmi amintești de cineva pe care l-am pierdut”, a spus el simplu.
Ea se ridică astfel încât să-l poată privi în ochi. Era tristețe acolo. Un fulger de durere. Își trecu degetele prin părul lui brun deschis, blond noroios. I-au tras pe tâmplă și apoi i-au urmărit pometii care se termină aproape de gură. "Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să vin aici. Nu vreau să -ți provoc durere.”
Îi prinse mâna de parcă ar fi vrut să o scoată, dar în schimb o ținea pur și simplu acolo aproape de gura lui. Și apoi i-a sărutat vârful degetului arătător. Doar o perie ușoară care i-a tremurat un fior pe tot corpul.
— Nu-mi provoci durere, Kaya. După cum mi-a spus Jericho, este timpul să renunț la trecut.”
Se întoarse spre Jericho. Pentru o clipă, ea uitase prezența lui. S-a așezat la câţiva pași, studiindu-i pe ea și pe Hunter cu un interes puternic.
În ochi îi era foame. Văzuse acea privire la mulți dintre rudele ei prădători.
Ea se întoarse spre Hunter și se încovoi în corpul lui încă o dată. „Atinge-mă”, a implorat ea încet.
Din nou, respirația i se ținu și se ținu o clipă.
Degetele lui i-au tras din nou pe brațul ei. Apoi o luă de umeri și o trase în jos până când capul ei i se pernă în poală.
Ca o rază de soare încins primăvara, palma lui alunecă pe corpul ei, peste curba șoldului ei și până la umăr.
Ea oftă cu o plăcere absolută. Ce minunat a fost atingerea lui. A continuat să o mângâie, mângâind-o așa cum făcuse cu puma.
Voia să-și dea jos hainele și să-i simtă mâna pe pielea ei goală. Carne pe carne, contact uman. Ea nu voia nicio bariere. Ea s-a răsucit neliniștită sub degetele lui în căutare, până când el a aplicat o presiune fermă pe șoldul ei.
„Ce sa întâmplat, Kaya?” el a intrebat.
„Pielea mea”, șopti ea. „Atinge-mi pielea. Nu-mi plac hainele.”
A tras răsuflarea. Picioarele lui s-au strâns sub ea, iar inghinul i s-a trezit la viață. Ea chiar l-a afectat. A simțit el toate poftele sălbatice și fără suflare pe care le avea ea?
Încet și cu grijă, mâna lui alunecă sub cămașa ei până la netezimea spatelui ei. Degetele lui au dansat ca focul în sus pe cutia ei toracică până la pliul în care brațul ei se sprijinea pe o parte. În jos, palma lui mângâiată și a făcut cercuri strânse peste omoplatul ei, apoi a călătorit pe coloana vertebrală.
Un geamăt, blând și nevoiaș, pluti pe lângă buzele ei, amestecându-se cu sunetele de pocnire ale focului.
Jericho îl privea de pe scaun, cu mâinile strânse în pumni. Pulsul îi bătea în urechi, fierbinte, tare ca un tren de marfă. Ea era a lui. Nu

al lui Hunter. Și totuși a privit cu o fascinație neputincioasă cum prietenul său se deschidea unei femei pentru prima dată de la Rebeccah.
Rebeccah care îi iubise pe amândoi, dar nu avea încredere în ei să o iubească înapoi.
A fost un fel de tortură să-l urmărești pe Kaya arcul cu plăcere sub atingerea tentativă, dar în căutarea lui Hunter. Jericho voia să fie cel care o atingea.
O femeie atât de ciudată, frumoasă. Plină de mister. Ochii ei sunt o spălare a unui apus de chihlimbar.
Era ea la fel de fascinată de ei precum erau ei de ea?
Hunter și-a împins cămașa mai sus, dezvăluind mai mult din pielea ei palidă. Mâinile lui
erau blânde și încurajatoare, aproape ca și cum ar fi liniștit un animal rănit.
Ea se liniști și se așeză în poala lui, liniștită de mângâieri.
Jericho a știut momentul în care s-a predat în somn. Ea a tresărit delicat și tot aerul i-a scăpat într-un oftat lung. Totuși, Hunter a continuat să-i mângâie pielea. Privirea lui era fixată pe fața ei, iar Jericho știa că habar nu avea câtă tandrețe strălucea în ochii lui.
„De ce îți amintește de Rebeccah?” întrebă Jericho încet ca să nu o trezească pe Kaya. Kaya era ușoară, un studiu în aur lustruit și chihlimbar lichid. La fel ca stropii în toamnă, când copacii au luat foc și au luminat pământul.
Rebeccah era întunecată, dar vibrantă, ca o furtună la miezul nopții. Cele două femei nu ar putea fi mai neasemănătoare.
— Pentru că ea mă frământă, spuse simplu Hunter.
Și acolo era. Nicio femeie nu-l mai agitase de la Rebeccah. Jericho se putea relata. Nu era că o altă femeie nu avea puterea. Pur și simplu nu dăduseră șansa unuia. Îi dădeau lui Kaya această șansă?
„Ce vom face, Hunt?”
Era o întrebare simplă, și totuși o mulțime de semnificații se afla chiar sub suprafață.
Hunter îi întâlni privirea. „Tu o vrei.”
Nu avea de gând să mintă. „Da.”
"La fel și eu." Se pare că nici Hunter nu era.
Și-a suflat răsuflarea. — La naiba, Hunter. Am spus că nu vom mai merge pe acest traseu.”
— Știu, spuse Hunter calm.
„Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știm despre ea.”
Hunter dădu din cap. "Este adevărat. S-ar părea că avem treaba pentru noi.”
„Dacă nu vrea să rămână? A fost destul de neclintită înainte.”
„Și totuși s-a întors.”
„Așa cum pare să facă întotdeauna animalul tău de companie puma”, a spus Jericho.
„Îmi amintește de ea. Părul și ochii ei. Nevoia ei aparentă de singurătate.”
Jericho își dădu ochii peste cap, dar înţelese de ce spusese Hunter.
„Va trebui să avem răbdare. Nu știu ce este la ea, Jericho, dar... El se opri în timp ce îi atinse părul.
"Cât timp?" întrebă Jericho. „Despre ce vorbim aici? O aventură? Sex? Ceva mai mult? Plecăm în părți necunoscute săptămâni întregi.”
Hunter se încruntă în timp ce se uita în jos la forma adormită a Kayei. "Nu știu. De ce trebuie să avem un răspuns acum? Astăzi? O vom lua așa cum vine.”

Apoi ridică privirea spre Jericho, cu ochii arzându-i cu o intensitate liniștită. „Ea are nevoie de noi. Asta știu astăzi.”
— Și poate că avem nevoie de ea, răspunse Jericho.
OceanofPDF.com
Capitolul Nouă
Kaya s-a trezit, pielea i se târăște de nevoia neplăcută de a se schimba. Camera era scăldată în umbrele palide ale zorilor, iar focul se redusese la o împrăștiere de jar abia strălucitor. Și totuși era cuprinsă de căldură.
Era încă întinsă în poala lui Hunter, doar că pe parcursul nopții se întoarse cu fața lui și se ridicase în sus, până când obrazul i se sprijini de pieptul lui, cu capul ascuns bine sub bărbia lui.
Ambele brațe îi erau înfășurate în jurul ei, mâna lui stângă legănându-i șoldul. Ridicarea și coborârea liniștitoare a pieptului lui pe fața ei a liniștit o parte din neliniște, dar totuși, puma se ridică.
Trebuia să meargă ca pisica să poată alerga.
Cu regret, s-a împins în sus doar pentru a fi prinsă în două mâini. Își ridică privirea și îl văzu pe Hunter privindu-i înapoi la ea, cu ochii neînnorați de somn. Cât timp a stat treaz ținând-o în brațe?
— Trebuie să plec, spuse ea.
Strânsoarea lui s-a strâns până când degetele i s-au apăsat în pielea de deasupra coatelor ei.
„De ce, Kaya? Unde te duci? Ce te așteaptă acolo?”
Ea și-a așezat palmele pe pieptul lui dur, bucurându-se de planurile musculare, de curbele și de curbele, de crestele subtile.
"O sa ma intorc. Vă rog să nu vă faceți griji pentru mine.”
A scuturat din cap. "Nu. Nu voi permite de data asta.”
Îi înțelegea reticența, chiar dacă aroganța lui îi zdruncina spiritul independent. Ea nu răspunsese niciodată nimănui. I-a fost la fel de străin ca a avea o casă.
„Hunter, trebuie să plec. Nu am de ales. Te rog, ai încredere în mine?” Ea se uită rugătoare la el. „Mă întorc în seara asta, înainte să se întunece.”
„Ai un fel de necaz?” el a cerut. „Te rănește cineva într-un fel? Ești amenințat? Ierihon și cu mine te putem ajuta.”
Ea a zâmbit și și-a alunecat mâna în sus pentru a-i prinde maxilarul. „Vei avea încredere în mine? Vă rog?
Îți jur pe onoarea mea că mă voi întoarce.”
A oftat adânc. Ochii lui verzi erau plini de nehotărâre. Cu reticență. „Nu vreau să pleci, dar dacă trebuie... dacă trebuie să pleci, voi înțelege.”
Inima i s-a luminat de ușurare. "Mulțumesc."
„Dar”, a spus el ridicând un deget, „de data asta vei ieși îmbrăcat și te vei încălzi
.”
— Dar...
Ea se întrerupse din cauza înverșunării din ochii lui. Nu era ca și cum ar fi putut să explice de ce ar fi preferat să lase hainele în urmă. Trebuia doar să iasă din vedere din cabină și să se dezbrace înainte de a se schimba. Ar putea să-și

depoziteze
hainele și să se întoarcă la fața locului în seara asta pentru a le pune la loc.
„Fără dar”, a replicat el. „Și o să-ți pui niște cizme naibii.
Vor fi mult prea mari, dar dacă îți punem suficiente perechi de șosete, o vor face și te vor ține de cald.”
— Bine, a fost de acord ea. Hotărârea pe care o văzu pe chipul lui îi spunea fără îndoială
că nu va ieși niciodată pe ușă decât dacă capitula.
— Și o să mănânci și tu o masă decentă, mormăi el.
Ea se aplecă în față și își trecu buzele peste ale lui într-un sărut scurt. Când ea s-ar fi retras, i-a luat palma pe ceafă și a ținut-o astfel
încât gura lui să poată întâlni din nou pe a ei.
Plăcerea a explodat în creierul ei. Luminos și fără minte. Nu putea decât să-și urmeze instinctele, pentru că fiecare gând a părăsit-o. Limba lui trecu ușor peste
buza ei de jos, iar ea deschise gura. A profitat imediat
și s-a strecurat înăuntru, gustând-o, lăsându-și gustul pe limba ei.
Ferme și picante, calde și atât de delicioase. Masculin. Avea gust în întregime masculin,
aspru și lemnos.
Ea s-a desprins, gâfâind după aer, luptându-se să-și curețe nesimțitul înnorat.
Părea la fel de afectat, iar asta îi dădea o dulce satisfacție.
„Ți-a plăcut să mă săruți?” ea a intrebat.
Părea surprins de întrebarea ei, dar ochii i s-au întunecat, pupilele i
se dilată până când doar un inel subțire de verde înconjura globurile negre. — Îmi place
prea mult, mârâi el.
— Și mie îmi place să te sărut, spuse ea timid. „Asta înseamnă că nu
mă displaci atât de mult?”
El îi atinse fața, alunecându-și palma peste obrazul ei. Apoi el a zâmbit, iar ea a privit mirată cum i-a transformat întreaga față. Ea ridică
degetele tremurânde pentru a-i urmări curba gurii.
„Nu te-am văzut niciodată zâmbind.”
Bucăitul picioarelor o făcu să-și lase mâna. S-a uitat dincolo
de canapea spre dormitorul lui Jericho pentru a-l vedea ieșind în pantaloni scurți. Privirea ei
s-a fixat pe pieptul lui lat, pe acoperirea ușoară a părului de-a lungul
porțiunii superioare și pe linia subțire care ducea în jos până la buricul lui.
Se uită înapoi la ea, cu ochii strălucind când o văzu cocoțată în
poala lui Hunter.
Hunter o bătu pe șold. „Mai bine trezește-te ca să te putem repara. Jericho va sparge un vas de sânge când va auzi ceea ce am fost de acord.”
Jericho se apropie, cu o încruntătură pe față. „Despre ce naiba vorbești ?”
Hunter oftă și o scăpă pe Kaya din poală. „De ce nu te duci să faci un
duș fierbinte în timp ce îi explic lui Jericho. Îți voi lăsa niște haine pe pat
și vom începe micul dejun.
Kaya se dădu înapoi de pe canapea și ocoli cu prudență Jericho, care avea o expresie mai neagră decât noaptea.
De îndată ce a dispărut, Jericho s-a îndreptat spre Hunter. „Ce naiba se

întâmplă?”
Hunter se strâmbă, un semn sigur că lui Jericho nu-i va plăcea ceea ce urma.
„Ea pleacă.”
„Vrei să conduci din nou asta lângă mine?”
— M-ai auzit, spuse Hunter iritat.
„Bine, acum vrei să-mi spui de ce dracu’ mereu iubitor că o vei lăsa
să valseze de aici după ce am convenit că nu vom lăsa să
se întâmple asta?”
Hunter oftă și își trecu o mână prin păr agitat. — Uite, nu pot
să explic, Jericho. Există ceva... nici măcar nu știu. Simt doar că
acest lucru este într-un fel extrem de important. Este un instinct intestinal. Ea a spus că se va întoarce
în seara asta înainte să se întunece. Mi-a cerut să am încredere în ea. M-a rugat să am încredere
în ea. Ce trebuia să fac?”
Un zgomot nepoliticos a suflat pe lângă buzele lui Jericho, urmat de un șir de blesteme
care au împușcat pereții. „Instinctul tău. O lași să iasă singură în
frigul amar pentru că îți spune instinctul.”
„I-am făcut o promisiune. Nu mă voi întoarce asupra ei.”
Jericho își ridică mâinile dezgustat. „Ei bine, din moment ce voi doi ați
înțeles totul, voi ține dracu’ departe de voi.”
S-a întors și a intrat în bucătărie, clocotind de iritare. Nu conta
că Hunter avea dreptate. Nu puteau lua decizii pentru ea, dar cu
siguranță ar fi putut oferi un front unit. A o lăsa să plece a fost o prostie. La naiba,
se întorsese complet goală. În zăpada dracului. Și Hunter era dispus să
o lase să iasă din nou?
A scos tigăile pentru a începe micul dejun. Stătea lângă aragaz
câteva minute mai târziu, când două mâini mici s-au strecurat în jurul mijlocului său. Se
încordă imediat și se uită în jos în timp ce brațele ei îl înconjurau.
Obrazul ei s-a lipit de coloana lui chiar sub omoplații lui, iar
respirația ei moale a suflat peste pielea lui goală.
— Nu fi supărat, Jericho, spuse ea. „Mă întorc în seara asta. Mi-am dat
cuvântul.”
Oftă și puse spatula jos. Apoi se pivotă în brațele ei până când
se uită în jos la fața ei răsturnată.
„Bănuiesc că nu înțeleg. Oricare dintre ele. Unde te duci? Dacă aș crede că
ești îngrijită, nu m-ar deranja, dar Kaya, nu ești
îngrijită.”
Și-a sprijinit mâinile pe umerii ei când a spus ultimul. La naiba, era
tentat să-i treacă un pic de simț.
Un zâmbet dulce i-a curbat buzele și al naibii de aproape l-a transformat în jeleu. Doamne,
dar era frumoasă. Și nebunește de încăpățânat.
„Sunt bine îngrijit, Jericho. Iți promit. Am un protector.”
Protector? Ca la un bărbat? Iubit? Și dacă da, atunci unde naiba
era el acum? Peste cadavrul lui s-ar fi plimbat în
zăpadă, cu fundul gol, dacă i-ar fi aparținut.

"Înțeleg. Și unde este el acum?” întrebă el cu o voce uniformă.
Confuzia i-a întunecat fața. "Despre cine vorbești?"
— Protectorul tău, spuse el cu răbdare. „Tipul care ar trebui să aibă grijă de tine.”
„Nu am spus niciodată că este un el. Nu ai pe nimeni de care să te îngrijorezi.”
Jericho clătină din cap. Îl făcea să vrea să-și smulgă tot părul. Nu era de mirare că Hunter a cedat. A fost cedat sau bătut cu capul pe podea.
A dat o ultimă lovitură. „Sunt îngrijorat pentru tine, Kaya.”
Ea se aplecă în vârful picioarelor. "Sărută-mă. Vă rog? Vreau să știu dacă este la fel de minunat ca atunci când Hunter m-a sărutat.”
Ei bine, la naiba. Nimic ca o mică presiune. Dacă vreo altă femeie ar fi spus așa ceva, el ar crede că le juca una împotriva celeilalte, dar Kaya a spus-o fără artificii. Părea cu adevărat curioasă.
Având asta în minte, el și-a stins dorința de a o smuci și s-o sărute fără suflare. Puțină finețe nu ar fi greșit în situație.
Încet, atât de încet încât a crezut că va înnebuni, se aplecă, trăgând-o ușor spre el. Ea și-a lins buzele în așteptare nervoasă în timp ce gura lor dansa, alergând într-o parte, plutind și apoi ajustând unghiul. În cele din urmă s-au întâlnit într-o goană fierbinte, dulce, topindu-se la contact.
Șocul l-a încălzit până la degetele de la picioare. O furnicătură i-a curs pe coloana vertebrală, răspândindu-se în jurul vintrei. Bilele i s-au înălțat și pula sa întărit până l-a durut de dorință. Totul pentru că avea gust de răsărit.
„Cum pot să te las să pleci?” râpă el.
Ochii ei străluceau, inundați de culorile toamnei. Roșu i-a acoperit obrajii, iar respirațiile ei au venit în mici explozii rapide.
— Mă voi întoarce la tine, spuse ea.
Cuvintele redate cu atâta grijă erau un jurământ în tăcerea bucătăriei. În acel moment, el a crezut, așa cum era evident și Hunter, că ea se va întoarce într-adevăr și că va fi bine.
— În regulă, aprobă el cu o voce liniștită. „Voi avea ceva de mâncare când te întorci.”
Zâmbetul ei a încălzit întreaga cameră, alungând umbrele pândite. „Oh, mă bucur că am decis să vin la tine și Hunter. Îmi era frică, dar era atât de singur. Îmi doream să vin de atâta timp.”
El îi strânse mâinile în ale lui. „Mă bucur că ai făcut-o. Chiar dacă pare că ești destinat să ne înnebunești.”
OceanofPDF.com
Capitolul zece
— Este mai frig decât sânul unei vrăjitoare aici, mormăi Jericho.
Respirația lui Hunter ieși într-o pufătură vizibilă în timp ce cei doi bărbați se ghemuiau în zăpadă la câțiva metri de locul unde Kaya își ascunsese hainele cu câteva ore mai devreme.
Cei doi bărbați îi urmaseră urmele, hotărâți să afle ce puteau despre vizitatorul lor misterios. Ajunseseră la o grămadă de bolovani unde urmele ei au dispărut, iar hainele pe care o puseseră să o poarte erau stivuite cu grijă printre stânci – la fel și cizmele și trei

perechi de șosete cu care o îmbrăcaseră.
Hunter jurase un albastru. streak în timp ce Ierihon clătinase din cap și mormăise o sută ți-am spus sos.
Și acum evidențiera zona, așteptând ca ea să se întoarcă – dacă într-adevăr intenționa să facă acest lucru. Hainele aranjate atât de atent i-au dat lui Jericho
impresia că plănuia să se întoarcă aici și să se îmbrace înainte de a se întoarce în cabană, când promisese. Pentru că știa al naibii de bine că el și Hunter ar arunca o garnitură dacă s-ar arăta din nou goală.
Dar de unde ar veni ea? Ar fi ea singură? Ei au vrut răspunsuri, așa că aici stăteau, înghețându-și fundurile, așteptând să apară ea.
Soarele alunecase peste orizont când Jericho ridică privirea pentru a-și vedea puma în depărtare.
— La naiba, șopti el.
"Ce este?" întrebă Hunter.
"Pumă."
Hunter mormăi și se mișcă ca să poată vedea unde se uita Jericho.
"La naiba."
„Da. Ce naiba o să facem? Se pare că îi place bine de noi, dar dacă Kaya dă peste ea, puma ar putea să o omoare.
Degetele lui Hunter se strânseră într-un pumn strâns. „Va trebui să fugim de ea.”
Jericho știa că nu era ceea ce își dorea Hunter, dar nu aveau de ales.
După aceasta, orice încredere care s-a construit între pisică și cei doi bărbați probabil ar fi dispărut.
Pisica se apropie, făcând pași măsurați prin zăpadă. Apoi a înghețat și și-a ridicat capul în vânt, adulmecând, iar apoi urechile i-au revenit . Ea se uită în direcția lor. Ea le parfumase.
Hunter închise ochii pentru scurt timp și apoi ridică pușca. A țintit cu grijă și a împușcat peste capul pumei.
Pisica s-a aplatizat pe zăpadă, cu privirea concentrată pe locul unde stăteau cei doi bărbați.
Hunter se ridică și flutură mâinile.
„Ieși de aici! Continua!"
El și-a ridicat pușca pentru a mai împușca, dar pisica a sărit departe, coada ei fulgerând în timp ce ea a dispărut în copaci.
Hunter s-a așezat înapoi, cu fața tare, dar ochii i se stingeau de regret. „Ar fi bine să-și arate al naibii de bine.”

***

Puma se ghemui în întuneric privind cabana tăcută. Nu era nicio mișcare înăuntru. Se făcuse liniște în orele întunecate și sufocante de dinainte de zori.
Omul din interior a luptat pentru echilibru, a vrut schimbarea. A strigat către oamenii din cabină. Dar puma rănită și-a păzit cu grijă omologul ei, nesigură și trădată de cei doi bărbați în care avea încredere.
Durerea și tristețea concurau pentru o atenție egală. În cele din urmă, cu un mârâit

înfiorător,
pisica a devenit umană, iar o femeie goală s-a ghemuit în zăpadă, în timp ce durerea îi țipa corpul.
Ea s-a împins în sus cu mâna dreaptă în timp ce-și favoriza brațul stâng ținându-l strâns de piept. Zăpada i-a ars genunchii, iar frigul
ia pătruns în mușchi, înțepenindu-i și făcând-o greoaie.
Totuși, se forța să se ridice în picioare și se clătină spre cabină doar pentru a se opri în fața ușii. Ar trebui să intre? Își dăduse cuvântul, dar ei
alungaseră puma. În frica ei, instinctele ei de animale luase
stăpânire și ea fugise. Într-un salt peste o crăpătură, ea și-a rupt membrul din față.
Îi luase ore întregi să se târască înapoi spre cabină, iar acum
nu știa dacă luase decizia corectă.
Frigul și durerea ei au forțat-o înainte. În acest moment, ea nu avea de ales. Avea nevoie de căldură și odihnă pentru a se putea vindeca. Putea doar să spere că
nu o întorceau.
S-a împiedicat când a ajuns la ușă și a întins mâna pentru a se sprijini pe lemnul uzat. Mânerul era rece, iar ea bâjbâi stângace la el.
Când s-a deschis, o val de căldură binevenită s-a învăluit pentru a o învălui.
Sufrageria era întunecată. Spre disperarea ei, niciun foc nu ardea în vatră. Ea se grăbi înainte și închise ușa în urma ei. A aterizat cu o bubuitură, iar ea a tresărit.
Canapeaua era scopul ei, pentru că cei cinci pași până la ea erau tot ce putea strânge și ar fi norocoasă să ajungă atât de departe.
Făcuse doi pași când lumina inundă camera de zi, iar Jericho și
Hunter încărcară amândoi din dormitoare.
Furia strălucea puternic în privirea lui Hunter. Jericho părea furios și reacția lui a fost explozivă. Urechile ei răsunau de la urletele aspre.
Jericho a fost în fața ei într-o clipă, întinzându-și brațele.
„Nu atinge-!”
A fost prea tarziu. Mâinile lui se încolăciră în jurul brațului ei rupt.
Durerea a explodat prin corpul ei. Țipătul ei era primordial, rostogolindu-se ca o zguduire
prin cabină. Jericho a aruncat-o ca și cum ar fi fost ars și s-a îndepărtat
, furia lui redusă la șoc.
S-a pus în genunchi, ținându-și brațul, în timp ce suspinele tăcute și fără suflare îi țâșneau
din adâncul ei.
Hunter a fost împins de Jericho uluit și a îngenuncheat pe podea în fața ei.
"Ce s-a întâmplat?"
„Brațul meu”, a răsuflat ea. "E stricat."
"Ce dracu?" Jericho și-a găsit în sfârșit vocea.
Hunter și-a ondulat mâna sub celălalt cot al ei și a ridicat-o ușor în picioare. El a condus-o spre canapea și a lăsat-o pe pernă.
Tremura din cap până în picioare, nesigură de ce o deranja cel mai mult. Frigul sau durerea.
Jericho s-a grăbit după o pătură și și-a întins-o în jurul corpului, având grijă să nu-i mai atingă brațul.
„Kaya, nu știam. Doamne, îmi pare rău că te-am rănit.”

Nu reuși să găsească cuvintele în jurul gâtului ei strâns, dar privirea ei o găsi pe a lui și clătină scurt din cap pentru a-i spune că era în regulă.
Ea a privit cum s-au desprins de ea suficient de mult pentru a aprinde focul. Apoi s-au întors pe canapea, cu expresiile dure. Determinat.
"Cine este el?" întrebă Hunter, pe un ton rece și mortal. „Este soțul tău? Iubit?”
Ea clipi confuză când dinții începură să-i clănțăne. "Cine este cine?"
— Fiul de cățea care ți-a făcut asta, spuse Jericho cu gheață.
Ochii ei s-au mărit de șoc. — Dar...
Hunter îi luă bărbia în cupă și o întoarse astfel încât să se îndrepte spre el. — O să am grijă
de asta, Kaya. Îți jur că o voi face. Spune-mi cine este și unde îl pot găsi. Nu te va mai răni niciodată. Vă vom ține în siguranță. Iţi promit."
"Nu e nimeni. Jur."
Jericho își ridică mâinile frustrat.
Se lăsă înapoi pe canapea, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze. Trebuia să se îngrijească de brațul ei și, deși avea să se vindece repede, nu aștepta cu nerăbdare să-
l pună.
Obosit. Rece. Ajunsese la epuizare, de tipul până la oase care făcea imposibilă procesarea gândurilor ei.
„Trebuie să o coborâm pe munte”, îl auzi pe Hunter spunându-i lui Jericho.
Ea întoarse capul pentru a-i aduce pe amândoi la vedere și se încruntă la intensitatea fețelor lor. Nu vorbeau cu ea. Ei decideau
soarta ei între ei.
— O putem lua în sanie, spuse Hunter. „Dacă o putem duce la
camion, putem conduce restul drumului, cu condiția ca drumurile să nu fie prea înzăpezite.”
"Unde ma duci?" întrebă ea încet.
Hunter se întoarse, privirea i se înmuia doar puțin. — La spital, Kaya. Brațul tău este rupt grav. Trebuie să avem grijă de tine.”
"Nu!"
Exclamația ei vehementă îi tresări pe cei doi bărbați. Jericho se încruntă, iar Hunter o privi uluit. Apoi a îngenuncheat în fața
canapelei și i-a luat mâna nevătămată în a lui.
„Ești grav rănit. Trebuie să te ducem la spital. Nu cred că înțelegi cât de proastă este această pauză.”
Ea clătină din cap. "Nu. Nu voi merge. Nu pot merge. Vă rog. Lasă-mă să rămân aici. Voi fi bine.”
„Nu, la naiba, nu vei fi bine”, a spus Jericho. „Ne-am săturat
să facem lucrurile în felul tău. De data asta nu vă întrebăm și nu ne veți convinge să nu facem ceea ce trebuie făcut.”
Disperarea i-a împrumutat puterea. Nu i-a putut lăsa să o ducă la spital.
Ea avea să fie aflată. Frica i se înfipse în gât. Ce i-ar
face? Închide-o într-o cușcă așa cum au făcut-o cândva? Să o ia departe de Jericho și Hunter așa cum ar fi fost luată cândva de la oamenii ei?
Ea s-a zbătut în sus, din constrângerile păturii. Hunter și
Jericho au întins mâna spre ea, cu mâinile ferme, în timp ce ea lupta împotriva lor.
— Lasă-mă să trezesc, icni ea. „Te rog, asta este important. Trebuie să-ți spun ceva

.”
Doamne, nu-i lăsa să se întoarcă. Ideea de a le încrede secretul ei o îngrozea, dar cum altfel putea să-i facă să înțeleagă că nu poate coborî muntele?
„Kaya, oprește-te. O să te rănești, a spus Jericho.
Ea și-a oprit luptele și le-a întâlnit privirile. Și-a lăsat toată disperarea să sângereze în expresia ei în timp ce îi implora.
„Te rog”, șopti ea în cele din urmă. „Este ceva ce trebuie să-ți spun.”
Poate că urgența a ajuns în sfârșit la ei, sau poate și-au dat seama că ea nu va participa decât dacă ascultă. Mâinile le-au căzut, iar Hunter a scos un oftat lung.
„Spune-ne, Kaya. Fă-o repede, astfel încât să putem avea grijă de rănirea ta.”
Ea se ridică în picioare, ignorând blestemele și protestele lor în timp ce încercau să o țină pe canapea. În cele din urmă, s-a eliberat și a pus distanță între ea și ei.
— Nici să nu te gândești să ieși pe ușa aceea, mârâi Jericho. „Nu te vom lăsa să pleci de data asta.”
Ea clătină din cap într-un negare tăcută. Nu asta a plănuit ea. Nu, ceea ce plănuia a fost să se dezbrace în fața acestor doi bărbați. Să le spună ceea ce ea nu spusese niciodată unei alte ființe umane. Și roagă-te să nu o respingă.
OceanofPDF.com
Capitolul unsprezece
Era tot ce a putut face Hunter să nu o smulgă pe Kaya și să o ducă pe munte în jos. Doar știința că trebuia să o calce cu grijă pentru a nu o răni și mai mult îi tempera nerăbdarea.
Nu era convins că nu există iubit, soț sau iubit. Poate chiar un tată abuziv. Cineva o rănea și ar fi al naibii dacă o lăsa să se întoarcă.
Stătea între el și Jericho și ușă, cu trupul ei ușor tremurând în timp ce își ținea brațul rănit. Pe fața ei era o vulnerabilitate puternică, de parcă ceva ar fi speriat-o. Ea continuă să se uite de la el la Jericho cu ochi nervoși.
— Promite-mi că nu vei reacționa, șopti ea. „La ceea ce vă spun, vreau să spun.”
Hunter a înjurat. La naiba, îi era frică că o vor răni?
— Promitem, spuse Jericho cu o voce liniștitoare.
Ea îi aruncă o privire lui Hunter pentru confirmare, iar el dădu din cap, dorindu-și ea să se înțeleagă cu asta ca să o poată scoate naibii de aici.
„Va fi mai ușor dacă ți-o arăt.”
Hunter și-a înăbușit răspunsul și a îndemnat-o în tăcere să o facă.
Ea închise ochii și se încordă peste tot. Spre șocul lui, genunchii i s-au curbat și a căzut la podea în grămada.
„Kaya!”
El și Jericho au început amândoi înainte în același timp. Hunter a căzut în genunchi când sa întâmplat ceva incredibil.
Corpul ei sa arcuit și un geamăt i-a scăpat de pe buze. Pielea ei a prins viață, unduind în lumina slabă. Instinctiv, se ridică și se dădu înapoi, nesigur de ce naiba se întâmpla. S-a izbit de Jericho, iar cei doi bărbați

s-au uitat îngroziți când trupul Kayei pur și simplu și-a schimbat forma.
Membrele s-au remodelat și s-au micșorat în sus în corpul ei, devenind mai compacte.
Gura i s-a deschis într-un mârâit și a clătinat din cap în timp ce blana i-a alergat de-a lungul gâtului
și pe spate. Blană. Dumnezeu atotputernic.
Treptele ei lungi de mătase, de culoarea blănii de puma, au devenit pielea pisicii
. Hunter clipi și leul de munte stătea întins în fața lor gâfâind încet, cu
ochii străluciți de durere.
— La naiba, respiră Jericho.
Hunter a rămas fără cuvinte. Era puma lui. Și deodată a înțeles atât de
multe și atât de puțin, toate în același timp. Amintirea a ceea ce făcuse
l-a lăsat în genunchi.
Se târă înainte, cu mâna întinsă de agonie și regret.
„Doamne, nu știam", șopti el când mâna lui îi atingea capul. — Nu știam
, Kaya.
Pisica și-a ridicat ochii străluciți de durere pentru a-i întâlni privirea, dar îi lipsea puterea
să-și țină capul sus. Îl lăsă în picioare.
El s-a fixat pe piciorul ei din față zdrobit. „Ți-am făcut asta. Îmi pare atât de rău. habar n- aveam
. Nu te-aș fi rănit pentru lume."
I se simțea rău de suflet. Ea le dăduse încrederea ei mai întâi ca puma și
abia apoi venise la ei ca om, iar el o trădase când
se întorsese împotriva ei. El trăsese în ea. În mintea lui, nu putea despărți
faptul că încerca doar să o protejeze pe Kaya. Acum că știa că
erau una și aceeași, l-a ucis faptul că el fusese cel care îi provocase frică
și rănirea.
„Hunter, ce naiba?" a cerut Jericho. „Acest lucru nu are sens. Nu este
posibil."
Dar Hunter era mai dispus decât Jericho să accepte ceea ce era atât de clar. Atât de multe au avut sens acum. Totul a căzut la loc cu o claritate uluitoare.
Se întoarse către prietenul său, care părea că era pe cale să se precipite.
— Nu știu cum sau de ce sau chiar cum este posibil, spuse Hunter calm.
„Dar ai nega ce este în fața nasului nostru? Tu ai văzut ce am văzut eu,
Jericho."
„Dar Iisuse Hristoase, asta este o nebunie. Rahatul asta există doar în filme. Cum poți fi atât de calm!"
Șoc? Regret? Dezgust pentru faptul că el i-a provocat o rănire gravă?
Nedumerirea lui și a lui Jericho nu părea importantă în lumina a ceea ce
trebuia făcut pentru Kaya. Ea încă mai avea încredere în ei. Nu știa de ce.
Nu o câștigaseră și nici nu meritaseră, dar ea avea încredere în ei când era clar că nu avea încredere în nimeni altcineva. Niciodată nu va mai trăda acea încredere.
Când se întoarse spre puma, ea încerca curajos să-și pună
picioarele. Urechile îi erau alunecate pe spate și un fel de sălbăticie nebună strălucea în
ochi. Chiar dacă el a început înainte, ea s-a dat înapoi, privirea ei nu
a părăsit niciodată Jericho.
— O sperii, mârâi Hunter. — La naiba, Jericho, adună-o
sau o vom pierde pentru totdeauna. Ea nu se va întoarce de data asta. Nu o vom

mai vedea niciodată.”
„Asta nu părea să te deranjeze niciodată”, mormăi Jericho în timp ce înainta
, cu mâna întinsă într-un gest de liniște.
Totuși, Jericho, evident, nu dorea ca Kaya să plece. În ciuda
reticenței pumei și a posturii ei defensive, Jericho a întins mâna să
o atingă. Își lăsă degetele să treacă peste blana ei. La prima atingere, puma
șuieră și se retrase, dar Jericho persistă, adâncindu-și mâna mai mult în
grosimea blănii ei.
— Îmi pare rău, murmură el. „M-ai bătut în fund, Kaya. Este Kaya,
nu-i așa? Mă poți înțelege? Înțeleg de ce ai fost atât de reticent și
secretos și înțeleg de ce nu ai putut avea încredere în noi. Sper că s-a schimbat
acum. Vom avea grijă de tine, dragă. Poți să te întorci la noi acum?
Trebuie să suferi atât de mult. Lasă-ne să te ajutăm.”
Timbrul liniștitor al vocii lui Ierihon părea să liniștească fiara sălbatică.
S-a relaxat, lăsând șchiopătând pe podea, în timp ce Jericho continua să o mângâie
cu
mâinile neclintite.
Ea a scos un mârâit scăzut și apoi corpul i s-a cutremurat și a avut spasme. Ambii
bărbați
s-au legănat pe călcâie și au privit cu uimire groază cum se întâmpla
din nou. De data aceasta, însă, ea a trecut de la fiară la un om frumos.
În câteva secunde, ea stătea încovoiată pe podea, goală și tremurând, gemete blânde
de durere ieșind din buzele întredeschise. Brațul îi atârna rupt și inutil lângă ea,
iar Hunter nu-și putea decât să-și imagineze agonia provocată de schimbarea ei.
Fără să piardă o clipă, o strânse cu blândețe în brațe și se ridică,
ținând-o aproape de pieptul lui. Privirea ei plină de durere s-a concentrat nesigur
asupra
lui în timp ce el se întoarse spre canapea. Au existat întrebări împreună cu frică și
incertitudine.
Cu grijă, o coborî pe perne și îngenunche în fața canapelei.
„Orice te-ai gândi, oprește-te”, a ordonat el. „Suntem uluiți. Chiar și
ne întrebăm puțin despre sănătatea noastră mintală, dar nu te vom scoate afară.”
„Dar vei spune?”
Jericho mârâi și se așeză pe canapea din capul ei. Mâna lui îi trecu
pletele mătăsoase și îi netezi obrazul.
„Desigur că nu vom dezvălui secretul tău, Kaya. Poți avea încredere
în noi.”
Dar le-ar oferi din nou încrederea ei? Lui Hunter îi era frică să aibă răspunsul
la acea întrebare. Tot ce își amintea era că a împușcat peste
capul pumei și cum ea a alergat, frica și adrenalina i-au împrumutat o
viteză incredibilă și nesăbuită.
„M-am rănit”, șopti ea.
Pieptul lui Hunter se strânse și se aplecă înainte. „Spune-ne cum să te ajutăm,
Kaya. Ar trebui să fii într-un spital, nu aici cu noi.”
Ochii ei străluciră, iar ea îl privi în panică. "Nu! Nu pot merge. Ei ar
ști. Mă vor duce departe.” Ea s-a zbătut chiar dacă cuvintele i se revărsau de
pe buze.
— Vânător, la naiba, a jurat Jericho. Se întinse în jos și o trase cu grijă
pe Kaya la pieptul lui, brațele lui strângându-se în jurul ei pentru a o ține nemișcată.

„Ascultă-mă, dragă. Ne vom da seama de asta, bine? Nimeni nu te va duce unde nu vrei să mergi. Acum vorbește cu noi și spune-ne cum să te ajutăm.”
Încet, luptele ei s-au diminuat și s-a întins moale lângă Jericho, cu fața încreștită de durere. Hunter se ridică. Nu putea face nimic corect când era vorba de această femeie. A tras-o aproape și a împins-o departe, nu a spus sau a făcut niciodată ceea ce trebuie. Era mai bine să o lase la Ierihon.
Jericho îi aruncă o privire lui Hunter în timp ce acesta se întoarse. Putea al naibii de aproape să vadă obloanele închizându-se când Hunter se retrăgea. Fierbinte si rece. Hunter nu știa ce naiba simțea pentru Kaya și se lupta cu dinți și unghii.
Cu o clătinare din cap, și-a îndreptat atenția înapoi spre femeia din brațele lui. Era îngrozit de brațul ei. Umflat, învinețit și deformat. Părea a fi o pauză curată, dar cum putea să-și dea seama? Pregătirea lui medicală era limitată, deși văzuse suficientă vărsare de sânge pentru a dura o viață. Dar asta era diferit, cumva mai îndepărtat. Asta a fost aici și acum și era înnebunit de cum să o repare.
„Spune-mi ce să fac”, șopti el. „Cum te ajut?”
„Trebuie să o stabilesc”, a spus ea cu o voce tremurândă care vibra de durere. „Dacă este setat, atunci se va vindeca rapid. Cei mei o fac.”
Dincolo de cameră, Hunter a înjurat și s-a întors înapoi, cu ochii încordați.
„Nu își poate pune singur brațul.”
Kaya dădu din cap obosită. „Va trebui să o faci pentru mine.”
Jericho închise ochii. Doamne, nu voia să o rănească și nu era nicio modalitate de a stabili o astfel de pauză fără să-i provoace agonie.
— Fă-o, te rog, a implorat ea încet. „Sunt atât de obosit și am nevoie de odihnă.”
Jericho și-a stins răsuflarea și apoi a ieșit de sub corpul ei ușor. Când fu sigur că se simte confortabil pe canapea, se îndreptă spre Hunter, cu expresia strânsă.
„Trebuie să ajuți cu asta”, a spus el când Hunter i-a întâlnit privirea. „O să doară ca o cățea. O poți ține în brațe sau poți face setarea. Care este?"
Hunter ezită, apoi se uită dincolo de el spre locul unde zăcea Kaya. „Tu o ții în brațe. Ea este mai usoara in preajma ta. Voi... Voi face decorul.”
Era pe vârful limbii lui Jericho să-l numească pe Hunter un laș, dar ce ar rezolva asta?
„O să-i iau niște benzi de in și ceva pentru a-i sprijini brațul. Fosnești puțin din whisky-ul rămas în dulap. S-ar putea să nu ajute prea mult, dar poate că o va relaxa.”
Jericho s-a întors, fără să aștepte acceptarea lui Hunter și a mers să adune obiectele de care aveau nevoie. Avea un stomac rău din cauza a ceea ce trebuia făcut, dar a înghițit împotriva stării de greață și a adunat metodic proviziile.
Câteva minute mai târziu, s-a întors și a găsit-o pe Hunter așezându-se lângă Kaya și oferindu-i un pahar înalt de whisky. Ea murmură un protest, dar Hunter era insistent. El și-a plasat brațul sub gâtul ei și a ridicat-o suficient pentru a putea bea fără să se sufoce. Ea a tușit și a pufnit, dar Hunter a reușit să-și bage totul pe gât.
Se lăsă slab pe spate de perne, cu brațul rănit întins

protector de partea ei. Ochii ei lichidi l-au găsit pe Jericho, iar el a fost uimit să găsească încrederea care ardea o strălucire caldă și aurie.
Hunter se ridică și așează paharul gol pe podea, la câțiva metri distanță. Cu mișcări bruște, luă fâșiile și cele două bucăți de lemn din Jericho și îi făcu semn nerăbdător lui Jericho să meargă la Kaya.
Jericho a luat poziția în capul ei, ridicând-o ușor și poziționând-o astfel încât să se întindă în poala lui și să-și sprijine capul pe pieptul lui. El îi netezește părul de pe față în timp ce Hunter îngenunchea pe podea în fața canapelei.
— Strigă tot ce vrei, dragă, murmură Jericho în capul ei. „O să te doară ca o cățea.”
Hunter se încordă în timp ce degetele lui se mișcau agil peste brațul ei. Jericho se întoarse, incapabil să suporte vederea brațului întins. Strânsoarea lui se strânse în jurul Kayei în timp ce se pregătea pentru țipetele ei.
Dar ea nu scoase niciun sunet. Ea s-a încolăcit ca un șarpe cu clopoței nervos, atât de strâns încât el îi putea simți fiecare tolbă din mușchii ei. Ea și-a îngropat fața în pieptul lui și, când Hunter a forțat osul la loc, lacrimile ei fierbinți s-au înmuiat în cămașa lui Jericho.
Era mai rău decât orice plâns pe care l-ar fi putut scoate.
El o sărută în vârful capului, neputincios să facă altceva decât să aștepte până când Hunter a terminat de legat braţul.
Hunter se legăna pe călcâie, cu expresia furtunoasă. Se ridică brusc, apoi se uită în jos la Jericho. „Ar trebui să o duci în pat ca să se poată odihni.”
Fără un alt cuvânt, Hunter se îndreptă spre bucătărie, iar Jericho auzi zgomotul vaselor.
„Te simți încă ușurat?” a întrebat-o pe Kaya.
Încet, ea s-a îndepărtat până când el i-a putut vedea obrajii roșii, pătați de lacrimi. Ea a încuviințat din cap și și-a strâns brațul cu atele la piept. „O să fiu bine, Jericho. Acum trebuie să mă odihnesc și să mă vindec.”
Parcă ar fi căutat să-l mângâie, ea și-a pus mâna liberă pe falca lui, sprijinindu-și degetele pe obrazul lui.
„Voi fi bine.”
Îi apucă mâna și o mișcă peste buze pentru a putea săruta fiecare vârf de deget. Cu o grijă deosebită, el se îndreptă înainte, ținând-o ca și cum ar fi fost un sticlă prețios. Apoi s-a ridicat, ridicând-o până când s-a sprijinit de pieptul lui.
Cu un oftat obosit, ea și-a așezat capul pe umărul lui și ochii ei se închideau înainte ca el să ajungă în dormitorul lui. S-a gândit să-i mai schimbe hainele, dar îi era prea frică să nu o facă rău, așa că a pus-o pe pat și a tras cuverturile jos.
Ea se așeză printre pernele lui cu un oftat care părea fericit. Brațul ei cu atele se odihnea peste o parte, în timp ce se ghemuia mai adânc în cuverturi.
Cât de moale și absolut feminină era. Îi plăcea felul în care arăta în patul lui. Mi-a placut foarte mult. Ea era perfectiune. Subţire. Picioare lungi care izvorau din șoldurile rotunjite.
Doar o curbă ușoară care nu i-a deranjat deloc liniile suple ale corpului ei .

O talie îngustă care ducea până la sânii mici, înalți, cu suficientă grăsime pentru a tachina un bărbat. Mâinile îi mâncăriu să o atingă. Să o mângâie și să-i arate toată blândețea de care era capabil. Doamne, trecuse mult timp din moment ce îl durea atât de tare să ţină în braţe o femeie.
— Vii, Jericho? a întrebat ea în jurul unui căscat somnoros.
Nu-și dăduse seama că încă stătea acolo uitându-se la ea ca un idiot. Apoi clipi la cât de normal suna cererea ei. Ca o soție care își întreabă soțul dacă se duce la culcare.
Iisus. Avea nevoie de ceva din acel whisky pe care i-o dăduse Hunter.
Și-a dat jos hainele și apoi s-a târât în pat lângă ea. Cearșafurile se răciseră de la plecarea lui bruscă cu aproape o oră mai devreme. O simțea tremurând.
De îndată ce el s-a apropiat de ea, ea s-a ghemuit lângă el, potrivindu-și forma ușoară pe a lui fără nicio ezitare. Ea a oftat din nou și respirația ei a suflat peste gâtul lui, trimițându-i patruzeci de mii de umflături reci dansând pe șira spinării.
Indiferent ce a greșit în viața lui, nimeni nu merita să fie torturat așa. Ce fel de glumă bolnavă era să ai o femeie superbă, goală, înfășurată în jurul lui ca pe o a doua piele, când avea un braț rupt și el ar fi trebuit să-și tempereze hormonii furiosi?
Ea a adormit în câteva secunde în timp ce el stătea întins acolo, treaz, cu trupul sărind printre cercuri, în timp ce mintea lui încerca curajos să se gândească la alte lucruri.
Treptat, el s-a relaxat, poziționându-și brațul peste șoldul ei, ținând cont de rănirea ei. O trase mai aproape până când se potriveau ca două piese ale unui puzzle.
La naiba, dar se simțea bine. Dreapta.
Și acum că ea dormea, el a fost forțat să treacă peste ceea ce a văzut în camera de zi. Pura imposibilitate a ceea ce era, a ceea ce făcuse
.
O parte din el s-a întrebat dacă în cele din urmă nu plecase de la capăt. Prea multă muncă. Prea mult stres. Dar asta nu ar explica de ce Hunter văzuse același lucru. Nu puteau fi amândoi nebuni.
Indiferent de câte ori și-a spus că nu se poate, a trebuit să se confrunte cu faptul că este. Că lumea așa cum o cunoștea el, pur și simplu nu era.
Și dacă ar fi greșit în privința asta, cu ce a mai greșit? Ce altceva mai exista acolo, dincolo de tărâmul lui de înțelegere?
Pentru un om care se mândrea cu acceptarea sa a realității dure, nu exista nicio modalitate de a împăca acest lucru în mintea lui. Nu, nu a înțeles. Nici măcar nu era sigur că a acceptat-o. Tot ce știa era că nu era pe cale să o lase pe Kaya să plece din nou.
Dar și-a petrecut cea mai mare parte a timpului ca animal sălbatic. Cum a putut să o oprească când a decis să plece?
OceanofPDF.com
Capitolul doisprezece
Kaya se trezi, tremurând în strânsoarea unui vis care îi bântuise somnul de ani de zile. Privirea ei s-a îndreptat automat către Jericho, care se întoarse astfel încât să-i

fie spatele la ea. Între ei era cel puțin un picior de distanță, iar dorința de a se apropia de căldura care emana din corpul lui era puternică.
Ea se uită la brațul ei dureros, incapabil să-și dea seama în întuneric cât de mult se diminuase umflarea. Pe marginile minții ei, umbrele creșteau. Prelungindu-se până când a înghițit împotriva tristeții insuportabile.
Se temea de ce se va întâmpla acum că Hunter și Jericho îi cunoșteau secretul. Ea nu se apropiase de oameni de-a lungul anilor. Relația pe care o împărtășise cu acești doi bărbați puternici și enigmatici era cea mai intima pe care o avusese cu cineva încă din copilărie. Nu mai permisese o astfel de legătură înainte.
Aruncă din nou o privire spre Jericho, care nu se mai agitase de când se trezise. Apoi, împinsă de nevoia de a-l vedea pe Hunter, s-a târât în liniște din pat , favorizând brațul rupt.
Cabana era mai rece, căldura de la șemineu aproape dispăruse. Afară vântul urla, dar nu a căzut zăpadă nouă. Ferestrele tremurau și zdrăngăneau în timp ce cabana scârțâia și gemea împotriva amărăciunii elementelor.
Se așteptase pe jumătate să-l găsească în sufragerie, dar Hunter nu era pe canapea. Probabil că căutase confortul patului său. Podeaua rece sub picioarele ei goale, se întoarse pentru a merge spre celălalt dormitor.
Ușa era închisă, o barieră neprimitoare pentru intruși. La fel ca cu peretele pe care l-a ridicat de fiecare dată când se surprindea relaxându-se în jurul ei. Era un singuratic, ca ea. Ceva despre el a chemat-o. Chiar dacă știa că nu o plăcea prea mult – sau faptul că era atras de ea.
Ea deschise cu grijă ușa și se strecură înăuntru. Lumina palidă a lunii strălucea prin fereastră și îi spălau fața. Chiar și în somn, exista o seriozitate, o expresie închisă care îi spunea Kayei cât de atent se ferea de ceilalți.
Pentru o clipă lungă, ea stătu deasupra lui, privind ridicarea și coborârea pieptului lui. Era atât de tentată să întindă mâna și să netezească liniile de pe fața lui, pentru a ușura încordarea pe care o vedea în jurul ochilor lui. Nu ar aprecia tandrețea ei mai mult decât ar fi vrut să fie tandru cu ea. Și totuși era.
În cele din urmă, a mers pe partea cealaltă și s-a strecurat liniștit în pat. Nu voia altceva decât să se ghemuiască cu el, așa cum făcuse cu Jericho, dar nu voia să-l trezească întâmplător și să o pună afară.
Ea se încruntă. Nu, nu ar face asta, dar s-ar retrage. S-ar putea chiar să se ridice ca să poată pune distanță între ei. Sau ar putea să o țină în brațe așa cum făcuse pe canapea. Nu exista nicio modalitate de a ști cum va reacționa el de la un moment la altul, iar ea dorea doar câteva clipe pentru a-i absorbi căldura și mirosul.
S-a așezat suficient de departe de el încât să nu-l atingă și și-a tras husele la bărbie. Păturile calde s-au așezat peste brațul ei rupt, iritând pielea sensibilă. Ea tresări inconfortabilă până când în cele din urmă și -a slăbit strânsoarea de huse pentru a le permite să alunece de pe braț.

Instantaneu, frigul i-a scăpat peste carne și a tras pielea de găină într-un model întâmplător. Ea închise ochii și întinse mental mâna după căldura lui Hunter la câțiva centimetri distanță. Ea și-a imaginat că stă întinsă lângă el.
Curând, frigul dispăru, înlocuit de confortul liniștitor al imaginației ei.

***

Hunter s-a trezit știind că nu era singur. El întoarse capul și o vadă pe Kaya înghesuită la mică distanță, corpul ei tremurând de frig. Emiţând un blestem moale, se rostogoli, trăgând cu el cuverturile, ca să o poată acoperi cu păturile. Ea gemu încet când cearșaful i-a trecut brațul, așa că el a băgat cu grijă pătura sub ea, dar a înfășat-o pe restul ei în căldura moale.
Pentru o clipă lungă, a rămas întins acolo, la doar doi centimetri de a o atinge. Pielea ei lustruită de aur strălucea în razele moi de soare care se revărsau prin fereastra lui, iar părul ei, caramel moale și maro, se vărsa peste perna lui, gâdilându-i partea de dedesubt a brațului.
Uitase cum era să te trezești cu o femeie în patul lui. A uitat de mulțumirea de a ști că nu era singur, dar reușise și să evite durerea care însoțea pierderea.
Un compromis al naibii.
În cele din urmă, el întinse mâna spre fața ei, trasând curba delicată a obrazului ei înainte de a-i prinde maxilarul. Se întoarse spre el, căutând atingerea lui, ochii ei nu se deschid niciodată. Era atât de înfometată de afecțiune. Își putea imagina doar cât de singură trebuie să fie viața ei. Ce o făcuse să aibă încredere în el și în Jericho când era clar că evitase oamenii toată viața?
Cât timp putea continua să o tragă aproape și apoi să o împingă departe?
Recunoscuse deja că o vrea. La naiba, el și Jericho au avut o discuție civilizată, ca și cum ea ar fi fost un obiect care trebuia schimbat. Din câte știa el, ea nici măcar nu s-a uitat la el și nu a văzut un bărbat cu care și-ar fi dorit să fie.
Ea a sărutat la fel de dulce și la fel de fierbinte ca orice femeie cu care fusese vreodată, dar exista o inocență în ea care îl făcea să se întrebe cât de conștientă era ea de sexualitatea ei.
Și ar fi un mincinos al naibii dacă ar nega că el ar fi vrut să fie cel care să o trezească, să stârnească flăcările mai mari și mai strălucitoare, să-i arate exact cum ar fi între ei. Apoi a fost Ierihon.
Cu un oftat greu, se rostogoli să se uite în sus la tavan. Jericho a prezentat o complicație. Nu că n-ar fi împărtășit o femeie cu prietenul lui înainte. Amândoi o iubeau pe Rebeccah și amândoi o pierduseră. Nu - i spusese niciodată atâtea lui Jericho, dar nu fusese convins că oricum n-ar fi pierdut-o dacă nu ar fi murit. Nu avusese încredere în legătura dintre ei trei, nu crezuse că ar putea să o iubească și să nu se distrugă unul pe celălalt în acest proces. O parte din el nu o putea

învinovăți,
iar cealaltă parte era supărată că și-a dat inima, dar nu și încrederea.
Din această cauză, Hunter a jurat că nu va intra niciodată într-o altă situație în care el și Jericho erau amândoi implicați cu aceeași femeie. Și totuși Kaya izbucnise în viața lor și ambii bărbați erau atrași de ea. Nu a fost la fel de ușor ca să decizi să dai înapoi. Știa că ar trebui, dar, ca și Ierihon, nu avea nicio intenție să se dea deoparte.
"Vânător?"
Vocea ei adormită se topi peste el, stârnind o tandrețe despre care jurase că îi este străină acum. Se întoarse cu fața spre ea, urmărindu-i ochii în căutarea unor dovezi
de durere. Tot ce a văzut a fost neliniște în timp ce ea îl privea. Îi era frică de el?
A fost o întrebare stupidă. După felul în care se comportase cu o seară înainte, împingând
-o de îndată ce ea își dezvăluise secretul, probabil că habar n-avea ce gândea sau ce simțea.
„Te doare?”
În jurul buzelor ei se încorda, apoi le linsă, despărțindu-le în timp ce vocea ei răgușită alunecă peste urechile lui. „Da, dar se va îmbunătăți. Deja mă vindec.”
Întinse mâna să treacă un deget peste brațul rupt. Vânătăile dispăruseră deja, iar umflarea coborase remarcabil.
„De ce ai intrat aici?”
De îndată ce întrebarea a fost scoasă, vulnerabilitatea a fulgerat în ochii ei. O putea vedea retrăgându-se în timp ce se pregătea pentru respingerea lui. Voia s
-o liniștească, să-și ceară scuze pentru felul în care scosese întrebarea, dar era cu adevărat curios de ce părăsise patul lui Jericho pentru a veni la el.
„Am vrut să fiu cu tine”, a spus ea simplu. "Îmi pare rău. Mă voi întoarce la Ierihon.”
A început să alunece spre marginea patului.
„Nu, nu pleca. Nu am vrut să spun așa.”
Ea făcu o pauză și se uită înapoi la el. — Încă ești supărat pe mine, Hunter? Îmi pare rău că mi-am încălcat cuvântul. Mă întorceam la tine și la Ierihon.”
„Supărat pe tine?” Era uimit. „Kaya, tu ești cel care ar trebui să fii supărat pe mine. Am tras în tine, pentru numele lui Dumnezeu. Eu sunt motivul pentru care ți-ai rupt brațul.”
Ea îi atinse buza cu degetele. I-a sărutat cu foame și, pentru prima dată, a permis tuturor dorinței să fie bine, neîngrădiți și liberi. L-a copleșit în grabă. Nu-și permisese să simtă de la Rebeccah și era înspăimântător prin intensitatea lui.
Tremura de nevoia lui, de dorință. Lângă el, Kaya i-a studiat expresia, cu capul înclinat într-o curiozitate blândă.
— Îmi vei păstra secretul, Hunter? ea a șoptit. „Nu am spus niciodată nimănui. Mă sperie pentru că acum mă simt neputincios.”
Se apropie de ea, având grijă să nu-i atingă brațul. Gurile lor erau acum atât de aproape, încât putea simți căldura respirației ei pe bărbie.
„Poți avea încredere în mine, Kaya. Te voi proteja, am grijă de tine. Nimeni nu va ști niciodată în afară de mine și Ierihon. Jur."

Ea îi atinse obrazul cu vârfurile ușoare ale degetelor. "Mulțumesc." Și apoi l-a sărutat. Doar o perie dulce din gura ei la a lui. Era cea mai ușoară dintre senzații, ca aripile unui fluture, dar l-a electrizat.
Ochii ei străluceau când ea s-a îndepărtat, iar el s-a uitat, hipnotizat, în adâncurile ei lichide.
— Îmi povestiți despre puma? el a intrebat.
„Da, îți voi spune și ție și Ierihon. Aș putea... aș putea mânca mai întâi?”
Stomacul i se strânse. Îl îngrozise să-și imagineze de câte ori plecase fără mâncare sau adăpost.
— Vrei să-ți aduc ceva în pat?
„Ma pot ridica. Vreau să văd și eu pe Jericho.”
Se întinse să o ajute să se ridice. Și-a ținut brațul plat pe piept, iar buzele ei s-au strâns într-o linie fină albă în timp ce și-a aruncat picioarele peste marginea patului.
S-au întâlnit la picioarele patului și au rămas uitându-se unul la altul. Ea îl privea cu o prudență de înțeles și totuși el renunța la straturile de protecție pe care le purtase atât de mult timp.
— Vino aici, spuse el cu o voce scăzută în timp ce întindea mâna spre ea.
Ea se așeză la pieptul lui într-un unghi în care își putea împiedica brațul să-l apese. El a cuprins ambele brațe în jurul ei și pur și simplu a absorbit senzația de a o ține. Emoțiile de mult îngropate și-au luptat drumul la suprafață, crude și dureroase, și totuși el le-a primit ca dezghețurile de primăvară după o iarnă lungă și aspră.
Ea scoase un sunet dulce de mulțumire care îl legăna până la suflet.
Cumva îi aparținea. Aici. Cu el și Ierihon. Ar trebui să nege acest fapt. Ar trebui să o alunge, dar nu putea face asta mai mult decât putea opri potopul de lipsă.
Nu a fost doar dorință sexuală. A depășit simplitatea poftei și a pasiunii.
Avea nevoie de ea și asta l-a speriat al naibii. Cum ar fi putut avea nevoie de acest derapaj a unei fete care cuprindea sufletul pumei?
„Hai ca să-ți aduc ceva de mâncare. Ești prea slabă.”
O simți zâmbind împotriva lui. "Mi-e foame."
El o luă de mână, incapabil să reziste să o atingă. Și apoi a scăpat-o, dezgustat de slăbiciunea lui.
Ea nu l-a lăsat să plece, totuși. Ea îl opri cu mâna întinsă. Degetele ei s-au ondulat cu încredere prin ale lui, împletindu-le. Ea se strânse de parcă ar fi înțeles bătălia pe care o ducea cu el însuși.
— O să fie în regulă, Hunter, spuse ea solemn. „Știu cum este să rănești, să fii singur.”
Cumva a crezut asta.
Totuși , suferise destulă rănire și singurătate . Dacă s-ar putea ajuta, ea nu i-ar mai răni.
Uimit de implicația gândurilor sale capricioase, el o trase spre bucătărie. Tocmai se angajase el însuși pentru bunăstarea ei? A fost mai mult decât atât. Tocmai își blocase viitorul cu al ei.
Prost. El nu știa nimic despre ea. Ea ar putea pleca mâine, iar aici el își forma atașamente pe care nu avea de-a face. Lucrul trist era că, în cele câteva zile în care o cunoscuse, el îi dăduse deja puterea de a-l distruge la fel de puternic ca și Rebeccah.

Și el avea doar vina pe el însuși.
OceanofPDF.com
Capitolul treisprezece
Jericho ridică privirea când Hunter și Kaya intrară în bucătărie. S-a luptat să-și păstreze expresia neutră. Când se trezi și o găsi pe Kaya dispărută, știa că se dusese la Hunter. Nu ar trebui să-l deranjeze, dar a făcut-o. Acesta nu era un teritoriu nou pentru el și Hunter, dar cu Rebeccah fusese diferit.
Toți trei fuseseră mereu. A lor a fost o relație confortabilă
. Felul în care simțea el pentru Kaya era sălbatic și categoric inconfortabil.
Privirea lui Kaya îi întâlni pe a lui, iar ea îl studie cu un strop de neliniște, aproape de parcă
i-ar fi putut citi gândurile. Se uită înapoi, ținându-și respirația în timp ce aștepta.
Pentru ceea ce nu era sigur, apoi ea i-a spus. Cu acțiunile ei.
Ea a mers direct la el, curajul ei întărit și arzând puternic în
ochii ei caldi. La doar câțiva centimetri distanță, atât de aproape încât îi putea simți ușoară căldură,
ea se opri. Brațul ei rupt era strâns strâns de corpul ei, dar
mâna ei liberă alunecă pe brațul lui și apoi peste pieptul lui.
El o prinse degetele, incapabil să reziste să o atingă în timp ce ea îl atingea.
Își încolăci mâna pe a ei, îi duse palma până la buze și apăsă
un sărut pe degetul ei.
Un oftat ușor a scăpat și ea s-a aplecat în corpul lui.
„Sărută-mă, Jericho.”
Uitând totul despre Hunter, care stătea la câțiva metri distanță, Jericho o strânse cu blândețe în brațele lui și își coborî gura spre a ei. Buzele ei erau petale zdrobite
, dulci ca o floare de primăvară.
Strânsoarea lui s-a strâns, iar scâncetul ei a scăpat în gura lui. A eliberat
-o imediat și și-a blestemat lipsa de grijă.
"Îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc.”
Ea a zâmbit cu tristețe la brațul ei. „Voi fi bine în curând.”
"Cat de curand?" întrebă Hunter.
Se întoarse de parcă ar fi uitat și ea prezența lui Hunter.
„O zi, poate două.” O încruntare i-a încrețit sprâncenele. „Ar putea fi mai lung. Nu mi-am
rupt niciodată un braț întreg.”
În ciuda tonului ei serios, Jericho a trebuit să râdă de felul în care o spusese. „Un braț întreg? Atunci ce ai spart?”
„Un deget”, a spus ea în timp ce își flecta degetul arătător pe mâna dreaptă. „A trebuit să-l setez, dar nu m-a durut la fel de rău ca aseară.”
Părea surprinsă de acest fapt, iar el și Hunter doar au clătinat din cap
unul la altul.
Hunter înainta, înghinindu-o ușor spre un scaun de la masă.
— Ia loc, Kaya. Micul dejun va fi în curând și trebuie să mănânci înainte
să-ți punem douăzeci de întrebări.”
— Doar douăzeci?
La început, Jericho a crezut că tachina, dar pe chipul ei era solemnitate
care sugera că nu avea idee că este o glumă.
— Ei bine, poate încă câteva, spuse Hunter zâmbind.

Jericho își înclină capul în direcţia lui Hunter. Părea mult mai relaxat în această dimineață. Mai de acceptare. De parcă ar fi făcut zece runde și în cele din urmă ar fi marcat un knockout în ultimele secunde. Oricât ar fi încercat, nu a putut să-i surprindă privirea lui Hunter pentru a-și verifica suspiciunile. Ei bine, doar ar vedea cum se desfășoară azi dimineață. Avea senzația că nu va trebui să aștepte mult.

Kaya s-a așezat și s-a agitat câteva minute în timp ce încerca să se simtă confortabil cu slujba ei neplăcută cu atele. Jericho se întoarse către aragaz și scoase ultimul din slănină prăjită.

Hunter s-a dus să ia farfurii și furculițe, în timp ce Jericho termina de pus mâncarea pe masă. Kaya se uită la toată mâncarea cu ceea ce Jericho nu putea decât să-l descrie ca pură melancolie.

„Sapă, dragă. Ia cât vrei, spuse Jericho în timp ce se lăsa pe scaunul de lângă ea.

El și Hunter au privit cum ea își îngrămădea farfuria cu ouă, slănină și pâine prăjită. După câteva minute bâjbâind stânjenit cu furculița, ea s-a îndepărtat de ustensile și a mâncat cu degetele.

Ceea ce ar fi trebuit să fie ușor barbar s-a transformat într-un exercițiu erotic care era menit să-i înnebunească pe ambii bărbați. După fiecare mușcătură minusculă, ea și-a lins delicat degetele, uneori sugând vârful între buze doar pentru a -l elibera cu un ușor pop.

Când în cele din urmă a terminat, niciunul dintre bărbați nu mâncase mult și Jericho a curățat repede masa de feluri de mâncare.

„Hai să mergem în sufragerie și voi mai adăuga niște lemne la foc”, a spus Hunter. „Putem vorbi acolo.”

Kaya ezită și se uită înapoi la Jericho, cu ochii strălucind de întrebări.

"Continua. Voi fi acolo într-un minut”, a spus el.

Părea să se relaxeze când Hunter o îndepărtă. Jericho a aruncat vasele în chiuvetă și a decis să aibă grijă de ele mai târziu. Erau o mulțime de întrebări la care voia să i se răspundă și voia să se asigure că Kaya nu avea idei nebunești despre plecarea din nou.

***

Kaya s-a așezat pe canapea și a privit cum Hunter adaugă mai multe bușteni în foc . Când a trosnit și a aprins mai sus, s-a întors la canapea și s-a așezat la capăt. Între ei existau cel puțin două picioare. Se agita, mergând înainte și înapoi între a rămâne acolo unde era și a se apropia de Hunter. Dar dacă ar fi vrut-o aproape, s-ar fi așezat lângă ea.

Jericho nu a suferit o astfel de compungere. Când a intrat în sufragerie, s -a dus direct pe canapea, a luat-o și a așezat-o în poală.

Surprinsă de manifestarea lui de afecțiune, ea se ghemui în pieptul lui și scoase un oftat mulțumit.

Obrazul ei sprijinit pe umărul lui Jericho, se uită la Hunter, care îi privea cu atenție. Ce a fost cu acești doi bărbați care au constrâns-o

atât de puternic? O scoseseră din munți, o făcuseră să riște să fie descoperită. Ea nu putea sta departe. Era ca și cum o forță invizibilă o ghidase înapoi la ei din când în când.
Poate că a fost modul Creatorului de a se asigura că nu era lăsată singură pentru totdeauna.
Pentru asta ea a fost recunoscătoare.
— Doi prieteni, șopti ea mirată. A fost posibil?
„Ce a fost asta, dragă?” întrebă Jericho.
Ea clătină din cap. "Nimic." Ea nu le cunoștea intențiile și ultimul lucru pe care voia să-l întâmpine era respingerea.
— Ne vei spune despre tine, Kaya? întrebă Hunter. „Avem atât de multe întrebări.”
Ea se încordă împotriva lui Jericho, iar el își lipi buzele de părul ei într-un mod liniștitor. „Nu-ți fie frică.”
"Nu e asta. Doar că...
Vocea ei s-a stins pe măsură ce amintirile dureroase, îngropate de mult timp, ieșiră la suprafață. În mod neașteptat, lacrimile i-au usturat colțurile ochilor.
Hunter se îndreptă înainte pe canapea și îndepărtă cu grijă o lacrimă cu degetul mare. Apoi i-a luat obrazul în palmă. „Orice ar fi, noi te putem ajuta.”
Ea a înfruntat un zâmbet tremurător. „Amintirile sunt dureroase pentru mine. Odată am avut o casă și o familie.”
Expresia lui Hunter se întunecă. „Te-au scos din cauza a ceea ce ești ?”
Fruntea ei se încreți de confuzie. „Nu, cel puțin nu cred. Nu prea știu.”
Jericho i-a strâns umărul, apoi i-a periat părul peste umăr. „Spune -ne. Ascultăm.”
„Am avut o soră. Era un ghepard. Ea este tot ce îmi amintesc, cu adevărat. Adică, știu că am avut o mamă și un tată, dar au trecut atâția ani. Fețele lor sunt atât de slabe.”
„Sunteți mai mulți dintre voi?” întrebă Hunter uluit.
„Era frumoasă și rapidă. Atât de grațios. Îmi amintesc că am vrut să fiu ca ea. M-a lăsat mereu în urmă când fugeam. Într-o zi ne-am aventurat mai departe de casa noastră decât ar fi trebuit. Atunci eram doar pui. Rătăcioasă și nerăbdătoare să exploreze împrejurimile noastre. Am fost prins într-o capcană și oamenii m-au luat. Au spus că nu aparțin acolo.”
„Unde era acolo?” întrebă Jericho.
„Alaska.”
Hunter ridică o sprânceană. „Îmi dau seama de ce nu au crezut că ești. Au văzut-o pe sora ta?
Kaya clătină din cap. „Nu, nu știu ce sa întâmplat cu ea. Am fost dus aici la munte. O vreme am fost ținută într-o cușcă. Poate că m-au destinat pentru o grădină zoologică. Nu sunt sigur. Eram îngrozitor de speriat, așa că am rămas în formă de pumă până am putut scăpa.”
"Cati ani aveai?" întrebă Jericho.

„Patru, poate cinci.”
Hunter a înjurat. „Erai doar un copil!”
Ea a dat din cap. „După ce am scăpat, m-am ascuns multă vreme, de teamă că dacă ieșesc,
mă vor lua din nou. Apoi, când am fost în stare și am îmbătrânit, m-am întors
în Alaska doar pentru a găsi casa pustie. Aveam nouă sau zece ani.”
Lacrimile curgeau din nou și strânsoarea lui Jericho s-a strâns în jurul ei.
„Au plecat. M-au părăsit. Am așteptat și am așteptat, dar nu
s-au mai întors. Așa că m-am întors în munții mei.”
"Cât timp?" întrebă Jericho. „De cât timp locuiești singur aici sus?”
Kaya se încruntă în timp ce se gândi pentru o clipă. „Am trecut treisprezece
ierni. Poate paisprezece de când m-am întors aici. E greu să ții
cont.”
— Isuse, murmură Hunter. „Cum naiba ai supraviețuit?”
Ea a ridicat din umeri. „Puma este un vânător foarte bun. A avut grijă de
mine.”
— Vorbești de parcă ar fi separată de tine, spuse Jericho.
„Într-un fel este. Suntem una și totuși nu suntem. Ea este cea care m-a îndrumat către
tine.”
„Cum te poți schimba?” întrebă Hunter încet. „Nu credeam că
există oameni ca tine.”
„Nu îmi amintesc foarte mult din moștenirea mea”, a spus ea cu tristețe. „Știu că animalele
sunt cadouri de la Marele Făcător. Sufletele noastre sunt unite când suntem încă în pântecele mamei noastre. Puma este îngrijitoarea mea și eu sunt a ei. Trebuie să găsim un echilibru atent între om și animal. Avem o mare
putere de vindecare, dar trebuie să ne schimbăm des. Am ales să rămân sub formă de animal pentru
a fi în siguranță, și mi-a afectat. Chiar și acum, puma strigă să fie
eliberată. Îmbrățișarea schimbării este ceea ce ajută procesul de vindecare.”
— Uimitor, spuse Jericho cu o voce uluită. "Am rămas fără cuvinte."
— La fel și aici, repetă Hunter.
A găsit privirea lui Hunter, apoi și-a înclinat capul pentru a se uita în sus la Jericho. „
Te deranjează?” întrebă ea șovăitoare.
Jericho îi atinse obrazul și apoi își coborî gura spre a ei. Sărutul lui era
blând și senzual. Cald și atât de iubitor.
— Nu, spuse el împotriva gurii ei. „Nimic din tine nu ne deranjează. Vrem
să rămâneți.”
Ochii i s-au mărit de surprindere când se îndepărta. Apoi se întoarse să se uite
cu atenție la Hunter. Cu siguranță nu a putut fi inclus în invitație. Văzuse
rănirea în ochii lui. Îi amintea de cineva pe care îl pierduse. Nu și
-ar dori-o ca un memento constant.
Ca și cum și-ar fi simțit emoțiile ei de revoltă, Hunter se aplecă din nou în față, cu ochii concentrați intens asupra ei.
„Vreau să rămâi, Kaya. Cumva, cumva, vom rezolva. Nu
te vreau acolo singur, în zăpadă, frig și speriat. Te vreau aici,
unde eu și Jericho putem avea grijă de tine, asigură-te că ai mâncare și
haine calde.”
Ea s-a încruntat puțin. "Asta e tot? Vrei doar să ai grijă de mine?”

Jericho îi dădu bărbia până când fu forțată să se uite la el. „Cred că știi că nu este adevărat, dragă. Doar că nu vrem să te împingem. Nici măcar nu pot fi în aceeași cameră cu tine fără să te vreau. Ne-am dori să rămâneți ca să vedem unde ne duce asta."

Doi prieteni. Era mai mult decât visase ea vreodată. După atât de mult pe cont propriu, că nu avea pe nimeni, că ar avea doi prieteni puternici era mai mult decât putea concepe.

„Vă voi... pe amândoi?" a întrebat ea, încă necrezând ce ofereau.

— Ne vrei pe amândoi? întrebă Hunter încet.

— Sunteți amândoi aici, spuse ea, ridicându-și brațul nevătămat până când mâna i s-a încremenit într-un pumn peste inimă.

Expresia lui Hunter se domoli, iar el întinse mâna spre pumnul ei, îl ridică la buze și sărută fiecare deget. „Da, ne vei avea pe amândoi. Dacă asta îți dorești cu adevărat."

Ea a zâmbit. A zâmbit atât de mare încât i-a venit să izbucnească. — Doi prieteni, spuse ea,

destul de tare încât de data aceasta să fi auzit.

Jericho chicoti. „Pot fi greu să trăim cu noi, Kaya. S-ar putea să te răzgândești."

Ea clătină energic din cap. „Dacă poți accepta puma, atunci nu e nimic despre tine și Hunter pe care nu-l pot accepta."

Jericho îi sărută din nou vârful capului și o așeză pe pieptul lui.

„Te acceptăm, dragă. Încă sunt uluit de ceea ce te-am văzut făcând, dar îl accept și pe tine."

OceanofPDF.com

Capitolul Paisprezece

Hunter stătea să-și citească cartea în fața focului, puma întinsă pe canapea lângă el, cu capul sprijinit pe labe. Jericho stătea la capătul opus, cu mâna întinsă peste blana moale a pumei.

Trecuseră câteva zile de când Kaya și-a rupt brațul și acesta era aproape vindecat. Ea se schimbase periodic, iar cei doi bărbați priviseră în agonie, tresărind de simpatie în timp ce trupul ei se contorsiona și trecea printr-o tortură nespusă.

Cu fiecare schimb, pauza s-a vindecat mai mult. Atela dispăruse și nu mai rămânea decât sensibilitate reziduală și mișcare limitată.

Absent, Hunter mângâie urechile pisicii și apoi întoarse pagina cărții sale . Își puse mâna înapoi pe capul ei în timp ce își relua lectura.

Sub degetele lui, ea tremura. Hunter ridică privirea spre Jericho.

„Ia-i o pătură și hainele ei. A fost mai frig la ieșirea din ture. Voi aprinde focul."

În alt minut, Kaya zăcea tremurând lângă Hunter. Ea și-a ridicat brațul și l-a flexat, rostogolindu-și încheietura mâinii în timp ce își îndoia cotul înainte și înapoi. În timp ce ea

își ridică capul, Hunter își lăsase deja cartea deoparte și întinse mâna spre ea.

Ea a mers de bunăvoie, strângându-se în căldura corpului lui. Savura aceste momente, când ea a ieșit din tură ca un mânz grăbit care încearcă să-și bage picioarele

sub el. În acel moment, ea depindea de el și de Jericho. Îi

căuta mereu, îmbrățișându-se în căldura lor. Încrederea ei l-a umilit.
Avea încredere în ei să nu o facă rău și l-a făcut pe Hunter să dorească să-și țină acea promisiune nespusă.
Pielea ei goală s-a apăsat la culoare pe cămașa lui de flanel, iar el a înjurat că avea ceva pe el. Voia să o simtă împotriva lui. El și Jericho
nu făcuseră nicio mișcare față de ea în zilele următoare rănirii ei. Habar n-avea care sunt gândurile lui Jericho despre această chestiune, dar pentru Hunter era important
să aibă încredere în ei deplină și să nu profite de
ea.
Când a făcut dragoste cu ea, a vrut-o întreagă, complet cedă și
înțelegătoare. La naiba, nici măcar nu știa exact câți ani avea, doar că era tânără și nevinovată, undeva pe la douăzeci și trei sau douăzeci și
patru de ani, iar el era bătrân și obosit. Nici măcar nu era sigur că a avut vreodată un iubit.
Cum putea ea când ducea o viață atât de retrasă, izolată?
Ideea că ea este virgină l-a îngrozit și l-a atras în
părți egale. Faptul că ea nu ar fi aparținut nimănui era un fapt pe care îl plăcea, dar, în același timp, nu voia să o rănească, era îngrozit să nu fie
suficient de blând sau tandru.
Jericho s-a întors cu o cămașă de flanel și pantalonii de trening pe care îi schimbaseră pentru a se potrivi cu
ea. La un moment dat, ar trebui să coboare muntele în oraș pentru a-i cumpăra haine mai bune, dar atâta timp cât zăpada continua să coboare, au rămas blocați în cabină.
Ea stătea tremurând, râzând în timp ce smucea de haine cu
mișcări sacadate. Când a terminat, s-a aruncat în brațele de așteptare ale lui Jericho, în timp ce
Hunter stătea să îngrijească focul.
Hunter se întoarse și chicoti în timp ce Kaya încerca să se afunde sub Jericho.
Fața lui Jericho era un studiu de tandrețe în timp ce se uita în jos la Kaya. Mâna lui i-a trecut ușor părul și pe obraz.
Cât de ciudat că amândoi juraseră să nu se implice niciodată cu aceeași femeie după Rebeccah, și totuși iată că erau, inexorabil încâlciți. Cu Rebeccah tocmai se înțelesese. Întotdeauna fuseseră prieteni și,
când ea a murit, nu și-au pierdut doar un iubit, ci și-au pierdut o parte din trecutul lor.
Kaya... Kaya a vorbit cu o parte din inima lui care nu fusese
deschisă anterior. Era greu să-și explice și nu era sigur exact de amploarea sentimentelor lui pentru Kaya. Erau prea noi, prea crude. Cu Rebeccah, lucrurile fuseseră ușoare. Distracție, puțin sălbatică, chiar tumultoasă uneori.
Kaya era drăguță și a chemat la natura lui protectoare. Rebeccah nu avusese nevoie de el și de Ierihon. Nu a avut niciodată. Kaya era puternică, dar avea nevoie de ei, iar el nu putea controla valul de satisfacție pe care i-o dădea.
Jericho a privit gama de emoții pâlpâind în ochii lui Hunter. Ochi care fuseseră reci și nesimțiți de atâta timp. Oricât de conflictual era Hunter în legătură cu Kaya, Jericho știa că luase o decizie fermă că nu voia să o lase pe
Kaya să plece, chiar dacă nu știa încă ce simțea pentru ea.
Kaya se agită neliniștită împotriva lui, brațele ei subțiri înconjurându-i

talia în timp ce își freca obrazul peste pieptul lui. El a zâmbit și a apăsat un sărut pe tâmplă. Un sentiment de mulțumire îl cuprinse. Mulțumire pe care nu o mai simțise de mult.
Se simțea... drept.
A mers dincolo de simpla poftă. Încă nu o dusese în pat, dar ea l-a aranjat . S-a bucurat. Și Doamne, când a putut spune ultima dată asta?
Când fuseseră el sau Hunter în stare să spună asta? Făcuseră practica de a exista de la o misiune la alta.
Degetele lui Kaya i-au atins obrazul încet, iar el s-a uitat în jos și a văzut-o uitându-se la el, cu ochii întrebați.
"La ce te gandesti?" întrebă ea încet.
„Că ești frumoasă."
Ea a înroșit o nuanță încântătoare de roz, dar ochii ei străluceau de fericire.
„Mă bucur că mă găsești frumoasă. Nimeni nu a crezut vreodată că sunt frumoasă."
Ea a spus ultimul pe un ton melancolic care i-a răsucit o regiune adânc în piept.
„Ai vrea să-ți arăt cât de frumoasă te găsesc?" întrebă el răgușit.
Ochii ei străluceau puternic, umbriți doar de dorința care se întoarce.
„Vrei să te împerechezi cu mine?"
Și-a arcuit o sprânceană. A fost întrebat într-un mod atât de nevinovat încât s-a simțit brusc neliniștit să facă dragoste cu ea. Profita de un complet nevinovat?
— Nu-ți face griji, Jericho, spuse ea, pe tonul ei ușor mustrând. „Înțeleg împerecherea." Se întoarse pentru a arunca o privire melancolică în direcția lui Hunter. „Este posibil să te împerechezi cu amândoi?"
Jericho aproape că auzea geamătul lui Hunter. Doamne, dar femeia avea să fie moartea amândoi.
„Iubito, uită-te la mine."
Ea se întoarse spre el în timp ce Hunter stătea rigid în fundal, cu ochii strălucind de nevoie.
„Te-ai... împerecheat vreodată înainte?"
Ea clătină solemn din cap. „Nu aș lăsa un bărbat să se apropie de mine. Mi-a fost prea frică."
„Și acum nu ți-e frică? Dintre noi?"
Sprânceana i se încruntă și părea aproape furioasă. „De ce mi-ar fi frică de tine? Sunteți prietenii mei. Am încredere în tine. Nu m-ai răni niciodată."
„Nu ne rănește pentru care suntem îngrijorați", a spus Hunter cu răbdare. „Nu vrem să profităm de tine. Trebuie să fim al naibii de siguri că știi în ce te bagi."
"Oh. Înțeleg." Apoi ea a zâmbit. „Ar fi mai bine dacă aș face împerecherea?"
Jericho aproape și-a înghițit limba. Ar fi eligibil pentru sfințenie dacă ar supraviețui asta.
Hunter închise distanța până când se ridică deasupra Kaya. Semăna foarte mult cu un prădător înfometat. Jericho și-a ondulat instinctiv un braț protector în jurul taliei ei.
Hunter îi luă bărbia în mână și îi netezește obrazul cu degetul mare.
„Spune-mi doar că vrei asta, Kaya. Spune-mi că știi ce faci și că înțelegi ce urmează să se întâmple."

Ea închise ochii pentru scurt timp și se aplecă în atingerea lui Hunter. Ea îi ghintui palma înainte de a deschide din nou ochii.
„O să mă dezbraci și o să mă atingi. Sărută-mă și iubește-mă”, a șoptit ea. „O să te iau în mine până când vom deveni una.”
Hunter își întinse mâna, ținându-și palma în sus. „Voi face mult mai mult decât atât.”
OceanofPDF.com
Capitolul cincisprezece
Kaya nu-și mai putea controla respirația neregulată. Imaginile celor doi bărbați atingând-o, acoperindu-i corpul cu al lor i-au captivat mintea. Încet, Hunter a tras-o în sus până când a fost eliberată de strânsoarea lui Jericho. Stătea în fața canapelei, între ambii bărbați. Unde îi aparținea.
Ideea de împerechere nu o speriase niciodată. A fascinat-o. Văzuse multe cazuri în sălbăticie, deși știa că oamenii o făceau mult diferit. Totuși, sălbăticia înnăscută a împerecherii fiarelor era cumva frumoasă și nealterată.
Hunter și Jericho ar fi mult mai iubitoare și mai blânde, iar ea își dorea să fie prețuită de ambii.
Hunter și-a alunecat degetele pe coloana gâtului ei și până la nasturii cămășii ei de flanel. Rând pe rând, le desfăcu, despărțind reverele în timp ce mergea. Nu era nicio urgență în mișcările lui, doar o ușurință exersată despre care ea știa că era intenționată. Cât de mult îl iubea pentru că avea atâta grijă.
În spatele ei, Jericho stătea în picioare și o prinse de umerii cu mâini ferme. El se aplecă
să-i gătească gâtul în timp ce Hunter îi trase cămașa.
Pe pielea ei dansau mici înțepături. Ea tremura și se lăsă pe spate, dorind mai mult din sărutul lui fierbinte. Și apoi Hunter îngenunche în fața ei, mâinile lui trăgându-i fundul în timp ce gura lui găsi vârful turgit al unui sân.
Picioarele i s-au curbat, dar a fost prinsă între ele. Sigur. Sprijinit.
— Ești atât de frumoasă, șopti Hunter. „Atât de auriu și brun ca puma.”
Pisica toarcă înăuntru, iar Kaya își trecu degetele prin părul scurt al lui Hunter, trăgându-l la sân. Cu cealaltă mână, se întinse să-l tragă pe Jericho înapoi la gât. Gurile lor au băut din ea, au gustat-o și au tachinat-o.
A vrut să le guste înapoi.
Ea se întoarse în brațele lor, întorcându-se spre Jericho. Sânii ei se apăsară de pieptul lui musculos în timp ce ea îi sfâșia frenetic cămașa. El a ajutat-o, ridicând nerăbdător din umeri din limitele îmbrăcămintei sale. Gura ei s-a întâlnit cu carnea lui și a gemut de încântare.
Ea a împins, iar el a cedat puterii ei. Căzând înapoi pe canapea, a luat-o cu el. Gura ei l-a găsit din nou, lingându-se și sărutând-o în adâncul pieptului lui, aspru de păr.
În spatele lor, auzi foșnetul pantalonilor lui Hunter lovind podeaua.
Înainte ca ea să poată intra cu adevărat în explorarea ei a corpului lui, Jericho a tras-o de umeri până când gura lor a fost orizontală. Respirația le venea greu și repede, în timp ce se eschivau și parau. În cele din urmă buzele li s-au întâlnit,

iar ea
a oftat mulțumită.
Gura lui Hunter s-a lipit de partea mică a spatelui ei și o undă de șoc i-a sfârâit prin vene la senzația că două guri îi încălzeau pielea.
Mâinile lui i-au frământat fesele exact când Jericho i-a găsit
sânii. Ea și-a aruncat capul pe spate, în timp ce el a dat cu degetul mare ambele sfarcoane forțate
în afară de strânsoarea lui.
„Vă vreau atât de mult pe amândoi”, șopti ea. "Te iubesc."
Ambii bărbați au rămas nemișcați. Deci tot credea că a făcut o greșeală fiind atât de sinceră cu sentimentele ei. Și apoi Hunter o luă în brațe și
se îndreptă spre dormitor. Jericho a urmat-o aproape în spate, sosind exact când Hunter a aruncat-o pe pat.
Ea ridică privirea cu așteptare, în timp ce ambii bărbați se ridicau deasupra ei, cu ochii slabi
și flămând. Cât de mândri și puternici păreau, cu picioarele ușor despărțite, cu erecția în sus. Și-a imaginat că le-a alunecat în corpul ei,
iar și iar până când a tremurat de așteptare. Încet, ea și-a ridicat
mâinile în semn de implorare.
Hunter coborî peste ea, cu trupul apăsând pe moliciunea ei. Ea
s-a mirat de diferențele dintre ei, de cât de dur era el și totuși de cât de atent era să nu o rănească.
Jericho s-a întins pe pat lângă ea, degetele lui trecând prin
părul ei, în timp ce Hunter o sugea sânii. Ochii ei s-au închis în fericire mulțumită când Jericho i-a sărutat tandru tâmpla.
— Nu vrem să-ți fie frică, Kaya, îi șopti Jericho lângă urechea ei.
„Dacă ne mișcăm prea repede sau facem ceva ce nu vrei, oprește-ne.”
Ea și-a întors fața spre el, căutându-i buzele cu ale ei. „Nimic din ce faci nu mă va speria. Te vreau. Vreau asta."
Hunter se mișcă în jos pe corpul ei, cu gura deschisă, în timp ce zgâria de-a lungul liniei mediane. Respirația îi era arzătoare împotriva ei, limba caldă și ușor aspră. Mâinile lui o urmară, trecându-i simțurile. Spatele ei se înclină în timp ce se arcuia
în el, căutând mai mult din gura lui, din atingerea lui.
Toată respirația ei a părăsit-o când el i-a despărțit picioarele și degetele lui au găsit cu grijă carnea netedă și umedă din inima ei. El a mângâiat și apoi a întins pliurile ei mai larg în timp ce își lăsă capul în jos.
„Oh...”
Ea închise ochii și se răsuci neliniștită când limba lui o găsi. Curenții electrici curgeau de la pelvis la sâni, strângându-i până la
muguri încrețiți.
Jericho a trasat o dâră umedă în jurul unuia cu limba, lăsind și apoi
în cele din urmă sugând vârful dintre dinți. El i-a dat o mică înghițitură exact când limba lui Hunter a pătruns în miezul ei.
S-a întâmplat cel mai uimitor lucru. Un potop de cea mai de nedescris
plăcere pe care o cunoscuse vreodată a străbătut-o ca un râu furibund. Sa întâmplat atât de repede încât nu era pregătită. A fost copleșitor și totuși își dorea să continue și mai departe.
Ea încă se lupta cu focul când ceva tare ia ghiontit la intrare.

Ea deschise ochii și-l văzu pe Hunter sprijinit de ea, cu o expresie de durere intensă.
Ea întinse mâna să atingă liniile aspre de pe fața lui, dorind să ușureze tensiunea gravată acolo.
„Vino la mine”, șopti ea. "Umple-mă."
„Nu vreau să te rănesc.”
"Nu."
Închise ochii și se îndreptă înainte. Se deschise în jurul lui și se minună de senzațiile delicioase care îi pulsau în vintre. Corpul ei îl înconjura, invitându-l mai departe, lipindu-se ca o a doua piele.
— Ține-te de mine, a răpit el. „Voi face repede.”
Habar n-avea ce vrea să spună, dar îl prinse de umerii, hotărâtă să-i facă pe plac. Cu o explozie puternică, el se înfipse în corpul ei. A simțit o ușoară lacrimă și gura i s-a deschis de șoc, dar aproape la fel de repede când și-a dat seama de durere, aceasta a dispărut pe fundal.
Erau atât de multe lucruri pe care le putea simți. Ușoară disconfort în timp ce corpul ei se lupta să accepte intruziunea lui. Dar și stârnirea a ceva minunat. Se simțea mâncărime, vie, de parcă s-ar putea târâi din ea însăși.
Avea nevoie de el să se miște.
Înfășurându-și picioarele în jurul lui, și-a ridicat șoldurile mai sus, disperată să potolească durerea din adâncul ei. Gura lui Jericho era pe sânul ei.
Mâinile lui Hunter erau strânse de șolduri.
„Te rog”, a implorat ea.
Hunter gemu. Era sunetul celei mai dulce agonie. Și apoi în cele din urmă a început să se miște. Se retrăse, dar înainte ca ea să poată protesta, el împinse din nou,
așezându-se mai adânc decât înainte. Gâfâitul ei răsună prin cameră.
„Te rănesc, dragă? Mă voi opri."
"Nu! Vă rog. Am nevoie de tine, Hunter. Te rog, mă doare atât de mult.”
„Ah, Kaya. Esti atat de dulce. Am să am grijă de tine, dragă. Ține-te de mine strâns.”
Ea ar fi făcut orice pentru el în acel moment. A început să se miște din ce în ce mai greu și mai repede. Mai exigent. Luând dar dând înapoi cu fiecare împingere. Ea s-a învârtit în jurul lui și, deodată, el nu a părut chiar atât de mare în interiorul coridorului ei.
Frecarea a devenit insuportabilă și se temea că nu va izbucni. Din ce în ce mai sus ea urca. Ea îl prinse cu o înverșunare străină pentru ea. Fiecare mușchi s-a încordat în așteptarea a ceva atât de dulce, atât de plăcut.
Și apoi a scăpat de sub control, corpul ei zburând în o sută de direcții diferite. Ea tremura în jurul tijei lui groase în timp ce el o împingea și se încorda împotriva ei.
Cu un geamăt fără suflare, el s-a retras de lângă ea și s-a prăbușit asupra ei, excitarea lui pulsand pe burta ei. Ceva fierbinte și lichid pulsa pe pielea ei.
— Ești atât de frumoasă când vii, murmură Jericho. „Atât de expresiv, atât de sălbatic.”
Ea întoarse încet capul pentru a-l vedea netezindu-i părul de pe obraz. Gura lui Hunter se sprijini de scobitura de sub ureche, iar ea simți bâlbâitul rapid al inimii lui la pieptul ei.

„Acum tu," șopti ea în timp ce își întindea mâna spre Jericho.
El zâmbi și îi prinse degetele în strânsoarea lui blândă. „Nu acum, dragă. Nu vreau să te rănesc."
— Dar nu vei...
El clătină din cap. „Nu intenționat. Corpul tău nu este obișnuit să aibă un bărbat în tine. Ești prea tandru acum să mă iei."
"El are dreptate." Hunter a fost de acord.
Își aruncă privirea în jos, confuză, la umezeala de pe burta ei și la tija încă semi-erect a lui Hunter. Ea știa destule despre elementele împerecherii pentru a
ști că acest lucru nu era corect, dar nu putea să formeze cuvintele potrivite pentru a pune la îndoială.
De ce nu rămăsese el în ea?
Hunter păru să-i simtă confuzia și i-a atins obrazul, cu ochii moi, în timp ce se uita la ea. „Eu și Jericho nu păstrăm prezervative aici. Nu este ca și cum ne-am aștepta vreodată să avem o femeie aici."
„Prezervative?" a replicat ea.
„Sunt teci care trec peste..." El se uită în jos și ea prinse repede ideea. „Te protejează de sarcină – și de boli."
„Boli?" Începea să se simtă foarte proastă în legătură cu această afacere de împerechere.
„Nu trebuie să-ți faci griji pentru boli", a mârâit Jericho. „A fost o perioadă lungă de timp pentru amândoi și a fost o singură femeie cu care nu purtam prezervative."
Răspunsul lui nu răspundea cu adevărat la confuzia ei, iar acum ea se întreba despre această altă femeie. Poate mai târziu va avea curajul să întrebe despre ea.
— Mă duc să încep un duș și mă întorc pentru tine în doar o secundă, spuse Hunter în timp ce
se dădea înapoi din pat.
Ea l-a privit cum trecea nud prin cameră și a dispărut în baie.
"Esti in regula?" întrebă Jericho în timp ce o strângea în îmbrățișare.
Ea a dat din cap și s-a ghemuit mai adânc în brațele lui. „Nu-mi place să fiu nevoit să aștept
să te iau în mine."
A râs încet. „Vă garantez că nu-mi place mai mult decât ție. Avem tot timpul din lume, totuși și vreau să fie perfect pentru tine atunci când se întâmplă."
Ea oftă mulțumită. Îi plăcea promisiunea de a avea timp. Făcea să pară că nu ar fi avut de gând să se despartă de ea.
OceanofPDF.com
Capitolul 16
Kaya stătea în baie mică, în timp ce Hunter o freca cu un prosop cald pe care Jericho îl ținuse în fața focului, în timp ce ea și Hunter făceau duș. Când termină, o trase aproape, încălzind-o cu căldura corpului.
"Vânător?"
S-a îndepărtat și a privit-o întrebător.

„Ierihon nu... adică nu a avut nicio plăcere.” Ea s-a încruntat ușor în timp ce își învăluia mintea la ceea ce încerca ea să întrebe.
„Aș spune că i-a făcut mare plăcere să te privească”, a spus Hunter. „Dar satisfacția supremă, nu, nu a făcut-o. Nu încă."
Sprânceana ei se încreți de consternare. „Nu pot face nimic pentru a-i face plăcere?”
— Există, spuse el cu grijă. „Dar cred că ar fi mai bine să luăm lucrurile încet.”
„Spune-mi”, a insistat ea, agățându-se de prima lui declarație și ignorând-o pe ultima. „Vreau să-i fac pe plac.”
Hunter oftă. „Un bărbat îi place foarte mult când o femeie îl ia în gură . El ar putea obține satisfacție fără să te rănească.”
Pulsul i-a sărit de entuziasm. "Arătaţi-mi."
Hunter clătină din cap. „Nu cred că ar fi o idee bună.”
Kaya îl prinse de braţe. — Arată-mi, Hunter. Vă rog. Vreau să fac asta pentru Ierihon.” Apoi i-a trecut prin minte un alt gând. Și-a înclinat capul într-o parte. „Ți-ar face plăcere să mă vezi cum mulțumesc Ierihon?”
— Da, mârâi el. „Foarte mult.”
Sânii îi furnicau și au început să o doară în așteptare. „Arată-mi ce să fac.”
El a ezitat o clipa si apoi a impins cu grija umerii ei pana cand ea a cazut in genunchi in fata lui. Ea era la nivelul ochilor cu inghinele lui și a început să înțeleagă ce încerca el să-i spună.
El i-a pus o mână deasupra capului și și-a prins penisul cu cealaltă mână și l-a ghidat încet spre gura ei.
„Deschide-mi, dragă. Lasă-mă în gura ta.”
Buzele ei se întredeschiseră instantaneu și el se strecură înăuntru, exact așa cum făcuse mai devreme
între picioarele ei. Numai ea putea să guste din el. Inspiră parfumul lui masculin și simte duritatea lui pe limba ei.
„Ai grijă la dinții tăi. Suge, dar nu prea tare. Relaxează-te și lasă-mă să alunec până la capăt.”
Ea a ascultat cu atenție instrucțiunile lui, dar a devenit curând nerăbdătoare și a început să se miște singură. El a devenit din ce în ce mai tare între buzele ei, iar ea a explorat fiecare creastă și venă cu limba.
El gemu chiar și în timp ce o împinge până în fundul gâtului ei.
Prea devreme, se retrase, respirația lui grea aburind din nou oglinda.
„De ce te-ai retras?” a întrebat ea în jurul buzelor umflate.
„Pentru că mi-a plăcut prea mult și ai vrut să faci asta pentru Jericho. Va fi în sufragerie. Ieși și găsește-l.”
Ea se ridică, dar întinse mâna să mângâie sacul greu dintre picioarele lui. Degetele ei au explorat textura și moliciunea pielii încrețite și acoperite cu păr.
— O să mă omori, spuse el cu o voce sugrumată.
„O să te uiți?” întrebă ea curioasă.
„Oh, da, o să mă uit și să-mi fac fantezii că mă sugi pe mine.”
Mulțumită că el va fi într-un fel inclus, ea a părăsit baie, încă nud, în căutarea lui Jericho. L-a găsit pe canapea, îmbrăcat. Ea a zâmbit în așteptarea să-și scoată acei pantaloni.
El își ridică privirea când ea se plimba în fața lui. Ochii i-au strălucit

când i-a văzut trupul gol, dar a încercat repede să-și mascheze excitarea. Buzele ei tremurară în timp ce se lupta cu zâmbetul ei de triumf. Nu voia să
o rănească, dar habar nu avea ce îi rezerva ea.
Ea a îngenuncheat pe podea în fața lui și s-a clătinat între
genunchii lui ușor despărțiți. Ea și-a sprijinit coatele pe vârful picioarelor lui și l-a studiat
pentru o clipă lungă, absorbind felul în care o privea.
Apoi privirea ei s-a lăsat pe umflătura vizibilă la joncțiunea coapselor lui îmbrăcate în blugi
. Punându-și palma pe interiorul piciorului lui, ea își ridică mâna pentru a-i
prinde vintre. Își trase răsuflarea, apoi se întinse să-i tragă mâna.
„Te rog, dragă, ai milă. Există doar atât de multe pe care un bărbat poate lua.”
Ea se uită la el de sub gene și își desprinse cu grijă
mâna din strânsoarea lui. Pupilele lui au izbucnit în reacție când ea i-a descheiat blugii și a lăsat fermoarul în jos.
"Ma vei ajuta?" întrebă ea încet. „Sau trebuie să fac toată
munca singur?”
„Sfinte iadul”, a respirat el.
El și-a ridicat șoldurile și i-a permis să dezlipească denimul. Lenjeria i
-a venit cu ea, iar erecția i s-a eliberat, apoi s-a întins greu pe burta lui slabă.
Ridicându-se în genunchi, ea se aplecă și își trecu limba pe lungimea
excitării lui.
„Kaya, ce faci?” gemu el.
— A vrut să-ți facă plăcere, spuse Hunter din cealaltă parte a camerei.
„L-am întrebat cum”, a spus ea în timp ce mâna ei s-a încolăcit în jurul bazei.
Ochii căprui ai lui Jericho străluceau amuzați. „Deci trebuie să-i mulțumesc lui Hunter pentru
asta?”
— Voi încerca să nu sufăr prea mult aici, spuse Hunter sec.
Jericho și-a băgat mâinile în spatele capului și s-a lăsat pe spate, cu ochii îngusti în timp ce se uita la Kaya. „Prin toate mijloacele, nu mă lăsa să-ți întrerup distracția.”
Ea îi ridică erecția rigidă în jos, vârându-și capul chiar în gură
. Limba ei a înconjurat coroana apoi a trecut peste fanta de la vârf. Ea
s-a îndepărtat surprinsă când o sferă de umezeală i-a alunecat pe limbă.
„Vezi ce-mi faci?” întrebă Jericho răgușit.
În mod tentativ, își scoase limba pentru a prinde o altă picătură, savurând
gustul.
— Ia-l încet și adânc, spuse Hunter. — Așa cum ți-am arătat, dragă.
Liniștită de excitaţia din vocile ambelor bărbaţi, ea îl ghidă în interiorul
gurii ei, sugând ușor în timp ce îl atrase cât de departe a putut. Jericho
și-a arcuit șoldurile de pe canapea, tot corpul înclinându-se. Ochii i s-au închis și au apărut linii adânci odată cu încordarea.
Mâinile lui s-au clătinat și apoi s-au prins în părul ei. Degetele lui
s-au îmblânzit imediat și i-au mângâiat scalpul, separând fiecare șuviță în timp ce ea și-a pus
gura peste penisul lui.
— Mai adânc, ordonă Hunter răgușit. "Da, asa. Acum ține-l. Respiră
pe nas și înghite.”

Jericho a gemut și a tremurat violent împotriva ei când a urmat instrucțiunile lui Hunter. Încântată de răspunsul lui, ea a trecut din nou prin procesul.
„Este un studiu rapid”, a răpit Jericho.
Chicotul scăzut al lui Hunter îi trecu un fior pe șira spinării.
Întărindu-și strânsoarea în jurul bazei, și-a rostogolit mâna în sus, urmându-și gura.
„Oh, da, chiar așa. Mai greu, doar puțin mai greu, respiră Jericho.
Și-a urmărit mâna cu buzele, a înghițit de vârf și apoi s-a retras din nou. Renunțând la tachinarea ei, a accelerat ritmul, exercitând o presiune mai fermă în timp ce îl chinuia cu limba.
Mâinile lui au zburat în jos spre canapea. Degetele i s-au îndoit în perne, devenind albe în jurul degetelor, în timp ce se strângea mai tare.
„Kaya, dragă, o să vin.”
Și-a dat seama că acesta era avertismentul ei, că el voia să o cruțe dacă nu voia să-i dea drumul în gură. Era la fel de hotărâtă să i-o dea el. Totul.
Ea i-a mângâiat testiculele umflate cu o mână în timp ce îi prindea penisul cu cealaltă. Respirând adânc pe nas, ea se afundă peste el, înghițind convulsiv când el i-a izbit gâtul.
El și-a încurcat mâna în părul ei, strângându-i atât de strâns încât ea tresări în timp ce i-a tras de scalp. A ținut-o pe loc în timp ce prelua ritmul. Nu mai controla mișcările. Îi intră și ieși din gura aproape de frenezie, apoi se opri, blocat adânc în gâtul ei.
Lichidul cald i s-a vărsat pe limbă, i-a umplut gura. Ea a băut adânc, gustând din el, înghițind însăși esența lui.
Jericho îi mângâia părul, mângâindu-o în timp ce ea îl mângâia cu limba.
Apoi și-a trecut mâinile sub axile ei. „Vino aici”, a spus el în timp ce o trăgea împotriva lui.
Gurile li s-au întâlnit într-o ciocnire de foc. O sărută, fierbinte și fără suflare, limba lui duelându-se cu a ei. Cu o mișcare rapidă, o întoarse și o întinse pe spate pe canapea.
Îi desfăcea picioarele chiar și când își lăsa capul în jos. Un fulger a trecut prin pelvisul ei când el a lins de la intrarea ei în pliul glugăi ei moale.
„Vino în gura mea, așa cum am venit în a ta.”
Ea se cutremură de buzele lui, dar el o ținu ferm, acoperind-o cu sărutări minuscule, mușcături, apoi liniștindu-i carnea sensibilă cu lavurile limbii lui.
„Ierihon!” ea a plans.
Și deodată Hunter era acolo, cu mâinile lui trecând prin ale ei și trăgându-le peste capul ei. Gura lui i-a găsit sânii în timp ce Jericho o chinuia la nesfârșit.
Totul era atât de nou pentru ea. Aceste senzații nu existaseră până la prima oară când îi văzuse pe cei doi bărbați. Încă de la început, trecuseră ceva la viață în ea care stătuse adormit. Au chemat-o pe femeie când de atâta vreme fiara stăpânise.
— Vino, șopti din nou Jericho.
Mâna ei s-a ondulat în părul lui Hunter, în timp ce fiecare mușchi se încorda în

pregătirea pentru
explozie. Camera se înceţoşa în jurul ei.
"Oh te rog."
Nici măcar nu ştia pentru ce imploră. Milă? Mai mult?
Numele lor au ieşit într-un suspine. Trupul i s-a convulsionat şi le-a simţit mâinile pe ea, liniştitoare şi liniştitoare. Au sărutat-o şi au murmurat la ea, cu vocile lor blânde şi răguşite.
Toată viaţa ei şi-a dorit asta. Un sentiment de apartenenţă. Pura dreptate pe care o simţea a copleşit-o.
Şi apoi Jericho a ridicat-o, ridicându-o în braţe. A tras-o în jos în timp ce ei doi stăteau întinşi pe canapea, cu picioarele împletite. Hunter s-a îndepărtat, mulţumit să le lase momentul lor în timp ce îngrijea focul.
— Mulţumesc, murmură Jericho lângă părul ei.
Ea a zâmbit. „Mulţumesc lui Hunter. El m-a învăţat."
Jericho chicoti. „Mă vei ierta dacă refuz să-i mulţumesc altui bărbat pentru cea mai bună muie pe care am primit-o vreodată."
Ea s-a ghemuit mai adânc în braţele lui, săturată şi completă. Bătăile lui liniştitoare şi liniştitoare ale inimii îi bătură peste ureche.
„Te iubesc", şopti ea.
OceanofPDF.com
Capitolul şaptesprezece
Două zile mai târziu, răbdarea Kayei atinsese limita. Deşi bărbaţii erau extrem de tandri cu ea, niciunul nu făcuse o mişcare să se împerecheze din nou cu ea. Ea dorea aceeaşi legătură cu Jericho pe care o stabilise cu Hunter. Luarea lui Hunter în partea cea mai intimă a corpului ei a stabilit o permanenţă în relaţia lor, cel puţin în ochii ei.
Puma zăcea încovoiată pe canapea între cei doi bărbaţi în timp ce focul trosnea în vatră. Omul din interior a aşteptat cu nerăbdare până când în cele din urmă nu a mai putut aştepta. Pisica se ridică şi sări de pe canapea, cu labele tăcute pe podeaua de lemn.
Cei doi bărbaţi s-au mişcat în timp ce ea se mişca, iar Hunter întinse o pătură, aşa cum făcea
întotdeauna când ea venea tremurând să se formeze, dar de data aceasta ea îl ignoră şi intră direct în braţele lui Jericho.
Ea şi-a contopit buzele cu ale lui şi şi-a împletit braţele în jurul gâtului lui, spunându-i exact ce vrea ea – nu, a cerut.
Jericho gemu. „Ah, dragă, faci imposibil să-ţi reziste."
Ea se îndepărta şi se uită în ochii lui caldi. „De ce îmi rezişti?
Au trecut două zile. Te vreau înauntrul meu. Te rog, Jericho. Am atât de multă nevoie de tine."
Ca răspuns, el o legănă în braţe şi se îndreptă spre dormitorul lui.
Aplecat peste pat, el o întinse pe saltea şi îşi sprijini mâinile de ambele părţi ale corpului ei în timp ce se uita la ea.
— Eşti atât de incredibil de frumoasă, murmură el. „Nici nu ştiu de unde să încep. Vreau să gust şi să ating fiecare centimetru din tine."
Încălzită până în miez de cuvintele lui, ea întinse mâna spre el, trăgându-l până la gură.
— Începe de aici, murmură ea pe buzele lui.
El a zâmbit şi apoi a sărutat-o profund, lăsându-şi limba să se rostogolească peste a

ei. Atât de
cald și iubitor. Un oftat profund alunecă din ea în timp ce gura lui alunecă pe
linia maxilarului ei până la ureche. Sunetul ei blând de mulțumire s-a transformat într-
un geamăt
când el a ciupit de lobul ei, apoi a coborât mai jos și a înfipt dinții în coloana
gâtului ei.
Dulce rai, voia să-l muște înapoi. Ceva întunecat și sălbatic s-a ridicat
din adâncul interiorului. Sălbatică și interzisă cu o nervozitate care o mistuia.
Gura ei i-a găsit umărul și l-a ciupit jucăuș, marcând o cale către
gâtul lui. Când a găsit pulsul puternic, a mușcat. Greu.
S-a smucit împotriva ei și a înjurat.
Ea s-a retras imediat. „Te-am rănit?”
„La naiba, nu, fă-o din nou.”
„O voi face de îndată ce îți vei da jos hainele.”
S-a dat înapoi din pat și și-a tras în grabă cămașa și pantalonii. Ea
a privit cu avidă fascinație cum corpul lui era descoperit în vederea vederii ei. Era o
priveliște
de care nu se săturase, toți mușchii, părul masculin al pieptului și
picioarelor lui. Avea un sortiment ciudat de cicatrici, unele mai proaspete decât altele.
Nicio parte
a corpului lui nu părea neatinsă de violență, iar pentru ea semnele
îi semnalau puterea.
Erecția lui ieșea în sus și se legăna în timp ce se urca pe pat. Ea
întinse automat mâna, dorind să atingă lungimea de satin, dar el se dădu înapoi.
„Oh, nu, tu mă atingi, am plecat și vreau ca asta să dureze.”
Ea a zâmbit, dar nu a protestat când el i-a călcat pe coapse și și-a lăsat
corpul mare peste al ei.
„Mușcă-mă”, șopti el. „Marchează-mă. Fă-mă al tău, dragă.”
Ea lingă de la umărul lui până la gât, bucurându-se de felul în care tremura
sub gura ei. Gustul lui a izbucnit pe limba ei, sărat, puternic și atât de
masculin. Nările ei s-au fulgerat în timp ce ea a inhalat parfumul lui, a savurat-o și a
lăsat-o
din nou. Îndemnată de nevoia de a face exact ce i-a cerut el și de a-l marca, ea și-
a înfipt dinții în gâtul lui.
Întregul corp i s-a încordat și apoi s-a înnebunit împotriva ei. Mâinile lui i-au alunecat
pe părțile ei până la șolduri și au coborât până la coapse. A tras aproape frenetic de
ea, iar ea l-a ajutat desfăcându-și picioarele.
Degetele lui s-au strecurat între ele, adâncindu-se în umezeala ei de parcă ar fi testat
pregătirea corpului ei. De teamă că nu-și va recăpăta simțirile și să decidă să ia
lucrurile
mult mai încet, ea l-a mușcat din nou, mai tare de data aceasta, lingând rana mică pe
care
i-a provocat-o, apoi deplasându-se mai sus, chiar sub urechea lui și mușcând din nou.
— Sfinte iadul, a zis el.
Șoldurile lui s-au smucit împotriva ei, iar duritatea lui s-a așezat la loc. Ea sa arcuit
în el, deschizându-se spre el, invitându-l.
— Ia-mă, ordonă ea, surprinsă de înverșunarea ei. Și-a urmat
directiva cu încă o mușcătură.
Se năpusti în ea dintr-o lovitură puternică. Gâfâi, incapabilă să proceseze toate

senzațiile diferite care s-au izbit de ea.
El s-a liniștit imediat, trăgându-și capul pentru a se uita la ea. Ochii lui erau îngrijorați și îngrijorați.
„Te-am rănit, dragă? La naiba să...”
„Shhh”, spuse ea, punându-și degetul peste buzele lui.
Ea s-a clătinat sub el, testându-și poziția.
„Ah, la naiba, trebuie să oprești asta”, gemu el.
Și-a ridicat picioarele, înclinându-și ușor fesele în sus. Poziția l-a trimis mai adânc, iar ea a oftat de mulțumire absolută.
"Bine?" întrebă el răgușit în timp ce îi arunca un sărut pe buzele ei.
— O să fiu dacă te-ai muta, spuse ea disperată.
„Închide-ți picioarele în jurul taliei mele”, a spus el. „Du-mă mai adânc.”
Ea a făcut ce i-a cerut el și amândoi au strigat când el s-a strecurat mai mult în corpul ei.
— Dă-mi doar o secundă, strigă el.
El și-a sprijinit fruntea pe a ei și a închis ochii, cu fața încreștită de încordare.
„De ce te oprești?” întrebă ea curioasă.
Și-a redeschis ochii și s-a îndepărtat doar cât să li se întâlnească privirile.
„Pentru că dacă nu o fac, o să vin și vreau să mă asigur că vii cu mine.”
„O să-ți pui sămânța pe burta mea, așa cum a făcut Hunter?”
„Dacă mă întrebi dacă o să mă retrag, atunci da. Unde merge este direct proporțional cu cât de repede mă retrag”, a spus el râzând.
Buzele ei strânseră când se gândea la cuvintele lui.
— Ai putea...
Ea încetă, nesigură că avea curajul să sugereze ce gândea
. Nu era de parcă nu l-ar fi luat în gură înainte, dar asta era diferit, nu-i așa?
„Aș putea ce, dragă?” întrebă el blând.
„Ai putea să mi-l pui în gură, adică înainte de a vărsa?”
El a înghițit greu și s-a umflat și mai tare în interiorul ei. Îi plăcea ideea, iar acum că ea știa asta, era hotărâtă să o facă.
— Aș putea, spuse el cu grijă. "Daca asta e ceea ce vrei."
Ea a dat din cap.
Încet, el se retrase, senzația de ondulare din teaca ei trimițând cele mai plăcute unde de șoc prin corpul ei. El a împins din nou înainte, iar ea a gemut la frecare. Se simțea atât de strâns, aproape ca și cum nu puteau să se potrivească, și totuși el a alunecat prin corpul ei cu ușurință.
O minge tare s-a format adânc în interiorul miezului ei, înnodându-se din ce în ce mai strâns cu
fiecare împingere a tijei lui. Își ținu respirația pe măsură ce tensiunea devenea din ce în ce mai
insuportabilă și doar la insistența lui blândă ca ea să respire, ea a expulzat aerul într-un zgomot lung.
Nu era pe deplin sigură ce se întâmplă, dar știa că nu voia ca el să se oprească. Ea își ținea picioarele blocate în jurul lui și se arcui pentru a-i întâmpina
împingerile solicitante.

Mușchii lui se ondulară sub gura ei. Mirosul lui devenea mai puternic, mai îmbătător. Ea a lins, prinzând luciul de sudoare care strălucea pe carnea lui, apoi și-a dezvăluit dinții pentru a-l mușca din nou.
— Nu, spuse el răgușit. „Iubito, dacă faci asta, nu mă voi putea opri. Tu primul. Lasă-mă să am grijă de tine.”
Așa că ea îi luă gura în schimb, sărutându-l cu înverșunare în timp ce își înfigea călcâiele în spatele lui. Apoi și-a întors capul, dezvăluindu-și gâtul pentru el, în timp ce scăpa de sub control.
Și-a apăsat buzele ușor pe locul de sub urechea ei și apoi a ciupit-o puternic, ținându-o cu dinții.
Ea a trecut lichid în jurul arborelui său gros și pulsatoriu și apoi a explodat pur și simplu.
Spulberat. Ea s-a destrămat în brațele lui și a clipit uluită când nu și-a putut concentra vederea.
Plăcerea dulce și nesfârșită curgea ca mierea bogată prin vene. Ea se cutremură și îl strânse strâns, împingând și trăgând alternativ, în timp ce eliberarea ei deveni aproape insuportabilă.
Ea a devenit conștientă că el se liniștea în ea și că mâinile lui îi netezeau fața și sânii, liniștind-o în timp ce el murmura liniștitor.
Câteva clipe lungi, el s-a întins deasupra ei, sărutând-o și ciugulindu-i delicat maxilarul și buzele. În cele din urmă, vederea i s-a limpezit suficient de mult încât să-l poată vedea uitându-se la ea. Ea clipi confuză, iar el zâmbi tandru.
— Bună, spuse el răgușit. "Esti bine? Nu, nu te mișca, spuse el când ea începu să se miște sub el.
Întregul ei trup fredonă, pulsa aproape dureros. S-a aplecat să o sărute din nou și s-a mișcat cu tentativă în ea.
Ea oftă mulțumită, plăcându-i greutatea și plinătatea lui. Treptat, el și-a luat viteza, șoldurile lui întâlnindu-le pe ale ei. Ochii i s-au închis, maxilarul i s-a strâns și apoi brusc s-a scos din ea.
— Mișcă-te în jos, a răpit el, trăgându-i de mână.
Ea a coborât patul în timp ce el și-a mutat corpul în sus, spre gura ei. Mâna lui alunecă în spatele capului ei, prinzându-i ceafa și trăgând-o în sus pentru a-i întâlni împingerea.
Ea și-a deschis buzele pentru a-l primi, bucurându-se de șocul cărnii tari și masculine care îi umplea gura. După a doua lovitură, salinitatea caldă s-a revărsat peste limba ei, iar ea a înghițit în timp ce el se afundă mai adânc.
Se înălța deasupra ei, atât de puternic și de musculos, mâna lui strângându-i capul în timp ce o ținea lângă el. Degetele lui i-au flectat ceafa, iar ea s-a mirat de cât de puternic era și totuși cât de reținut era, cât de atent era să nu o rănească.
Încet, el îi lăsă capul în jos pe saltea și se mișcă într-o parte, luând-o cu el și în brațe. Ea s-a dus de bunăvoie, strângându-se la pieptul lui, înfășurându-și brațele în jurul lui pentru a-l ține la fel de strâns precum el o ținea.

I-a sărutat vârful capului. "Bine?" întrebă el din nou.
Ea a zâmbit. „Foarte bine.”
OceanofPDF.com
Capitolul 18
Următoarele săptămâni au urmat un curs previzibil. Zilele au fost petrecute cu puma în fața focului, până când ea a revenit la om și a intrat tremurând în brațele lui Hunter sau Jericho.
Noaptea, ea și Jericho au făcut dragoste dulce în fața focului, umbrele lor transpunând imagini erotice pe perete. Și deși nu l-a putut vedea întotdeauna, Hunter îl privea din umbră. Uneori părăsea brațele lui Jericho pentru a-l găsi pe Hunter așteptând. A dus-o în dormitorul lui și s-a împerecheat cu ea cu atâta urgență încât a fost ca și cum i-ar fi aprins un foc în interiorul corpului.
Învățase multe de la acești doi bărbați, dar avea și instincte bune pentru ceea ce le plăcea. Cu toate acestea, în ciuda faptului că făcuseră dragoste cu ea prima dată împreună, niciunul nu făcuse efort să se întâmple din nou.
De ce era atât de important pentru ea, nu era sigură, dar chiar și atunci când fiecare făcea dragoste atât de dulce cu ea separat, simțea că îi lipsește o parte vitală din ea însăși. Voia – avea nevoie – de amândoi pentru a o completa.
În seara asta, cei doi bărbați s-au așezat în sufragerie cu ea, în timp ce priveau strălucirea jarului din vatră. A fost ocazia perfectă de a-i atrage pe amândoi.
Se odihnea în curba brațului lui Jericho, cu capul întins pe pieptul lui lat. „Ierihon?”
Degetele lui trecură alene pe brațul ei. "Da, draga?"
„De ce nu m-ați iubit împreună? Ca prima dată...
Privirea ei se îndreptă spre Hunter în timp ce vorbea, iar el rămase nemișcat, cu ochii arzând în ai ei. Foame. Era singurul cuvânt cu care putea veni pentru a descrie strălucirea.
Mâna lui Jericho și-a oprit traseul casual peste brațul ei.
„Nu vrei să faci asta?” întrebă ea încet.
Hunter își ridică privirea spre Jericho. Era conștientă de comunicarea tăcută dintre cei doi bărbați și se întrebă de tensiunea bruscă care umplea camera.
„Vrem foarte mult”, a spus în cele din urmă Hunter. „Am vrut doar să-ți dăm timp. În atât de multe feluri, ești încă atât de nevinovată, Kaya. Avem o experiență mult mai mare decât tine.”
„Chiar oare?” întrebă Jericho încet. „Vrei, adică?”
Kaya și-a întors capul în sus și o vadă pe Jericho privindu-l cu atenție în depărtare la Hunter. Se încruntă, neînțelegând ce se întâmpla între cei doi bărbați.
— Da, spuse Hunter.
"Esti sigur?"
Din nou, Hunter dădu din cap.
„Ierihon?”

Jericho se uită în jos la rugăciunea ei rostită încet și își trecu degetele pe obrazul ei. „Ce este, dragă?”
"Ce se întâmplă?"
Jericho oftă, apoi se uită la Hunter care se ridică încet de pe scaun și se îndreptă spre canapea să se așeze de cealaltă parte a lui Kaya. Hunter o luă de mână și își legă degetele de ale ei.
„Nu sunt sigur cât de mult înțelegi relațiile umane, dar a avea doi... prieteni... nu este normal.”
— Știu, spuse ea solemn. „De aceea mă simt atât de norocos.”
„Înainte să te cunoaștem, a existat o femeie pe care eu și Jericho am iubit-o.”
— Rebeccah, spuse ea încet.
— Da, Rebeccah, spuse Jericho.
„Ai pierdut-o.”
„Da, am pierdut-o.”
"Cum?" ea a intrebat.
„A fost ucisă într-o revoltă rebelă în Africa. Ea... fundația ei... oferă asistență medicală satelor prinse în focul încrucișat, în special copiilor. Ierihon și cu mine am furnizat mușchiul — puterea de foc, ca să spunem așa. Am condus adesea o echipă în fața ei pentru a elibera drumul, astfel încât să poată ajunge în locuri în care nimeni altcineva nu ar putea sau nu ar fi putut să meargă.”
„Și aici te-ai dus când ai ieșit din cabină de fiecare dată?”
Jericho dădu din cap. „La început, înainte să moară Rebeccah, am rămas cu ea. După ce a fost ucisă, am venit aici. Părea mai ușor. Ne-am putea confrunta cu întoarcerea dacă am avea distanța dintre sarcini de fiecare dată.”
„Fă-o pentru a-i onora memoria”, a spus Kaya înțelegând.
— Am făcut o promisiune, spuse Hunter sumbru.
Ea a zâmbit și i-a atins obrazul, apoi s-a întors pentru a oferi aceeași afecțiune lui Jericho. „Sunteți oameni nobili.”
„În orice caz, amândoi am jurat că nu vom mai pune niciodată o altă femeie între noi”, a spus Jericho, ignorând declarația ei. „De aceea mă asiguram că Hunter este de acord cu asta.”
"Dar de ce?"
Hunter oftă. "Este complicat. Rebeccah... nu avea încredere în relația noastră. În esență, ea aștepta să se destrame. A esua. Ea nu credea că putem continua, doi bărbați iubind — împărtășind — aceeași femeie.”
Kaya se uită la el consternată. „Nu a avut încredere în tine?”
„Nu avea încredere în situație”, a corectat Jericho.
— Nu avea încredere în noi, spuse Hunter, de acord cu Kaya.
Jericho a tăcut, cu faţa întoarsă de la amândoi.
— Îmi pare rău, spuse Kaya încet. „Nu e de mirare că nu ați vrut să vă implicați cu mine.”
Hunter își trecu degetul pe partea de dedesubt a brațului ei. — Dar o facem, Kaya. În ciuda jurământului nostru de a nu ne implica niciodată cu aceeași femeie. Ai

intrat în viețile noastre și niciunul dintre noi nu este dispus să te lase să pleci acum."
„Nu am plănuit-o", a spus Jericho. „Dar nu ne vom lupta. Te vrem
, Kaya. Cu noi."
Ea întinse mâna pentru a-i palma obrazul. „Și vreau să fiu cu tine. Amândoi
."
Jericho îi prinse degetele și îi trecu mâna peste gura lui. Îi sărută degetul mare și apoi fiecare deget.
„Ai încredere în noi, Kaya? Crezi că nu te vom răni și nu vom face nimic care să te sperie?"
Ea a zâmbit. "Doar iubestema. Vă vreau pe amândoi."
Hunter alunecă de pe canapea și întinse mâna să o ia. Se îndreptă spre dormitor, cu Jericho chiar în spatele lui. O întinse pe pat și făcu un pas înapoi pentru a sta lângă Jericho.
Timp de câteva secunde, ambii bărbați au stat deasupra ei, privind în timp ce ea zăcea supusă, așteptând ce aveau să facă în continuare.
Jericho și-a dezbrăcat cămașa și și-a târât în grabă pantalonii. Hunter era totuși mai metodic, privindu-l pe Kaya în timp ce se dezbracă încet. Buton cu nasture, își dezvăluia textura netedă a pieptului și a abdomenului.
Despărți reverele și le trase înapoi, materialul alunecând peste umeri și pe brațe. A căzut și a întins mâna la nasturele blugilor. S-a deschis, iar sunetul fermoarului lui i-a zguduit urechile.
Jericho era complet gol acum, iar Hunter și-a tras pantalonii peste șolduri , eliberându-și penisul de constrângere. Când a ieșit din blugi, Jericho s-a mutat pe pat, târându-se pe saltea de lângă ea. Îi puse mâna pe burta, apoi și-a alunecat mâna pe linia mediană a ei și apoi sub un sân. El a trecut cu degetul mare peste mamelonul ei, periând înainte și înapoi până când acesta
s-a strâns insuportabil.
Ea întoarse capul cu o gâfâitură când Hunter se așeză de cealaltă parte a ei, degetele lui alunecând prin pliurile moi dintre picioarele ei. Ea și-a tras din nou răsuflarea când el a băgat un deget în deschiderea ei. L-a lăsat doar înăuntru pentru o clipă înainte de a se lăsa mai adânc. S-a retras, a adăugat un alt
deget și apoi a deschis-o puțin mai larg.
— Unul dintre noi va fi aici, spuse Hunter în timp ce îi mângâia interiorul tecii.
El și-a retras degetele și le-a trecut ușor pe burta ei, peste pieptul ei și până la buze. Erau umede de umezeala ei când el i-a apăsat peste limba ei. „Și unul dintre noi va fi aici", a spus el în timp ce își strecură degetul mai adânc în gura ei.
Ochii ei se mariră la imaginile pe care le evoca cuvintele lui. Vânător peste ea, împingând. Nu, ar fi ciudat. În spatele ei, călare pe ea ca pe frații ei animale. Un fior scăzut i-a străbătut cadrul în timp ce își imagina că era călare ca un animal. Jericho în fața ei, folosindu-și gura ca a doua teacă.
Ambii bărbați s-au apropiat de ea, coborând capul până când și-au luat fiecare câte un mamelon între dinți, sugând și ciugulind mugurii sensibili. Ea pluti eliberată de pat, privind în sus la tavan. Visătoare, și-a trecut mâinile prin părul lor, ținându-le de sâni.
Apoi a închis ochii, mulțumită doar să simtă, să experimenteze dragostea

oferită de acești doi bărbați.
Gurile lor i-au pârjolit pielea. Fierbinte. Cu sufletul la gura. Respirațiile lor zdrențuite au umplut camera, au suflat peste carnea ei. Au întors-o până când ea s-a întins cu burta
în jos, iar apoi mâinile și gura lor și-au reluat seducția lenevă.
Unul s-a mișcat peste ea, lipindu-și trupul de al ei. Vânător. Penisul lui rigid s-a așezat în despicatură din spatele ei, frecându-se în sus și în jos, cufundându-se între
picioarele ei. Se împinse împotriva ei, fără să obțină intrare, ci mai degrabă tachinandu-o cu
ceea ce avea să urmeze.
Lângă ea, Jericho și-a întors fața până când obrazul i s-a sprijinit pe saltea și gura i-a fost accesibilă. Ținându-și penisul, el l-a trecut peste
buzele ei, tachinandu-se ca pe Hunter, dar fără să câștige intrare. Vârful i-a zdrobit obrazul,
apoi i-a alunecat peste gură și înapoi.
— Ești atât de frumoasă, șopti Jericho. „Întins între noi,
părul tău ca mătasea."
Ea a zâmbit, mulțumirea profundă alunecând ca catifea prin vene.
Hunter și-a desfășurat picioarele și a tras-o ușor înapoi până când a ajuns pe jumătate de pe pat.
— În genunchi, spuse el.
A ajutat-o să o pună la loc, cu mâinile mângâietoare, liniștitoare și calme. Degetele lui o găsiră din nou, adâncindu-se adânc în umezeala ei, apăsând pe
nervii sensibili din trecerea ei.
— Vreau să fii gata, spuse Hunter. „Nu vreau să te rănesc în niciun fel."
Ea întoarse capul să se uite la el peste umăr. — Nu mă vei răni,
Hunter.
Mâinile atente îi întoarseră bărbia pe spate până când se îndreptă spre Jericho. El îi împinse
părul înapoi, mângâindu-i obrazul cu degete blânde.
„Spune-mi dacă te sperie ceva. Ne oprim imediat."
— Nu vreau să te oprești, șopti ea.
Îi ținea fața în mâini în timp ce Hunter se poziționa între
picioarele ei despărțite. Hunter și-a periat vârful penisului de intrarea ei și apoi l-a băgat cu grijă înăuntru. Încet, el a împins înainte, în timp ce Jericho își ținea privirea fixată asupra ei.
A fost ceva extrem de emoționant în acest moment comun,
când Hunter era conectat la ea fizic, iar Jericho era conectat la
ea spiritual.
Hunter și-a găsit drumul adânc în interior, cu mișcările sale atât de ușoare și de grijulii, încât
inima o durea. Parcă o descoperiseră din nou pentru
prima dată.
Se bucura de tandrețea lor, dar ceva sălbatic în interiorul ei se străduia să fie eliberat. Foamete în creștere, nevoie arzătoare. Era un vulcan care aștepta să erupă.
S-a uitat la Jericho și și-a întredeschis buzele într-o invitație înflăcărată. Mâinile lui s-au strâns la maxilarul ei, iar o mână a plecat să-i apuce penisul. Nu trebuia să o instruiască. Nevoia ei de el era inerentă, un instinct primordial care nu avea

nimic de-a face cu fiara din ea. Nu, aceasta era femeia dinăuntru,
țipând după ce era al ei.
După atâția ani în care și-a reținut nevoile umane, de a ceda pumei
, era gata să se elibereze, să trăiască. Traieste cu adevarat si bucura-te de feminitatea ei
.
Îl suge cu foame în gură. Ambii bărbați au ajuns în adâncul
corpului ei în același timp. S-au liniștit în timp ce ea a absorbit senzaţia.
Tremura în jurul lor, cu inima umflată, dureroasă, iubitoare.
Mâinile lor au mângâiat-o și au convins-o, au mângâiat-o și au spus propria lor poveste despre
dragostea lor pentru ea. Degetele i-au străbătut părul, i-au trecut linii senzuale
pe spate și peste panta feselor.
Ea gemu și se agită neliniștită între ei, mișcându-se înapoi și apoi
înainte, încurajându-i, implorându-i să o ia.
Mâinile lui Hunter o prinseră de talie și o țineau pe loc în timp ce se arunca,
mai tare acum. Jericho îi înclină bărbia în sus, înclinându-se astfel încât să poată băga mai adânc în gura ei. Ea a închis ochii și s-a predat în
grija lor, încrederea ei în ei deplină.
Nu putea să știe cât de frumoasă arată, se gândi Hunter. Gâtul ei
se arcui pentru a-l accepta pe Jericho, cu spatele într-o plecăciune delicată în timp ce își ridică șoldurile pentru a-
l lua. Părul i-a căzut în cascadă peste umeri și i-a coborât pe șira spinării,
picurându-i de pe piele ca mierea.
El a fost complet luat de ea, deși el era cel care ia.
Dorința de a o proteja și de a o prețui l-a copleșit, i-a umplut zonele
sufletului rămase sterile. Cum a făcut-o?
Încrederea ei în ei l-a uimit. Nu avea de ce să aibă încredere în nimeni, cu atât mai puțin
doi bărbați aspri care veneau și plecau cu vântul. Și totuși ea
le-a acceptat fără rezerve.
Îi dorea eliberarea, dar era mai mult decât fizică. De data asta nu și-ar
fi dat doar pofta lui. I-ar da inima și sufletul lui.
Se aplecă asupra ei în timp ce se cufunda în adâncurile ei primitoare. Buzele lui
i-au periat umărul și apoi linia subțire a coloanei ei și în jos până la partea
mică a spatelui. Și apoi și-a aruncat capul pe spate, când orgasmul i se umfla
și îi ardea în vintre, strângându-și mingile în timp ce se pregătea să explodeze.
Sunetele umede și supte ale gurii ei în jurul lui Jericho îi șoptiră erotic
peste urechi, iar el deschise ochii, dorind să-i privească pe amândoi venind,
în timp ce ea lua ceea ce aveau de oferit amândoi.
Expresia lui Jericho era strânsă de extaz, mâna lui încurcată în părul ei,
degetele strânse în vârful capului ei. El îi ținu capul pe loc și
îi împinse pentru ultima oară.
Hunter a început să se dezlege. El a smuls din ea, penisul lovindu-i
fundul, iar apoi eliberarea lui a ajuns pe pielea ei.
Kaya a existat într-o lume înceţoșată de senzații intense și ascuțite. Gura i s-a umplut și, în continuare, Jericho a împins. Sperma lui i-a alunecat pe gât. O parte din ea
s-a vărsat pe buzele ei în timp ce el se retrăgea, doar ca să se cufunde din nou.
Hunter îi ținea strâns șoldurile în mâini, în timp ce ultima sămânță îi pulsa pe

spate. O clipă lungă, niciunul dintre bărbați nu s-a mișcat, până când ea s-a zbătut și a răsuflat. Jericho a eliberat-o imediat, iar ea a aspirat
guri mari de aer. Hunter s-a îndepărtat de ea, apoi s-a întors și i-a șters umezeala de pe piele.
Apoi o trase pe spate împotriva lui, întorcând-o astfel încât el o leagăn în brațele lui puternice. I-a netezit părul, cu mâinile peste tot, pe ea, mângâind și iubitor.
„Te-am rănit? Te sperie?”
Își strânse brațele în jurul gâtului lui, dorindu-l aproape, având nevoie de puterea lui și de căldura lui.
„Sunt complet”, șopti ea. Și pentru prima dată în viața ei, știa că venise acasă.
OceanofPDF.com
Capitolul 19
Puma sări prin zăpadă, picioarele ei ridicând praful în timp ce se îndrepta înaintea lui Hunter și Jericho. Arăta jucăușă, deloc ca un prădător slab și puternic.
Ea a dispărut din vedere, dar apoi s-a dublat înapoi de parcă le-ar fi spus să ajungă din urmă.
„A cui a fost ideea asta din nou?” mormăi Jericho.
— A mea, spuse Hunter când s-au oprit la înălțimea cu vedere la o râpă adâncă de dedesubt. „Nu mă simt confortabil să o las să fugă liberă aici. Prea mulți
vânători. Ar putea fi împușcată.”
„A supraviețuit mulți ani aici.”
„Și intenționez să văd că ea supraviețuiește mult mai mulți ani.”
„Nu ar fi fericită că nu ai încredere în abilitățile ei de supraviețuire.”
Hunter și-a stins răsuflarea frustrat. Jericho doar zâmbi. A fost distractiv să smulg lanțul lui Hunter. Era un punct mult prea ușor.
„Nu este că nu am încredere în ea. Îmi fac griji...”
„Da, te aud. M-am încurcat cu tine, omule.”
Hunter privi în jur încruntat, privirea lui cercetând terenul acoperit de zăpadă. „Unde naiba s-a dus ea acum?”
Tocmai atunci, un neclar de blană de culoare caramel a trecut pe lângă Jericho și l-a lovit
pe Hunter în fund. Jericho s-a dublat peste râs în timp ce îl privea pe Hunter fiind lins până la moarte de un puma extrem de jucăuș. Ea stătea între picioarele lui, cu labele din față pe pieptul lui, în timp ce el încerca să o alunge.
— La naiba să fie, Kaya, destul de lins, mârâi el.
Ea s-a aruncat de pe el și s-a îndreptat spre Jericho, frecându-se de picioarele lui și învârtindu-se de parcă ar fi râs cu el. Hunter s-a rostogolit lângă el și s-a împins de pe zăpadă, uitându-se atât la Jericho, cât și la puma, în timp ce își curăță toată zăpada și gheața de pe haine.
Kaya se întinse în zăpadă și apoi se rostogoli pe spate.
— Da, da, ai izolație naturală, spuse Hunter întunecat. „O să-mi înghețț fundul de îndată ce această umedă ajunge pe piele.”
Ea a rămas nemișcată și a început să tremure și să tremure.
"Ce naiba? In niciun caz. Kaya, nu îndrăzni. Îți voi lovi cu piciorul în fundul slăbănog.”
În ciuda amenințărilor ridicole ale lui Hunter, o clipă mai târziu, o Kaya goală zăcea

tremurând în zăpadă, cu ochii strălucind de răutate.
Hunter căzu în genunchi lângă ea, rupându-și haina pentru a o acoperi. El a pufnit și a blestemat în timp ce Jericho încerca cu curaj să nu râdă.
Hunter era pe punctul de a avea doar o cămașă și pantaloni când Kaya s-a rostogolit și s-a mutat înapoi la puma.
„Tu micuț... Ai făcut asta intenționat.”
Jericho pufni. „Desigur că a făcut-o. Ești atât de ușor. Ea te face ca un ceas.”
Hunter a luat fiecare articol de îmbrăcăminte de pe pământ, mâcâind și gemând tot timpul.
„Timpul de joacă s-a terminat. Mă întorc la cabana unde se află majoritatea oamenilor normali
într-o zi ca asta. Interior."
— Amintește-ți doar că a fost ideea ta, spuse Jericho cu blândețe.
Hunter s-a oprit în loc, apoi s-a întors pentru a se uita acuzator la puma. Și-a întins un deget și s-a apropiat de ea, dând din el ca o bătrână școală. „M-ai pus la cale. Ai făcut asta ca să nu vreau să ies cu tine data viitoare. junincă smecheroasă.”
Pisica s-a scufundat pe burtă și și-a așezat capul pe labele întinse. Ea a reușit să arate pozitiv întristată în timp ce se uita la Hunter cu acei ochi chihlimbari.
„O să-ți cumpăr un guler și o lesă. Apoi vom vedea cine râde ultimul .”
Ierihon a pierdut bătălia și a murit râzând. A râs atât de tare, încât a trebuit să-și strângă mijlocul în timp ce crampele îi înnodau secțiunea mediană.
Hunter își ridică mâinile și se îndreptă spre cabină.
Când Jericho s-a mai liniștit cât să-și tragă răsuflarea, a îngenuncheat pe un genunchi în zăpadă și a pus mâna pe capul pumei. "Haide fato. Mai bine ne întoarcem în cabină înainte ca el să aibă o criză.
Ea și-a ridicat capul și l-a privit cu nenorocire.
„Da, da, știu, a făcut deja o criză al naibii.”
Totuși, se ridică și se întoarse spre cabină, sperând că Kaya a avut suficient să se zbată în zăpadă pentru ziua respectivă. El și Hunter erau mulțumiți că ea petrecea din ce în ce mai puțin timp în formă de pumă pe măsură ce treceau zilele. Le-a plăcut mult mai mult când știau exact unde se află și că era în siguranță.
Ea a mers alături de el până când cabana a apărut la vedere. Apoi ea sări în fața lui și s-a lovit de ușa ușor întredeschisă.
Când Jericho a intrat, l-a văzut pe Hunter înfășurând o pătură în jurul unei Kaya goală și tremurândă. Jericho luă hainele de schimb pe care le ţineau lângă ușă și se îndreptă spre ea.
Ceva în privirea lui Hunter îl opri.
— Du-te și îmbracă-te, dragă, spuse Hunter cu voce joasă în timp ce o întoarse spre Jericho.
Jericho se încruntă și îi întinse hainele lui Kaya, în timp ce continua să se uite la Hunter.
„K-man a transmis prin radio. Am fost chemați afară.”
Jericho a înghețat. Nu a fost complet neașteptat. Trăiau cu știința că puteau fi chemați în orice minut din orice zi. Dar petrecuseră

ultimele săptămâni în negarea acestei posibilități.
"Mergem?" întrebă Jericho uniform.
Ochii lui Hunter aveau o mulțime de regrete. „Da. Noi suntem. Este una proastă. Membrii echipei medicale a lui Rebeccah sunt prinși într-un sat atacat. În principiu, SUA le-a spus dacă intră să nu se aștepte la niciun ajutor. Acesta va fi scos din cărți."
Jericho a înjurat. „Ce zici de Kaya?"
Kaya, care rămăsese un observator tăcut, făcu un pas înainte, încă drapat în pătura pe care Hunter o înfășurase în jurul ei.
„Tu pleci?" întrebă ea încet.
— Ai putea să stai aici, îi spuse Hunter lui Jericho.
— La naiba cu asta, spuse Jericho nepoliticos. „Nu te las să intri singur."
„Nu aș fi singur."
"Uită-l. Nu se intampla."
Se întoarseră amândoi către Kaya care îi privea cu ochi nesiguri.
„Trebuie să plecăm puțin", a spus Hunter. „Nu vom dura mult. Nu mai mult de câteva săptămâni. La fel ca întotdeauna."
Ea s-a tras în ea, ochii ei strălucind vulnerabilitate blândă. „Te vei întoarce ?"
Jericho a înjurat pe sub răsuflare și a întins mâna spre ea, trăgând-o în brațele lui. Ea tremura de el și se strânse de pieptul lui cu mâinile mici.
„Ne vom întoarce, Kaya. Mereu. Tu ești al nostru. Vrem să rămâi aici. Există o mulțime de mâncare și e cald. Vei avea adăpost. Când ne întoarcem, vă vom aduce mai multe provizii și niște îmbrăcăminte decentă."
Ea dădu din cap la pieptul lui, dar el nu era sigur dacă o convinsese.
Hunter îi puse mâna sub cotul ei și o trase să se uite la el. Se uită la ea, cu expresia lui complet serioasă. „Promite-mi că vei fi atent. Stați aproape de această cabină în orice moment. Fără excursii prin munți ca puma și, când ești în formă umană, nu ieși în afara acestei cabane."
— Promit, spuse ea solemn.

Kaya stătea pe canapea în fața focului, cu genunchii strânși la piept, în timp ce îi privea pe cei doi bărbați pregătindu-se să plece. Au lucrat metodic, de parcă ar fi făcut asta de un milion de ori înainte. Și ei aveau, știa ea. Ea îi urmărise de la distanță în timp ce își îmbrăcaseră rucsacul și coborau muntele.
Doar că de data asta o părăseau și o înspăimântă.
Când ultimele lor provizii au fost împachetate, s-au întors spre ea. Momentul de care se temea era aici. La revedere.
— Vino aici, dragă, spuse Jericho cu voce joasă.
Ea a zburat de pe canapea și în brațele lui, îmbrățișându-l cu înverșunare. El îi acoperi gura cu a lui, sărutând-o cu o pasiune nestăpânită. Apoi și-a smuls buzele și și-a sprijinit fruntea de a ei.
"Ne vom întoarce curând. Nici măcar nu o să-ți fie dor de noi."
"Îmi va fi dor de tine."
El a zambit. „Și nouă ne va fi dor de tine. Ai grijă de tine până ne putem întoarce și o facem singuri."
El o înconjură să stea lângă ușă și să-i permită lui Hunter să-și ia rămas bun.

Pentru o secundă lungă, ea și Hunter rămaseră uitându-se unul la celălalt. Inima i se umfla și o durea la fiecare bătaie. Ea nu voia ca ei să meargă. În mod egoist, voia să-i roage să nu o părăsească, să nu meargă să împlinească moștenirea unei femei pe care o iubeau înaintea ei.
O lacrimă i-a alunecat pe obraz înainte să o poată șterge.
Hunter a redus distanța dintre ei și a tras-o spre el.
"Nu plânge. Ne vom întoarce înainte să știi."
Ea a întins mâna să-i încadreze fața în mâini și apoi l-a tras în jos pentru a o săruta.
„Te iubesc, Hunter. Grăbește-te înapoi la mine. Îmi va fi atât de dor de voi amândoi."
A sărutat-o stăruitor, atingându-i fața cu mâini blânde.
— Ai grijă, Kaya. Nu-mi place să te las așa."
— Știu, spuse ea tristă. „Acum du-te."
Ierihon a deschis ușa și cei doi bărbați au ieșit în zăpadă. Ea a stat la fereastră privind până când au dispărut pe munte.
Puma a protestat, dorind să se arunce în zăpadă după ei, dar ea a potolit dorința înainte ca aceasta să poată prelua.
Mâna ei lipită de geamul de sticlă înghețat.
„Te iubesc", șopti ea.
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci
Kaya se plimba neliniștită în limitele cabinei. Pielea i se târa și o mâncărime din cauza nevoii de a se mișca. În fiecare zi, după ce Hunter și Jericho plecaseră, puma urmase prin zăpadă până la o surplosă stâncoasă care îi oferea o vedere excelentă asupra cărării pe care aveau să o urce pe munte. Și ea a așteptat.
Astăzi, când a sunat la puma, puma nu se ridicase. Pentru prima dată nu se putea schimba.
Ce a fost in neregula cu ea? De ce puma zăcea latentă? A înspăimântat-o. A făcut-o să se simtă nesigură și neliniștită. Cum s-ar putea proteja dacă nu ar putea chema fiara?
Ea a simțit că puma s-a retras. De ce? Era încă acolo, dar se stabilise în adâncul sufletului, refuzând să fie atrasă afară.
Dacă Hunter și Jericho s-ar întoarce. Atunci nu s-ar simți atât de speriată.
Poate s-ar simți mai mult ea însăși. Poate că puma s-ar întoarce.
Umbrele se prelungiseră și amurgul se așezase peste cabină. Nu s-ar mai întoarce în seara asta. Abătută, a intrat în bucătărie și s-a consolat cu o masă caldă. Noutatea mâncării gătite nu dispăruse.
Privirea ei se uită la conservele din dulapuri. Mâncare din belșug care să dureze încă câteva săptămâni. Jericho și Hunter aveau să se întoarcă cu mult înainte de atunci.
Simțindu-se puțin mai bine după ce și-a umplut burta, a intrat în camera lui Jericho și s-a târât sub pături. Îi ținea în continuare parfumul, iar ea a inspirat adânc pentru a-i permite să o înconjoare. Ea a alternat dormit în paturile lor, dorind să-i țină aproape tot timpul.
În seara asta, a adormit aproape de îndată ce capul ei a lovit perna. Adânc și fără vise. În adâncurile minții ei, a devenit conștientă de o căldură reconfortantă. Razele blânde ale soarelui și o atingere atât de ușoară încât a purtat-o înainte să-
și dea seama că plutea.

O femeie zâmbitoare, familiară și totuși ciudată, cu părul lung și negru. Ea purta în brațe un pachet învelit în pătură. Când a stat în fața Kayei, expresia ei s-a umplut de dragoste și bucurie. Apoi a coborât mănunchiul mic în brațele Kayei.
Kaya s-a uitat în jos pentru a vedea un copil. Copilul și-a deschis ochii și privirile lor s-au conectat. Imediat, Kaya a fost plină de mândrie și fericire de nedescris. Degetul ei a atins cu grijă obrazul micuțului. Copilul s-a întors, încercând să-și sugă degetul în gura ei mică.
Un sunet forța privirea lui Kaya dincolo de copil. Un frumos lup argintiu stătea la câțiva metri distanță. În mod ciudat, nu simțea nicio teamă pentru ea sau pentru copilul ei. Ochii erau familiari.
Lupul a lăsat capul în jos și a mers încet spre prunc. Nasul i s-a apăsat pe obrazul bebelușului și apoi atât pruncul, cât și lupul s-au uitat din nou la Kaya și ea a văzut că ochii lor erau albaștri identici. Gheață albastră.
Și atunci lupul a dispărut. Dar Kaya a înțeles. Acesta era copilul ei.
Creatorul îi dăruia copilului ei spiritul și sufletul marelui lup.
Copilul s-a zvârcolit și s-a întors spre Kaya, înrădăcinându-și până și-a găsit sânul. S-a prins și a început să sugă, în timp ce Kaya o veghea cu tandrețe.
Kaya s-a trezit cu o tresărire, cu mâna zburându-i spre stomac. Ea s-a ridicat, transpirația i-a curățat fruntea, deși un frig puternic era peste cabină.
Ar putea sa fie? Și-a frecat burta, dar acum știa de ce puma o refuzase. Știa de ce Făcătorul venise la ea în vis.
Un copil. Fiica ei.
Ea și-a alunecat picioarele peste marginea patului și s-a așezat acolo, cu ambele mâini acoperindu-și stomacul încă plat, în timp ce se uita în jos cu mirare.
Un copil. Era însărcinată cu copilul lui Hunter și Jericho. Un copil care avea să devină un mare lup de argint. Puternic și maiestuos. I-ar supăra pe Hunter și Jericho că fiica lor ar fi ca Kaya?
Nu, ea nu a crezut asta. Le-ar provoca nesfârșite îngrijorări, dar ei ar îmbrățișa moștenirea ei așa cum o îmbrățișaseră pe cea a lui Kaya.
Ea a zâmbit în timp ce lacrimi de fericire îi curgeau în ochi. Îi dăduseră dragostea lor și ea le-ar da o fiică. Ea ar avea propria ei familie. Un cerc mic de oameni pe care i-a iubit și care au iubit-o și au acceptat-o.
Abia aștepta ca Hunter și Jericho să se întoarcă ca să-și poată împărtăși veștile ei minunate.

***

„Nu-mi place asta”, mormăi Hunter.
Jericho se uită prin luneta puștii și mormăi de acord. „Este prea ușor.”
Hunter și-a ridicat mâna în timp ce restul echipei lor a căzut în spatele lor. A poziționat mic microfon aproape de gura lui și s-a adresat celorlalți.
„Asta miroase la cerul înalt. Vreau pe toți în garda lor. Eu și Jericho

vom intra primii. K-om, tu și Dierks vă întoarceți și veniți dinspre nord. Prizonierii sunt ținuți în mijlocul lagărului. Asigurați-vă că nu sunt compromise. Ceilalți dintre voi vă împărțiți în două echipe și eliminați turnurile de pază la est și la vest. Intră și ieși. Rapid."
K-man și Dierks au dispărut din vedere, în timp ce ceilalți membri ai echipei se mișcau fără zgomot în stânga și în dreapta. Ținându-și armele sus, Hunter și Jericho s-au strecurat înainte.
Niciun zgomot nu emana din tabără. Numai sunetele prădătorilor îndepărtați umpleau noaptea. Râsul ciudat al unei hiene a trimis un fior peste pielea lui Hunter.
Ceva nu era în regulă. A fost prea bătut.
Jericho a mers înainte înainte ca Hunter să-i poată face mișcare înapoi. Jericho își lăsă pușca deoparte și ridică capcana improvizată cu câțiva centimetri, ca să poată privi în interiorul gropii.
„Hunter, turnul de pază de vest este gol."
Cuvintele îi răsunau în ureche exact când Jericho făcea o mișcare tăietoare pentru a indica că groapa era și ea goală.
Hristos. — Trage înapoi, șuieră Hunter în receptor. "Ieși naibii afară. Acum!"
Jericho lăsă ușa. Înainte să-și poată ridica pușca, lumea din jurul lor s-a luminat.
"Da-te jos!" strigă Hunter în timp ce se aruncă să acopere Jericho.
Cei doi bărbați s-au prăbușit când o flacără de portocaliu le umplea simțurile. Căldură. Apoi durere. Atunci nimic.
OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci și unu

Kaya se uită stins pe fereastră peste pământul proaspăt trezit. Zăpada se topise și în urma lor, verdele izbucni din pământ și din copaci.
Și tot Hunter și Jericho nu se întorseseră.
Își încrucișă mâinile peste umflarea burticii, liniștită de lovitura constantă a fiicei ei.
Rezervele ei erau epuizate și, având capacitatea de a se schimba până la nașterea copilului ei, nu avea cum să-și hrănească copilul.
Lăsat în urmă.
Abandonat.
Toate sentimentele copilăriei ei au năvălit, doar că acestea au fost mai ascuțite. Au tăiat. Au făcut-o să sângereze.
Ea a lăsat capul în jos și a închis ochii. De ce nu și-au ținut promisiunea? Zilele se transformaseră în săptămâni, iar săptămânile în luni. Iarna renunțase la stăpânirea munților, iar fauna sălbatică era în mișcare în jurul ei.
Burta i se umflase pe măsură ce viața din ea creștea. Cât de mult dorise să împartă aceste momente cu Hunter și Jericho, dar nu se întorseseră, iar acum era forțată să înfrunte adevărul inconfortabil.
Nu aveau de gând.
Ar trebui să se aventureze în orașul de dedesubt. Ideea a îngrozit-o.

În timp ce se plimbase printre oameni, nu trebuise niciodată să încerce să se joace după
regulile lor. Avea nevoie de mâncare și îmbrăcăminte și habar n-avea cum să facă pentru a obține nici una. Tot ce știa ea era că nu o putea obține aici.
Știind că amâna doar inevitabilul, ea s-a mutat din
poziția ei de la fereastră. A avut o grijă deosebită în înfățișarea ei, sau atât cât a putut. Ea a folosit peria pentru bărbați și și-a încurcat
părul până când a strălucit și a strălucit.
Pantalonii de trening i se potrivesc un pic mai bine acum, că burta i-a crescut, iar cămașa de flanel a lovit-o la jumătatea coapsei în loc să-i cadă în genunchi. Arăta oarecum normală.
Apoi se uită în jos la picioarele ei goale. Avea cizmele pe care Jericho
o pusese să le poarte, dar erau mult prea mari pentru ea și ar părea ridicol dacă ar intra în oraș cu ele. Poate că va găsi pantofi
mai târziu. Deocamdată s-ar descurca.
Ea a ieșit din cabină și s-a uitat cu tristeţe înapoi la locul în care o considerase acasă, chiar dacă doar pentru o scurtă perioadă de timp. Ea nu s-ar fi întors. Nu mai era nimic aici pentru ea.
„Ajută-mă, Maker”, șopti ea. „Mi-e atât de frică.”

***

Jericho a deschis ochii și a clipit când totul a rămas neclar. Îl
durea capul ca o cățea. Apoi și-a dat seama că nu putea simți mult mai mult decât durerea ticăloasă de la baza craniului și arderea ochilor.
S-a uitat în jos, încercând să-l vadă pe restul. Brațele, picioarele,
ceva.
„Ah, te-ai trezit în sfârșit. Ne-ați îngrijorat, domnule Hartley.
Se întoarse orbește în direcția vocii. „Ierihon. Nimeni nu-mi spune
domnul Hartley.”
— Bine, Jericho.
"Cine ești tu? Unde ești? Eu nu te pot vedea. Unde sunt?"
„O întrebare la un moment dat.” Vocea era liniștitoare. Feminin. „Numele meu este Susan. Sunt asistenta desemnată în grija ta. Acordă-ți câteva minute pentru a te orienta. Vederea ta ar trebui să se clarifice în curând.”
— Vânător, a grămăit el. „Unde este Hunter?”
„Prietenul tău este în viață.”
Asta nu spunea multe. Ce naiba se întâmplase? S-a străduit să-
și amintească, dar tot ce a putut invoca a fost o imagine a focului. O explozie atât de puternică încât îi despicase urechile. Și apoi nimic.
„Oh, uite, cineva este aici să te vadă.”
Jericho se întoarse din nou, clipind, furios că nu putea distinge mai mult decât o formă neclară care se mișca spre pat.
"Hei prietene. Doamne, mă bucur să-ți văd fundul treaz. Eram sigur că te-ai hotărât să iei o vacanță permanentă cu noi.
„K-man.”
„Da, în carne și oase. Puteţi să mă vedeţi?"
"Vino mai aproape."
Neclaritatea a devenit mai clară și o parte din arsurile din ochi i

s-au atenuat. Putea distinge chipul lui K-man. Vezi-i chiar ochii. Păreau îngrijorați.
„De cât timp sunt aici?” el a intrebat. „Ce zici de Hunter? Ceilalti."
— Câteva luni, omule. Ai ieșit din asta de mult timp. Nu eram siguri că vei reuși.”
Luni.
Panica l-a lovit cu piciorul în stomac și i-a târât pe gât până când pieptul i s-a părut că va exploda.
"Luni? Luni? Spune-mi că glumești, K-man. Nu mă prostii. Acest lucru este prea important. Trebuie să știu exact de cât timp sunt aici.”
K-man îl atinse pe umăr. „Nu aș minți în legătură cu asta. Te -am adus acum patru luni. Aproape ai sângerat, aveai destule schije în tine pentru a construi o rachetă și aveai mai multe oase rupte decât vânătăi.
— Kaya, șopti el. Dragă Doamne, la ce se gândea Kaya? I-au spus că vor mai avea câteva săptămâni. O lăsaseră singură cu mâncare suficientă pentru câteva luni.
„Trebuie să plec de aici”, a spus el în timp ce se așeza în față.
Imediat, durerea i-a năvălit în piept, lăsându-l să găfească după aer.
A încercat să-și balanseze picioarele peste marginea patului, dar nu au cooperat.
„Uau, omule, relaxează-te. Încerci să te sinucizi?”
Jericho s-a trezit ținut de ambele părți. S-a luptat împotriva constrângerilor. "Trebuie să plec. Nu înțelegi. Trebuie să mă întorc.”
K-man i-a intrat în față, cu ochii mai negri decât noaptea. „Ceea ce înțeleg este că voi sta pe tine dacă va trebui. Întinde-te pe spate și ține-ți fundul în pat, sau te voi reține fizic. M-ai prins?"
„Kaya. E singură. Trebuie să-mi dai drumul, K. Acest lucru este important.”
— Nu pot face asta, Jericho. Nu până când documentul nu te eliberează. Aproape ai murit. Mă
îndoiesc că ai putea pleca de aici dacă ai vrea.”
Frustrarea îi bătea dureros la tâmple. Maxilarul i s-a încleștat până îl dureau dinții. „Voi întreba asta doar o dată, K. Și ai fi bine să fii direct cu mine.”
„Știi că o voi face.”
K-man și-a relaxat strânsoarea pe Jericho și a dat din cap către asistentă, care și-a dat drumul.
Ea a dat înapoi. — Voi fi afară dacă ai nevoie de mine, spuse ea încet.
„Trebuie să știu exact ce este în neregulă cu mine și vreau să știu ce sa întâmplat cu Hunter.”
„Ești destul de deranjat. Coaste. Piciorul stâng. Umar dislocat. Comoție. Numeroase tăieturi, arsuri și vânătăi. Te-au pus într-o comă indusă de droguri pentru o lungă perioadă de timp, până când umflarea creierului tău a scăzut.”
— Și Hunter?
"Aproximativ același. A rămas o vreme paralizat. Ne-am îngrijorat că va fi permanent, dar i-au scos o bucată de schij de pe coloana vertebrală și când umflarea a scăzut, a recăpătat senzația în picioare. A ieșit din asta. El continuă să strige numele Kayei. Interesant că ai menționat-o și pe ea.”
Buzele lui Jericho strânseră împreună într-o linie strânsă. „Trebuie să-l văd.”

K-man clătină din cap.
— Nu-mi spune nu, spuse Jericho cu înverșunare. „Nu mă interesează cum se întâmplă. Trebuie
să-l văd. Adu-mi un scaun cu rotile sau ajută-mă să mă ridic din pat. Doar bagă-mă acolo."
— Cred că ar fi mai ușor să vină aici, spuse K-man sec. „Măcar
poate să meargă."
"Prinde-l. Nu-mi pasă cum se întâmplă. Și apoi plecăm de aici."
K-man se uită greu la Jericho. „Ce se întâmplă aici, Jericho? Ce este
atât de important încât ai risca să pleci când nici măcar nu ești aproape de a fi pregătit? Suntem o echipă. Știi că dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să întrebi. Ne vom ocupa noi."
Jericho închise ochii. Ceea ce a spus K a fost adevărat. Dacă ar fi altceva,
nu ar ezita să-i ceară lui K-man să aibă grijă de asta. Dar nu i-a putut cere să meargă la cabină să o ia pe Kaya. Era prea riscant. Își dăduse cuvântul că
nu va împărtăși niciodată secretul ei nimănui. Nu ar risca-o în felul acesta. Trebuia să vorbească cu Hunter, iar ei trebuiau să se întoarcă naibii în Colorado.
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și doi
Kaya stătea în fața micului magazin general, cu inima bătându-
i puternic. Palmele ei erau umede, iar stomacul i se rostogoli și se ridică.
Cât de prostesc că gândul de a intra înăuntru a îngrozit-o atât de mult. Ea aparținea acestei lumi la fel ca toți ceilalți.
Dar oamenii au avut o istorie de dezamăgire a ei.
A sărit când un bărbat a ieșit din magazin în fața ei. Stătea
acolo, ținând ușa deschisă în timp ce se uita la ea. I-a luat o clipă să-
și dea seama că o aștepta să intre.
— Mulțumesc, murmură ea în timp ce trecea în grabă.
A fost imediat atacată de un val de mirosuri. Carne, atât de multe
feluri diferite. Prima ei prioritate trebuia să fie mâncarea. Îmbrăcămintea ar putea aștepta. Nu avea
bani, așa că nu putea să ia decât ceea ce putea să ascundă cu ușurință, ceea ce nu prea avea în vedere cămașa ei subțire și burta înfloritoare.
Asigurându-se că nu era urmărită, se îndreptă spre spate. Dacă
nu era nimeni în spatele magazinului, putea pur și simplu să iasă la intrarea de serviciu cu tot ce putea să apuce repede.
Când a fost sigură că nu era observată, și-a strecurat un pachet de șuncă în banda elastică de la talie. A mai întins mâna după încă două pe care le-a așezat pe lângă ea, deghizate de cămășia ei.
În spatele ei, auzi ruloul unui cărucior de băcănie și se îndreptă spre
ușa care ducea în spatele magazinului. Degetele ei erau pe ușă când
o mână a întins mâna și i-a prins încheietura.
Ea a scos un strigăt speriat și s-a împiedicat înapoi, privind în sus la bărbatul care o ținea.
„Doamnă, vrei să vii cu mine?" întrebă el politicos.
Oh nu. Cum o văzuse? De unde venise? Un polițist, dintre
toate. Spre și mai multă groază, pachetele de șuncă i-au alunecat pe picior și i-au căzut din pantaloni pe podea.
Nu părea supărat. Era o expresie ciudată în ochii lui. El

a ajutat-o cu blândețe să se ridice în picioare și, spre surprinderea ei suplimentară, a condus-o pe
calea din spate, în loc să o facă să alerge mănușa în față și pe stradă,
unde ar fi la vedere pe oricine trecea.
Dar teama ei de descoperire a zdrobit-o.
Amorțită, îi permise ofițerului să o conducă pe ușa din spate în
aerul răcoros al dimineții de primăvară. Privirea ei s-a aruncat în stânga și în dreapta și a decis că cea mai bună
cale de evadare a ei era în dreapta ei, unde un pâlc de aspeni ducea la un crâng mai dens
de copaci.
Profitând de momentul în care strânsoarea lui i s-a slăbit pe încheietura ei, ea s-a răsucit și
a lovit cu piciorul, lovindu-l cu un picior în spatele genunchiului. Piciorul i
s-a curbat și i-a dat drumul. A alergat după copaci de parcă chiar viața ei ar depinde de asta.
În spatele ei, polițistul a înjurat și a urmărit. Era aproape de
copaci când el o apucă de braț și o trase în sus. Ea a început să
coboare, dar el i-a legănat trupul în al lui și s-a rostogolit astfel încât el a suportat greul
căderii.
Ea a aterizat deasupra lui și li s-au blocat ochii. Ea a început să se lupte, dar
el s-a ținut tare.
„Nu o să te rănesc”, a spus el. „Nu am vrut să te trag la
birou cu cătușe, dar dacă nu încetezi și renunți imediat, nu numai că
te voi încătușa, dar te voi duce înapoi peste umărul meu.”
A rămas nemișcată, cu ochii plini de lacrimi frustrate.
— Acum, nu plânge, spuse el, vădit inconfortabil.
S-a ridicat și a ajutat-o să se ridice în picioare, ținându-i tot timpul o strânsă strânsă de braț
. Mirosul lui plutea peste nările ei, puternic și masculin – dar
mai era ceva, ceva slab care trezi o amintire îndepărtată.
„Numele meu este Duncan Kennedy. Eu sunt șeriful aici. Aș dori să mergem la
biroul meu ca să putem vorbi despre ceea ce făceai acolo.
Ce avea de gând să facă? El a condus-o pe partea din spate a mai multor
afaceri înainte de a o introduce în a patra clădire. Ea
și-a dat repede seama că „biroul” lui era de fapt o cușcă în care țineau oameni.
Ea a intrat în panică, dându-se înapoi, răsucindu-și brațul pentru a încerca să-și câștige libertatea.
Duncan o apucă de mijloc, prinzându-și brațele pe părțile ei.
Apoi pur și simplu a luat-o și a purtat-o restul drumului înăuntru.
O așează pe un scaun lângă perete și apoi s-a întins pe spate pentru a târâ pe
altul până când s-a așezat direct în fața ei, împiedicând-o să
se ridice și să meargă oriunde.
„Acum, poate poți începe prin a-mi spune numele tău.”
Ea se uită înapoi la el, cu nodul fricii umflandu-i în gât.
"Nu? Bine, atunci spune-mi de ce furai mâncare.”
Când ea rămase tăcută, el scoase un sunet de exasperare.
„Uite, doamnă, nu te pot ajuta dacă nu cooperezi.” Își aruncă privirea spre

burta ei și privirea i se înmuiă. "Cand ai termenul?"
Cât de ciudată a fost asta? Datorită pentru ce? Ea se concentră asupra unui punct dincolo de umărul lui, refuzând să-i mai întâlnească privirea.
Duncan oftă. „Nu am vrut să fiu nevoit să fac asta, la naiba."
Întinse mâna după un set de chei atașate la centură. Ridicând-o cu grijă brațul, el o trase în picioare și o conduse la una dintre cuștile umane. El a introdus cheia și a deschis ușa exact când ea și-a dat seama de intenția lui.
„Nuuuu!"
Plângetul ei l-a luat pe nepregătite, iar ea s-a îndepărtat de el, alergând spre ușa din spate. A ajuns la ea, punându-și mâna pe ușă în fața feței ei, ca să nu poată ieși.
El o ridică în timp ce ea se zbătea și se zguduia. Ea lovi în el, dublând pumnul. Nu părea deloc deranjat de rezistența ei. Se întoarse cu pași mari spre celulă și o așeză prompt înăuntru.
Înainte ca ea să se poată lansa din nou spre el, el a închis ușa cu un zgomot și a încuiat-o.
Ea rămase acolo, lovită, în timp ce el o privea de cealaltă parte a gratiilor. Mâinile ei îi cuprinseră brațele și se mișcau în sus și în jos, în timp ce un fior profund i se instala pe
piele.
„Nu este obiceiul meu să închid femeile însărcinate. Mai ales unul la fel de disperat după cum pari, spuse el sumbru. „Dar nu mi-ai dat prea multă opțiune în această chestiune. Când ești gata să-mi dai niște informații, strigă, și vom avea o discuție. Până atunci, mă voi ocupa de trimiterea unei mese pentru tine.
Ea îl privi îndurerată cum se îndepărta. A alergat spre gratii, strângându-le strâns în mâini. Tremurând până când zdrăngănitul răsună peste podelele goale, ea și-a evacuat frustrarea și teroarea ei abjectă.
Încă o dată, a fost închisă în cușcă, părăsită de oameni, închisă ca un animal. De data aceasta a avut un copil de hrănit. Mâna ei s-a dus la burtă în timp ce panica a inundat-o din nou. Ce s-ar întâmpla cu copilul ei?
Și-a lipit fruntea între gratii și a închis ochii. De ce nu se întorseseră Hunter și Jericho la ea? De ce și-au încălcat promisiunea?

***

Elicopterul a aterizat la o milă de cabină. Hunter și Jericho s-au aplecat în față în așteptare. K-man se întoarse să se uite la cei doi bărbați.
„Nu-mi place asta, la naiba. Nu ești în stare să pleci din spital, cu atât mai puțin să te las singur pe acest munte blestemat. Dacă ai atât de mare nevoie de această Kaya, lasă-mă să o iau pentru tine."
„Nu", au spus ambii bărbați în receptorii lor.
— Nu, spuse din nou Hunter. „Apreciem totul, K, dar trebuie să facem asta singuri."
K-man a înjurat, dar nu a mai spus nimic. Hunter și Jericho se lăsară dureros din elicopter. Hunter aruncă o privire spre Jericho în timp ce se îndreptau spre locul în care camionul lor era încă parcat. K-man a decolat și în curând elicopterul a dispărut în depărtare.

"Esti bine?" a întrebat Hunter când au ajuns la camion.
Jericho era palid, cu fruntea plină de mărgele de sudoare, dar buzele îi erau strânse de hotărâre.
— Sunt bine, spuse el scurt. „Hai să ne întoarcem naibii în cabină."
Hunter a scos rapid bateria, a conectat cablurile, apoi a alunecat în scaunul șoferului.
Niciunul dintre bărbați nu și-a exprimat cea mai mare îngrijorare, dar a fost între ei, în timp ce Hunter
a urcat înapoi. Când au ajuns la poteca care ducea la cabană,
el a ieșit din drum și a sărit peste terenul stâncos.
Jericho a mormăit, dar nu a oferit nicio plângere.
Dacă nu ar fi fost amândoi atât de bolnavi de îngrijorare pentru Kaya, Hunter nu l-ar fi lăsat niciodată pe Jericho să iasă dintr-un pat de spital. K-man nu-i dorise pe niciunul dintre
ei să plece din spitalul unde fuseseră reuniți din nou de
chirurgi talentați, dar Hunter putea să meargă și să meargă.
A răsuflat ușurat când au ajuns în vârful înălţimii și cabana a apărut
la vedere. A urlat spre ușa din față și a oprit motorul. Jericho se
împiedica deja de pe scaun.
„Kaya!" strigă Jericho în timp ce se grăbi înăuntru.
Hunter a intrat în spatele lui, dar i s-a înțepat ceafa de îndată ce a intrat în cabină.
S-a uitat în jur în timp ce Jericho a plecat să cerceteze dormitoarele, dar știa că Kaya nu era aici. Cabana era prea nemișcată, prea închisă. Se duse direct în bucătărie. Degetele i s-au strâns în pumni strânși când a văzut
dulapurile goale. Câteva conserve zăceau pe blat, răsturnate, iar
ambalajele goale de pâine erau îngrămădite cu grijă în colț.
Jericho se repezi în bucătărie în spatele lui, cu ochii sălbatici.
— Nu e aici, Hunter. La naiba, nu e aici!"
— A rămas fără mâncare, spuse Hunter cu o voce liniștită. „Trebuia să fi plecat la vânătoare. Ea se va întoarce."
Trebuia să se întoarcă.
„Ce naiba facem? E singură acolo, probabil că se gândește că am
renunțat la ea așa cum a făcut-o familia ei."
Disperarea din vocea lui Jericho se potrivea cu panica crescândă a lui Hunter.
„Nu ești în stare să ieși după ea", a spus Hunter. „Tu stai aici în caz că
se întoarce, iar eu voi ieși pe munte să văd dacă sunt urme
."
— Găsește-o, Hunter. Găsește-o și adu-o acasă."
Hunter dădu din cap și ieși în spate. Nu a fost la fel de ușor cum fusese iarna, cu peste un picior de zăpadă pe pământ să-și dezvăluie secretele. A căutat ore întregi și numai când a devenit prea întuneric pentru a vedea, s-a întors la cabană, rugându-se tot timpul ca Kaya să se întoarse înaintea lui.
Jericho s-a așezat pe canapeaua din sufragerie și s-a uitat sumbru la Hunter
când a intrat pe ușă.
— A plecat, spuse Jericho. Și-a acoperit fața cu o mână și și-a frecat
aproape violent părul, păr care încă creștea înapoi. „Ea
crede că am părăsit-o exact așa cum a făcut-o familia ei. Mă întreb cât timp a stat aici, spunându-și că suntem diferiți."

Hunter nu a vrut să fie de acord cu Jericho. Voia să se certe, să ofere o speranță falsă, să spună lucruri stupide ca și cum ea s-ar întoarce dimineața, dar Jericho avea
dreptate.
„Am căutat bârlogul, muntele, fiecare ascunzătoare la care m-am putut gândi.”
Jericho dădu din cap, dar își întoarse fața, astfel încât Hunter să nu poată vedea emoția goală care îi ardea în ochi.
Cum naiba trebuiau să o găsească? Ea ar putea fi oriunde. Ar
fi putut fi împușcată de vânători. Ucis de un alt leu de munte. Sau
ar fi putut pur și simplu să plece, să se mute în altă zonă. Nu era de unde să știm. Nici o modalitate de a afla. Ea a trăit într-o lume în care nu a existat.
Singurul lucru pe care îl puteau face era să rămână aici în caz că se întoarce. În niciun caz nu
voia ca ea să se întoarcă pentru a găsi cabana pustie, așa cum își
găsise cândva casa copilăriei.
— Voi merge în oraș dimineața pentru provizii, spuse Hunter.
Jericho dădu din cap, dar niciunul dintre ei nu mai spuse un cuvânt despre Kaya. A lor era un acord tăcut că vor aștepta. Atâta timp cât a durat.
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și trei
Pentru Duncan Kennedy, a fost o altă zi proastă și nu putea decât să se înrăutățească. S-a uitat peste biroul său, spre celula închisorii care adăpostea tânăra gravidă și s-a simțit din nou ca o mizerie de iaz.
La naiba, probabil că îi făcea o favoare, dar tot ce putea vedea era
teroarea abjectă din ochii ei când o plasase în celulă.
Ușa s-a deschis și adjunctul lui Nick a intrat cu pași mari înăuntru. Era la jumătatea camerei
înainte de a observa femeia din celula închisorii, apoi a făcut o
dublă ieșire rapidă. Când ajunse la biroul lui Duncan, se lăsă jos pe scaunul din fața lui.
„Acum punem la închisoare femeile însărcinate? Ce naiba a făcut ea?”
Duncan ridică sprânceana la furia din vocea lui Nick. „Din câte știi, ea ar putea fi un criminal în serie.”
"Este ea?"
"Nu."
„Atunci ce naiba face ea la închisoare?”
Duncan oftă. "Imi doresc sa fi stiut. Am prins-o furând mâncare. S-a speriat de mine când am încercat să vorbesc cu ea. A încercat să scape de două ori. Părea obosită și
flămândă, așa că am adus-o aici, dar nu a scos nicio privire. I-am luat amprentele și m-am ghemuit. Ea nu-mi va spune cine este sau unde locuiește sau dacă are un loc unde să locuiască. Nu vreau să o las să plece.
La naiba, e desculță.”
— La naiba, mormăi Nick. „Este Aliyah încă în vizită la ai ei?”
Duncan dădu din cap.
"Prea rău. Poate o altă femeie ar putea vorbi cu ea. S-ar putea să fie îngrozită de bărbați.”
— Nu m-am gândit la asta, murmură Duncan.
Nick mai aruncă o privire prin cameră la femeia ghemuită pe

patul din celulă. „Parea speriată de moarte.”
"Da, stiu. Nu știu ce naiba să fac, sincer să fiu. Chiar nu
o pot ține aici. Margaret nu depune acuzații pentru pachetele de șuncă pe care a
încercat să le ridice, dar simt că voi face ceva greșit dacă o las să plece.
Dacă nu are unde să meargă? Aș dori s-o ajut doar dacă ar vorbi cu mine.”
— O notă al naibii când o femeie însărcinată ajunge singură și trebuie să fure
mâncare pentru a mânca, spuse Nick întunecat.
„Poate că voi merge jos și o voi vedea pe Margaret. Ideea ta de a avea o femeie să
vorbească
cu ea este una bună. Margaret are o dâră moale lată de o milă.
S-a ridicat și și-a prins pălăria, băgându-o în cap în timp ce se îndrepta spre
ușă.
„De ce nu vezi dacă poți să o faci să vorbească cu tine cât timp sunt plecat?”
Nick îi aruncă o privire îndoielnică, dar dădu din cap.

***

Hunter a tras la magazinul general și a oprit motorul. Era peste măsură
de epuizat și ceea ce își dorea cu adevărat era vreo trei zile consecutive de somn,
dar de fiecare dată când închidea ochii, o vedea pe Kaya speriată și singură,
crezând că el și Jericho au abandonat-o.
O fi dormit până când o vor găsi și ar găsi-o vreodată?
A dat din cap spre Duncan Kennedy, șerif, când au intrat în magazin în
același timp.
„Hunter, a trecut ceva vreme. Trebuie să spun că arăți ca
gunoi de grajd de cal ciocănit.”
— Mulțumesc, spuse sec Hunter. „Tocmai m-am întors de la o misiune.”
"Odihneste-te. Se pare că ai nevoie de el. Ne vedem prin preajmă, bine? Trebuie să
vorbesc cu Margaret.
Hunter a lăsat capul în semn de recunoaștere și apoi a plecat să-și facă
cumpărăturile. Câteva minute mai târziu, a trecut prin secțiunea de produse și
a văzut-o pe Margaret cu banane, în timp ce Duncan stătea lângă ea, cu o
față încruntă.
Pe măsură ce se apropia, nu se putea abține să nu audă conversația lor.
— Dacă ai putea să cobori și să vorbești cu ea, spuse Duncan. „Sunt la
capătul minții. Ea nu va spune niciun cuvânt nimănui. Ea stă în acea celulă și arată
îngrozită.”
— Săraca, spuse Margaret, cu fața încrețită de milă. „Desigur că voi
coborî. I-ai spus că nu depun acuzații pentru furtul de mâncare,
nu-i așa?
O înțepătură neliniștită îl apucă pe gâtul lui Hunter. S-a apropiat mai mult, pretinzând
interes pentru mere.
„Da, am făcut-o, dar urăsc să o las să plece până când știu cine este și că are
unde să meargă. Știu că este speriată fără inteligență, dar cel puțin are un
loc uscat unde să stea și mâncare de mâncare.”
Mușcătura din intestin devenise prea greu de suportat. Lăsându-și coșul,
a țâșnit pe culoar spre ușa din față,
exclamațiile surprinse ale lui Margaret și ale lui Duncan răsunând în urechi.
A alergat pe stradă, spre biroul șerifului, durerea i-a zguduit șira

pe tot drumul. A auzit strigătul lui Duncan de la distanță, dar l-a ignorat și a izbucnit prin ușa închisorii.
Privirea lui a înregistrat mai multe lucruri. Kaya stătea ghemuită pe un pătuț, în timp ce un
deputat stătea deasupra ei, mâna lui întinzându-se să-i atingă umărul.
Cu un mârâit, Hunter se năpusti spre ușa deschisă a închisorii, smulgând-o mai larg și sărind înăuntru. Adjunctul a încercat să-și ia pistolul, dar Hunter a fost asupra lui prea repede.
— Îndepărtează-te de ea, se răsti el.
Mâinile i-au prins cămașa deputatului și el l-a trântit de gratiile vizavi de locul unde zăcea Kaya. Ea nici măcar nu tresări.
„Hunter, ce naiba crezi că faci?” a cerut Duncan.
Hunter ridică privirea și îl văzu pe Duncan stând de cealaltă parte a gratiilor, cu pistolul ridicat și îndreptat spre Hunter.
"Lasa-l sa plece. Acum."
Hunter l-a eliberat încet pe adjunct și a făcut un pas înapoi, punându-se intenționat între ei și Kaya.
— Nick, afară din celulă.
Adjunctul aruncă o privire precaută în direcția lui Hunter înainte de a asculta ordinul lui Duncan.
— Acum să presupunem că îmi spui ce naiba se întâmplă, spuse Duncan când celula fusese eliberată.
— E a mea, spuse Hunter aproape cu un mârâit. Apoi, ignorând pistolul îndreptat spre el, s-a întors și a căzut în genunchi în fața pătuțului.
— Kaya, șopti el. — Kaya, dragă, eu sunt, Hunter.
Își trecu mâna pe corpul ei ușor și apoi se opri când văzu linia delicată a burtei ei întinse.
"Oh Doamne."
Gravidă. O lăsaseră însărcinată. Singur. Fara mancare.
Cu grijă, o strânse în brațe. În cele din urmă, ea întoarse capul, ochii ei chihlimbari strălucind de durere și recunoaștere.
— Vânător, șopti ea. „M-am rugat să vii, dar nu ai venit niciodată”.
O ținu strâns la piept, răsuflarea lui ieșind în sughițuri bâlbâite.
"Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, dragă. Nu am vrut să te sperii. Jur că dacă am fi știut că ești însărcinată, nu te-am fi părăsit niciodată. Nu te vom mai părăsi niciodată.”
Se lipi disperată de el, lacrimile ei udându-i cămașa. "Sunt atât de speriat. M-au ținut în cușca asta. Nu am putut scăpa. Cred că am probleme.”
"Fara miere. O să te scot de aici, promit.”
Se întoarse să se uite la Duncan care îi privea cu interes. „O vreau să plece de aici. Acum."
Duncan oftă, dar se dădu înapoi de la ușă, permiţându-i lui Hunter să o scoată din celulă.
— Nu-ți da idei, spuse Duncan. „O poți duce în biroul meu, dar niciunul dintre voi nu va merge nicăieri până când nu primesc niște răspunsuri.”
Hunter s-a uitat la Duncan în timp ce trecea, dar nu a încercat să iasă din gară. Cu cât s-au terminat mai devreme cu asta, cu atât mai devreme o putea duce înapoi acasă, unde îi era locul.

Odată ajuns în biroul lui Duncan, el o așeză pe Kaya pe un scaun. „Confortabil, dragă?”
Ea dădu din cap, dar ochii ei erau încă triști și precauți. Și foarte speriat.
Hunter s-a ridicat și l-a întâlnit pe Duncan la ușă. „Orice conversație pe care o avem va fi în afara acestui birou. Nu o voi supăra mai mult decât este ea.”
Duncan ridică o sprânceană, dar se dădu înapoi și îi dădu lui Hunter să închidă ușa.
„Acum să presupunem că îmi spui ce naiba se întâmplă aici?” spuse Duncan când cei doi bărbați erau singuri.
„De ce e în închisoare?” întrebă Hunter, ignorând întrebarea lui Duncan.
„Am prins-o furând mâncare. Adevărul este că nu am avut intenția s-o țin în brațe. Am vrut s-o ajut, dar ea nu a vrut să spună un cuvânt, nu a spus niciun cuvânt de când am adus-o. Fără nume, fără nimic. Nu puteam, cu conștiință bună, să las o femeie însărcinată să plece când fusese suficient de disperată să fure mâncare. Nici măcar nu are pantofi, pentru numele lui Dumnezeu.”
Se uită acuzator la Hunter când spunea ultimul.
Hunter închise ochii și oftă. „Este o poveste lungă și complicată. Unul pe care nu am libertatea s-o divulg. Jericho și cu mine am lăsat-o în cabina noastră când am plecat la ultima noastră misiune. Era o mulțime de mâncare pentru a rezista cât am crezut că vom fi plecați. Dar o bombă ne-a schimbat planurile. Drept urmare, am fost plecați de câteva luni. Nu știam că este însărcinată când am plecat sau nu am fi plecat niciodată din orice motiv. Dar ne-am întors acum și nu o vom părăsi din nou.”
„Bine, lasă-mă să înțeleg asta. Femeia asta are o relație cu tine? De ce naiba nu mi-ar spune asta? De ce nu a cerut ajutor dacă rămânea fără mâncare? Este ceva extrem de neplăcut în asta, iar contorul meu de prostii sună ca un nenorocit.”
Hunter oftă. — E diferită, Duncan. A fost singură cea mai mare parte a vieții ei. Ea nu are încredere în nimeni. Nu a avut prea multe contacte cu alte persoane. Ea nu înțelege regulile.”
Ochii lui Duncan se îngustară. — Nu ai profitat de asta, nu-i așa, Hunter?
Hunter se înțepeni. „O să mă prefac că nu ai întrebat asta. Tot ce trebuie să știi este că aceasta este femeia mea acolo și este însărcinată cu copilul meu. Dacă nu depuni acuzații, o iau acasă cu mine chiar acum.”
— La naiba, nu, nu depun acuzații, spuse Duncan dezgustat.
„Atunci vom fi pe drum.”
"Amenda. Dar cumpără-i niște pantofi, pentru numele lui Dumnezeu.”
Hunter intră înapoi în biroul lui Duncan și se apropie cu grijă de Kaya.
Ea se uită la el, cu incertitudinea scrisă pe chip. Îl durea inima la pierderea încrederii. Înainte să-și acorde ea însăși și încrederea ei fără nicio rezervă. Acum, el și Jericho trebuiau să muncească din greu pentru a-l recupera.
El îngenunche pe podea în fața ei și îi luă mâinile reci în ale lui. — Ești gata să pleci acasă, dragă?
„Unde este Ierihon?”
Era o privire înfricoșată în ochii ei, de parcă i-ar fi fost teamă că Jericho nu se întorsese după ea.
El i-a luat obrazul în mână, frecându-i tandru. „Este la cabină. Vom explica totul când ajungem acolo. Jur."

Ea a dat încet din cap.
„Dar mai întâi vom merge să-ți cumpărăm niște haine și pantofi decente.”
Ea își aruncă privirea la picioarele goale. "Bine."
El îi luă mâna în a lui și o ajuta cu grijă să se ridice în picioare. „Hai, dragă. Hai acasa."
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și patru
Drumul înapoi pe munte era tăcut și tensionat. Hunter avea o mie de întrebări care îi ardeau creierul, dar îi datora lui Jericho să aștepte ca să le poată auzi și el pe toate. Era nerăbdător să o aducă pe Kaya înapoi la cabină. Jericho îi ieșise din minţi de îngrijorare și încă avea mare nevoie de timp de recuperare.
Când se apropiară de cabină, Hunter se întinse și luă mâna lui Kaya în a lui. Atingerea îl liniștea mai mult decât pe ea. Cât de aproape fuseseră să o piardă. Dacă Duncan nu ar fi ascuns-o în închisoare, oricât de terifiant ar fi pentru ea, probabil că n-ar fi mai văzut-o vreodată.
Spatele camionului era plin cu mâncare și îmbrăcăminte. Nu-și luase mult timp la cumpărături. Apucase imediat ceea ce aveau nevoie și lăsase un ordin să fie completat cu Margaret. S-ar întoarce să ia restul.
De acolo, se dusese la micul magazin de îmbrăcăminte și luase de pe raftul tot ce credea că i se potrivește Kayei. Și pantofi. Îi mărise picioarele mici și cumpărase pantofi de tenis, pantofi slip-on și o pereche de cizme.
În timp ce se apropiau de cabină, Jericho păși pe verandă, sprijinindu-se de balustradă pentru sprijin. Kaya s-a înțepenit, mâna ei ducându-se la gură, când o gâfâitură a scăpat.
Jericho se strădui să vadă interiorul camionului, sperând împotriva speranței. Când Hunter a ieșit, inima i s-a scufundat. Închise ochii când disperarea îl cuprinse. Unde a fost ea? A fost singură? Ți-e frică? Rănit sau în necaz?
Hunter s-a plimbat pe partea din față a camionului și pe partea pasagerului. Jericho îi ținu respirația, umflandu-se în piept, când Hunter deschise ușa și intră mâna înăuntru.
Câteva secunde mai târziu, Kaya a coborât din camion, înfiptă în strânsoarea de protecție a lui Hunter. Cele două siluete i s-au înceţoșat în vederea și s-a curățat repede ochii cu dosul mânecii.
Apoi a observat micul umflat al stomacului ei și cum o luă cu palma protectoare. Privirea ei nervoasă o căuta pe a lui, iar el putea citi frica și incertitudinea în ochii ei.
Gravidă.
O bucurie de nedescris i s-a umflat în suflet până când a crezut că va izbucni. A trebuit să se apuce din nou de balustradă în timp ce se legăna ca un puieț în briză.
Ea a fost aici. Era însărcinată. Au avut un copil.
Hunter a condus-o încet înainte până când au stat la câțiva metri distanță. Se uită cu atenție la Jericho, cu buzele încruntate.
„Ce este în neregulă, Jericho?” ea a intrebat.
El își ținu brațele deschise și ea se grăbi înainte, îngropându-se la pieptul lui.
— Nimic, spuse el cu o voce înecată. „Acum că ești aici, nimic în

lume nu se întâmplă.”
Ea îl ținu în brațe pentru o clipă îndelungată înainte de a se îndepărta în cele din urmă pentru a se uita la
el, îngrijorarea gravată în ochi.
"Ce ți s-a întâmplat? Te doare și nu arăți bine.”
Jericho găsi privirea lui Hunter. „Nu i-ai spus?”
— Avem multe de discutat, spuse Hunter obosit. „Am așteptat până am ajuns aici. Era în închisoarea lui Duncan.
"Ce?" Ierihon a explodat.
Kaya sări împotriva lui, iar el și-a îndulcit atingerea, liniștind-o cu mâinile.
— Să intrăm înăuntru, sugeră Hunter. „Toți trebuie să ne așezăm.”
Incapabil să o lase să plece nici măcar o clipă, Jericho o ținu strâns de partea lui în timp ce se îndrepta spre sufragerie. S-a împiedicat când piciorul nu a cooperat, iar Hunter l-a prins pentru a-l liniști.
— Mulțumesc, mormăi Jericho.
„Ierihon, ce s-a întâmplat?” întrebă Kaya.
Ochii ei îngrijorați i-au găsit pe ai lui și tot ce a putut face a fost să o sărute. Și-a lăsat capul în jos pentru a găsi buzele ei, închizând ochii în timp ce dulceața ei îl învăluia. In cele din urma. In sfarsit era acasa.
Cu ajutorul lui Hunter, se apropie de canapea și se așeză, trăgând-o pe Kaya lângă el. O ținu ancorată de partea lui, de teamă să o lase să plece chiar și pentru o clipă.
„Ce s-a întâmplat, Kaya?” întrebă Hunter blând. „Am nevoie să ne spui totul.”
Ea s-a retras și și-a răsucit degetele în poală, răsucindu-se nervoasă.
„Am stat cât am putut. Am rămas fără mâncare și, din moment ce nu mă puteam schimba, a
trebuit să merg în oraș să încerc să iau ceva de mâncare. Am crezut... am crezut că nu te vei întoarce.”
Hunter a înjurat, iar Jericho a închis ochii.
„De ce nu ai putut să te schimbi?” întrebă Hunter.
— Din cauza copilului, spuse ea încet. „Este prea periculos. Nu am știut la început. Într-o zi, puma nu a mai răspuns la apelul meu de schimbare. Eram atât de speriat. Am crezut că și ea m-a părăsit.”
„O, dragă, îmi pare atât de rău,” șopti Jericho pe părul ei. „Nu te-am părăsit. Nu te-am părăsi niciodată de bunăvoie. Știu cum trebuie să fi arătat, dar nu te-am fi părăsit pentru toată lumea.”
Ea a înghițit. „Atunci am avut o viziune de la Creatorul care i-a oferit darul lui fiicei mele și am înțeles. Mi-am dat seama că sunt însărcinată.”
"Cadou?"
„Fiica?”
Ambii bărbați și-au exprimat întrebările în același timp.
Ea a dat din cap și și-a încadrat mâinile în jurul burtei. „Va fi o mare lupă de argint. Am văzut asta în viziunea mea. Va fi liberă și frumoasă.”
Bărbații se uitau unul la altul neîncrezător. Un lup. Jericho nu și-a putut învălui creierul în jurul ei. Cum naiba a dat naștere o fiică care mișcă un lup o femeie cu puma?
Ea își ridică privirea spre ei, anxietatea ei un lucru viu, care respira, plutind în

aer. „Ești supărat pentru copil?”
Hunter a căzut cu gura căscată, iar Jericho a strâns-o de el, inima lui bătând de două ori.
"Supărat?" întrebă Hunter.
"In niciun caz." Mâna lui Jericho a acoperit-o pe a ei, acoperind umflarea. „Sunt doar supărat
că te-am lăsat aici să te descurci singur, singură și însărcinată.”
„Iubito, de unde știi că va fi un lup? Și cum este posibil asta când Jericho și cu mine... nu suntem schimbători.”
Ea a oferit un zâmbet tremurător. „A fost alegerea Creatorului să-i dăruiască fiicei noastre
lupul. Ea va deveni puternică și frumoasă.”
— La fel ca mama ei, spuse Hunter încet.
„Ce s-a întâmplat după ce ai aflat?” întrebă Jericho.
Ea se înțepeni din nou lângă el. Degetele ei mici s-au ondulat și s-au desfăcut. Părea să se confrunte cu emoțiile ei.
Alunecând de lângă el, ea se ridică pentru a păși în fața lor, cu ochii strălucitori, cu fața încreștită de consternare.
Kaya își trase răsuflarea, rugându-se pentru înțelepciune, dar furia ei creștea rapid. A surprins-o, această val de furie, sentimentul ei de trădare. Se ținuse atât de mult pentru că îi era atât de frică, dar acum, cu cei doi bărbați în fața ei, fierbea ca un ceaun.
Se întoarse să-i înfrunte pe amândoi. "De ce?"
Jericho părea torturat, cu chipul fiind o mască de durere, atât fizică, cât și psihică.
Hunter își întoarse privirea, corpul încordat.
— Ai spus că te vei întoarce. M-ai făcut să cred că vei fi plecat doar câteva săptămâni. M-ai parasit."
Își dădu din nou burta și se frecă agitată.
„Nu aveam cum să mă hrănesc. Nu aveam bani să trăiesc în lumea umană, iar când am încercat să mă hrănesc pe mine și pe copilul meu, am fost luată și închisă într-o...
într-o... cușcă”, s-a sufocat ea.
Și-a acoperit fața cu mâinile în timp ce suspinele se revărsau. Umerii ei tremurau violent în timp ce încerca să împiedice zgomotul brut să scape.
Într-o clipă, a fost învăluită și înconjurată de ambii bărbați. S-au ținut de ea în timp ce luni de frică și durere au izbucnit. Ea s-a strâns de ei, în același timp furioasă și bucuroasă că erau aici, ținând-o în brațe.
— Îmi pare atât de rău, dragă, murmură Jericho. „Când mi-am dat seama de cât timp am
fost plecați, am înnebunit.”
Ea a rămas nemișcată și apoi s-a împins ca să poată ridica privirea la el. „Ce vrei să spui?” Ea a observat aspectul lui slăbit, greutatea pe care o slăbise, paloarea feței lui și dovezile inconfundabile ale durerii. Toate lucrurile pe care le văzuse când el apăruse pe verandă, arătând slab. „Jericho, ce s-a întâmplat cu tine? De ce nu ai știut cât timp ai fost plecat?” Ea se strânse frenetic de pieptul lui. "Spune-mi ce s-a întâmplat!"
Hunter a îndepărtat-o ușor de Jericho și a condus-o înapoi pe canapea.
Jericho a venit cu ea și s-a prăbușit lângă ea pe perne, căutând lumea ca și cum ultimele puteri i-ar fi fost slăbite.

— Vino aici, spuse Jericho, întinzându-și brațele spre ea.
Ea a plecat de bunăvoie, furia ei de mai devreme evaporându-se pe măsură ce dulceața
îmbrățișării lui o înconjura.
„Am fost înființați. Când am ajuns în tabără pentru a-i salva pe
lucrătorii medicali, nu era nimeni acolo. A avut loc o explozie. Hunter și cu mine nu am ieșit
la timp."
Ea icni. "Nu!" Ea i-a atins fața frenetic, apoi și-a trecut mâinile pe
pieptul lui, căutând dovezi ale rănilor lui, dorind să știe cât de rele
erau.
Apoi s-a întors către Hunter, când cuvintele lui Jericho s-au înțeles. „Și tu? Ați fost răniți amândoi?"
Hunter dădu scurt din cap.
"Îmi pare atât de rău. Nu aveam dreptul să fiu supărat, nici dreptul să țip la tine."
Hunter și-a băgat mâna în părul ei, netezind șuvițele cu degetele.
„Nu, dragă, înțelegem. Erai singur și speriat. Din câte știai,
te-am abandonat așa cum a făcut familia ta.
— Dar tu ai fost singur, a șoptit ea. „Cât de rău a fost și
nu mă minți."
Ambii bărbați au oftat.
„Jericho aproape că a murit", a spus Hunter.
— La naiba, Hunter.
Stomacul Kayei căzu în picioare. Ea a înghițit greața în creștere. Dacă ar fi
murit, ea nu ar fi știut niciodată.
"Și tu?" îi șopti ea lui Hunter.
„O vreme nu am putut merge. Eram paralizat când o bucată de schij
s-a înfipt în coloana vertebrală. Sunt doar norocos că au reușit să-l scoată. Amândoi am fost
bătuți destul de rău, dar am reușit, Kaya. Ne-am întors la tine."
Se aruncă în brațele lui Hunter, îngropându-și fața în gâtul lui. „Îmi
pare rău. Îmi pare atât de rău. Nu aveam dreptul să simt așa cum am simțit. Nu știam că ești
rănit."
I-a mângâiat părul și a ținut-o aproape. "Fara miere. Aveai tot dreptul.
Dar suntem acasă acum și nu te vom mai părăsi niciodată. Înțelegi
asta?"
Încet, ea s-a îndepărtat și a întins mâna lui Jericho, dorind să-
l atingă și să obțină asigurarea că era aici și întreg.
„Nu pleci din nou?"
„Niciodată", a jurat Jericho.
„Dar, asta e ceea ce faci", a spus ea. „Așa onorează memoria lui Rebeccah."
— Nu, asta am făcut, spuse Hunter încet. "Dar nu mai. Rebeccah a
plecat. Am iubit-o, dar acum te iubim."
A rămas complet nemișcată. "Tu mă iubești?"
Jericho îi dădu bărbia un ghiont până când se uită înapoi la el. Ochii îi erau aprinși de emoție. Dragoste.
„Ești totul pentru noi, Kaya. Tu ești ceea ce m-a ținut în viață. Ne-am luptat să
ne întoarcem la tine."

Ea s-a aruncat în brațele lui așa cum făcuse cu Hunter. — Și eu te iubesc, Jericho. Și apoi gândindu-se mai bine la acțiunile ei, ea se smuci, cu mâinile trecând pe pieptul lui. "Îmi pare rău. Esti in regula? Mai faci rănit?"
Spre surprinderea ei, el a râs și i-a prins mâinile cu ale lui. Îi duse pe amândoi la gură și îi sărută palmele. Și apoi se uită în jos la burtica ei, râsul lui murind în timp ce o privire de dor intens îi umplea ochii. Dragostea i-a înmuiat toată fața și, dacă ea a avut vreodată îndoieli dacă el a acceptat ideea unui copil, le-a renunțat acum.
Și-a coborât mâinile pe burta ei, prinzând-o prin stratul subțire al cămășii ei.
— Vreau să văd, spuse el răgușit. "Imi arati?"
Ea aruncă o privire spre Hunter pentru a-i măsura reacția, iar ochii lui s-au înmuiat în timp ce
urmărea direcția mâinilor lui Jericho.
— Arată-ne copilul nostru, Kaya, spuse Hunter.
Ea s-a clătinat dintre ei și s-a întors pe canapea până a rămas în genunchi. Apoi și-a ridicat cămașa și și-a împins pantalonii în jos până și-a dezvăluit curba burticii.
Vârfurile degetelor puternice, contondente, apăsate provizoriu în părțile ei.
— Nu o vei răni, spuse ea blând.
— Ești atât de sigur că este o fată? întrebă Jericho.
Ea dădu solemn din cap. „Va avea ochi albaștri."
„Trebuie să vorbim despre ea, despre sarcina ta, adică", a spus Hunter. — Ai nevoie de îngrijire, Kaya. Nu ai mâncat corect. Ai nevoie de vitamine suplimentare. Teste. Sonograme. Un doctor."
Ea se uită curioasă la el. „Sonograme? Teste?"
„Înseamnă că vei avea nevoie de ajutor când va veni timpul să naști copilul", a spus Jericho. "Un spital."
Ea clătină vehement din cap. "Nu. Știi că nu pot face asta."
Mâna lui Hunter s-a strâns pe burtă. „Ne vom da seama de ceva. Vom avea grijă de tine și de fiica noastră. Ai cuvântul nostru."
— Mă bucur atât de mult că sunteți amândoi acasă, șopti ea. "Mi-ai lipsit atat de mult."
Ea a mers înainte, ghemuindu-se în ambele trupuri. A fi fericit acum, după ce a trăit atâtea luni în frică, a copleșit-o. Dacă ar fi închis ochii, ar fi totul un vis? S-ar trezi din nou în cușcă?
Inima i-a bătut cu putere la acest gând.
„Ce sa întâmplat, dragă?" întrebă Hunter blând.
Ea nu a răspuns la început.
El o trase în poală și îi încadra cu grijă fața în mâinile lui până când ea îl privi în ochi.
„Știi că te iubim, nu-i așa?"
Ea a dat din cap.
„Și mai știi că nu te vom mai părăsi niciodată."
Ea a ezitat o fracțiune.
Hunter a tras-o în jos pentru a o săruta cu dragoste pe buze. „Nu te condamn că nu ai acceptat-o imediat. Dar îți vom dovedi. Nu mergem nicăieri. Ai cuvântul nostru."
Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar el le șterge cu degetele mari.

"Și eu te iubesc. Atâta. Vreau doar să fiu cu tine și cu Jericho."
„Atunci o vom lua pe zi ce trece. Eu și Jericho avem ceva
de vindecat. La fel cum faci tu. O vom face împreună."
Ea a zâmbit printre lacrimi și s-a aplecat pentru un alt sărut.
„O să am foarte multă grijă de tine și de Jericho", a promis ea.
„Și o să te iubim foarte mult timp", a spus Jericho.
„Voi începe prin a pregăti cina", a spus ea. „Hunter a cumpărat rechizite în oraș,
iar eu m-am învățat să gătesc cât timp erai plecat."
Hunter a zâmbit. — Lasă-mă să ies să iau cumpărăturile și ne întâlnim în
bucătărie.
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și cinci
Duncan a condus spre cabina lui după o zi lungă de muncă. Era obosit,
ziua fusese plină de telefoane proaste și ceea ce își dorea cu adevărat era
soția lui. Dar nu trebuia să ajungă acasă decât a doua zi.
A tras în sus, a oprit motorul și a stat acolo o clipă lungă, adunând energia
pentru a ieși și a intra înăuntru.
Avea un picior pe ușă când ușa cabinei lui s-a deschis zburător și Aliyah a smuls
din casă, părul auriu zburând în spatele ei.
Găsind dintr-o dată mult mai multă energie, a coborât din camion
în momentul în care soția lui l-a lovit în piept. Ea a sărit în brațele lui
și și-a cuprins picioarele strâns în jurul lui. Buzele ei se prăbușiră peste ale lui într-o
goană dulce, miere, care l-a lăsat fără suflare.
„Doamne, mă bucur să te văd", gemu el în timp ce-i prindea fundul în mâini.
Ea a rămas complet nemișcată împotriva lui și a inspirat adânc. Ea s-a îndepărtat
, s-a încruntat și a inspirat din nou, cu nările deschizându-se.
„Ce dracu e în neregulă cu tine?" întrebă el amuzat.
— Mirosul tău este diferit, spuse ea tăios.
Apoi își lăsă capul în jos, adulmecându-i gâtul și cămașa. Când s-a tras
din nou înapoi, ochii ei străluceau ciudat, iar corpul ei tremura, semnalând o
schimbare iminentă.
„Aliyah, adună-o. Nu te poți muta aici, pentru numele lui Dumnezeu. Oricine
ar putea urmări."
Ea clipi de câteva ori înainte ca lumina sălbatică din ochi să se stingă.
„Cu cine ai fost în preajma?" a cerut ea. Expresia ei era cu totul
serioasă când alunecă din brațele lui.
S-a încruntat. Aliyah nu era de obicei genul gelos. La naiba, mai simțise
o mulțime de femei pe el înainte. Pericol al locului de muncă. Dar ea nu a reacţionat
niciodată
în acest fel.
„Iubito, singurii oameni cu care am fost în preajmă sunt Nick și o grămadă de vânători
nebuni
care s-au hotărât să se îmbată și să pună în lumina reflectoarelor."
Ea clătină vehement din cap. "O femeie. Cine este ea?"
„Singura femeie cu care am fost prin preajmă am luat-o pentru că a încercat să fure
mâncare de la
Margaret. Ea nu mi-a spus numele ei sau orice altceva,
așa că am ținut-o la gară până când Hunter a venit după ea. Dacă mă gândesc bine,
încă nu-i știu numele", a adăugat el încruntat.

"Unde este ea acum?" a cerut Aliyah. — Acest lucru este important, Duncan.
— Presupun că e cu Hunter în cabina lui. El era singurul cu care avea să vorbească . Nick și cu mine ne-am străduit suficient să scoatem ceva din ea. Ce naiba se întâmplă, Aliyah? Nu e ca și cum ai fi atât de ciudat despre o femeie."
Fața lui Aliyah era încordată și îngrijorată, iar ea devenise palidă sub strălucirea aurie a pielii ei. — Mirosul ei, Duncan. o stiu bine. Ar trebui. Sunt Kaya."
Fruntea i s-a încruntat. „Kaya? Cine dracu este Kaya?"
"Sora mea. Nu-ți amintești că ți-am spus despre ea?
— Da, dragă, dar ai spus că a dispărut cu ani în urmă, când erai doar un copil.
"Exact. Și acum o miros pe tine și îmi spui că o femeie era în închisoarea ta, o femeie care nu ți-ar spune nimic despre ea însăși. Probabil că a fost speriată din minte."
Înțelegerea a apărut. „Sfinte dracu'. Ea este schimbătoare? Știu că mi-ai spus că e puma, dar ești sigur că aceasta este sora ta? Adică, dragă, au trecut mulți ani. Ești sigur că nu te înșeli?"
— Aș cunoaște mirosul ei oriunde, spuse Aliyah încet. — Du-mă la ea, Duncan. Trebuie să o văd. Trebuie să știu dacă e sora mea. Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu ea."
Duncan oftă. „Dacă este ea, ar explica foarte multe. Protecția lui Hunter față de ea și de ce erau atât de secreti. Trebuie să fii pregătit pentru posibilitatea ca ea să nu-ți amintească de tine și să nu te întâmpine să pui întrebări."
„Trebuie să o văd pentru mine", a spus Aliyah cu înverșunare.
„Știu, dragă. Vom merge dimineața."
"Nu. Mergem acum. Nu voi dormi până nu o văd."
Duncan o studie resemnat. Era încăpățânată al naibii când își punea mintea la ceva, iar dacă nu o lua, știa că ea se va transforma într-un ghepard al naibii și se va decolare fără el. Și asta avea să se întâmple peste cadavrul lui.
— În regulă, spuse el oftând. „Vom merge acum. Dar trebuie să-mi promiți că vei rămâne în spatele meu până când voi spune că e în siguranță. Promiți?"
Ea dădu solemn din cap și apoi alergă să urce pe scaunul pasagerului camionetei lui. Duncan își suflă respirația și se urcă înapoi pe scaunul șoferului . Atât pentru o seară frumoasă acasă și poate ceva sex binevenit acasă.
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și șase
Kaya stătea întinsă pe canapea între Hunter și Jericho în timp ce un foc ardea în vatră pentru a alunga frigul serii. Era obosită și nu dorea altceva decât să adoarmă înconjurată de căldura și dragostea lor, dar nu voia să se termine noaptea.
Vorbiseră mult până seara. Hunter și Jericho îi povestiseră zilele petrecute în spital. Disperarea lui Hunter când părea că nu va mai merge și când credea că Jericho era pe moarte. Și apoi Jericho sa trezit și a descoperit că trecuseră atâtea luni și panica lui că Kaya nu va fi acolo când se întorceau.
Ei au vorbit despre viitorul bebeluș și cât de încântați erau de

perspectiva de a avea o fiică pe care să o răsfeți și să o protejeze. Hunter și Jericho au avut un
milion de întrebări despre creșterea unui copil care ar putea trece la un animal. Cum puteau ei să împiedice fiicei lor să se întâmple același lucru ca și
Kaya? Ideea îi îngrozi pe toți, iar Hunter schimbase repede
subiectul când văzuse supărarea pe care o provocase Kayei.
Camera devenise liniștită, iar focul ars până la un pat
de cărbuni aprins când se auzi o bătaie în ușă.
Hunter s-a înțepenit ca o placă.
"Ce naiba?" Jericho mușcă.
— Rămâi aici, ordonă Hunter cu o voce de oțel. „Mă duc să văd cine este.” Aruncă o privire spre Jericho, iar Jericho dădu din cap în timp ce cei doi comunicau în tăcere. În timp ce
Hunter se ridică pentru a merge la ușă, Jericho se ridica deja și o muta pe
Kaya prin cameră, spre umbra bucătăriei și în apropierea
veranda din spate.
Hunter își scoase pistolul de pe șemineu și se duse la ușă. O deschise
un centimetru și se uită prin crăpătură în noapte.
— Hunter, eu sunt, Duncan.
Hunter s-a relaxat, dar a păstrat ușa ca o barieră între el și
șerif.
„Ce te aduce aici sus la ora asta din noapte?”
Duncan oftă. "Pot intra?"
Fără tragere de inimă, Hunter deschise ușa și i-a permis lui Duncan să intre. Jericho s-a mutat în fața lui Kaya, iar Hunter s-a poziționat între Duncan
și Jericho.
Nu a fost pierdut pentru Duncan.
„Uite, înțeleg prudența ta, dar nu sunt aici pentru nicio problemă. Trebuie doar
să vă pun câteva întrebări.”
"Ca?" întrebă Hunter.
Duncan aruncă o privire spre Jericho, care stătea nezâmbit în umbră.
„Despre Kaya.”
Hunter se încruntă. „Sunt al naibii de sigur că nu ți-am spus niciodată numele ei și știu că
nu ți-a spus nimic. Vrei să-mi spui cum ai venit cu
asta?”
„Vreau să-mi răspunzi mai întâi la câteva întrebări. De fapt, aș prefera ca
Kaya să vorbească cu mine însăși.
Hunter clătină din cap, chiar dacă Jericho se înrădăcina amenințător.
— Nu se va întâmpla, spuse Hunter pe un ton uniform.
„Uite, înțeleg. Crede-mă, înțeleg. Nici nu i-aș permite lui Aliyah în
astfel de situații.”
„Cine dracu este Aliyah?” întrebă Hunter.
În spatele lui Jericho, Kaya s-a înțepenit și și-a încremenit degetele în cămașa lui Jericho.
Își întinse mâna în spate și o strânse liniștitor. Ținându-
l de mână, se mișcă din spatele lui pentru a se uita la Duncan. Duncan se uită înapoi la ea cu așteptare, de parcă ar fi așteptat o reacție.
Hunter a înjurat și s-a apropiat de Kaya, astfel încât el și Jericho au flancat-o

protector.
— Aliyah este soția mea, spuse Duncan pe un ton uniform. „Aliyah Carver era numele ei
înainte de a se căsători cu mine. Sună un clopoțel, Kaya?
„De ce naiba ar trebui?” mârâi Jericho.
Kaya puse o mână liniștitoare pe braţul lui Jericho și apoi se îndreptă spre lumină.
„De ce mă întrebi despre această femeie?”
"Îți amintești de ea?" întrebă Duncan cu o voce blândă.
Sprânceana i s-a încruntat. „De ce să-mi amintesc de ea?”
— Al naibii de bună întrebare, mormăi Hunter. „Nu-mi place asta. Duncan, ajunge la punctul tău sau pleacă dracului. Nu vreau să o superi pe Kaya. Ea
a trecut deja prin destule.”
— Pentru că e ca tine, spuse Duncan, ignorându-l pe Hunter.
Kaya a înghețat și s-a retras încă o dată în spatele lui Duncan și Jericho.
— Ieși afară, spuse Hunter cu o voce periculos de joasă.
Jericho își puse ambele brațe în spatele lui, trăgând-o de spatele lui. Ea și-a așezat obrazul pe cămașa lui, cu respirația lipită în gât. De unde
știa? Ce s-ar întâmpla cu ea acum? A fost aici să o ia?
— Lasă-mă să o sun pe Aliyah înăuntru, spuse Duncan pe un ton uniform. „Nu am de gând să-mi pun
soția în pericol mai mult decât o vei pune pe Kaya în pericol. Aliyah
vrea s-o vadă. Este important, sau credeți-mă, nu i-aș fi permis-o niciodată pe Aliyah aici.
Fără să aștepte un răspuns, se duse la ușă. Kaya se uită în jurul
brațului lui Jericho, speriată și intrigata în același timp. Spusese că soția lui era ca ea. Cum ar putea fi asta?
Duncan se aplecă pe ușă și făcu semn cu mâna. Câteva secunde
mai târziu, o tânără frumoasă a intrat și, așa cum făcuseră Jericho și Hunter cu Kaya, Duncan o ascunse în spatele lui, cu privirea precaută în timp ce se uita la Hunter și Jericho.
"Unde este ea?" a cerut Aliyah.
Duncan arătă spre locul în care stăteau cei doi bărbați și, înainte să o poată reține , Aliyah se grăbi înainte. Se opri în fața lui Hunter, cu
expresia ei implorând.
„Nu o voi răni. Trebuie să o văd, totuși. Ea este sora mea."
Kaya gâfâi, iar Hunter doar a redus distanța dintre el și Jericho, formând un zid de nepătruns între cele două femei.
— Dacă ești sora ei, deja ai rănit-o destul, spuse Hunter întunecat.
"Ce vrei sa spui?" întrebă Aliyah, rănită în voce.
Inima lui Kaya a tunat pe spatele lui Jericho. Spunea ea adevărul?
Ea închise ochii, întinzându-se după amintirea ghepardului. O fată cu părul lung auriu și ochi aurii și un zâmbet frumos.
„Familia ei a abandonat-o”, mârâi Jericho. „Suntem familia ei acum. Ea nu are nevoie de tine.”
"Nu este adevarat!" Aliyah icni. „Kaya, te rog, vorbește cu mine.”
Cursând unul lângă altul, iar apoi ghepardul dând pinten înainte, lăsând-o în timp ce traversa terenul din Alaska. Cele două fete râzând jucând tag. Amintirile
i-au trecut prin mintea Kayei. Aceasta a fost ea? Ghepardul?

S-au format lacrimi, iar Kaya le-a înghițit înapoi. Încet, îi împinse pe Hunter și Jericho până când ea a fost vizibilă în spațiul dintre ei.
— Îmi amintesc de tine, spuse Kaya cu o voce joasă.
Aliyah scoase un mic sunet de bucurie în timp ce cele două surori se uitau una la cealaltă.
Duncan era chiar în spatele lui Aliyah, cu mâna protectoare la umărul ei, în timp ce îi privea cu prudență pe Hunter și pe Jericho.
Și apoi privirea lui Aliyah a căzut în burtă. Se întoarse spre Duncan, cu ochii acuzatori. „Nu mi-ai spus că este însărcinată! Duncan, cum ai putut? Trebuie să fi fost atât de îngrozită. Știi ce simt oamenii noștri despre cuști."
Duncan oftă răbdător. „Nu știam cine este, Aliyah. Și am pus-o într-o celulă ca să aibă un loc cald unde să doarmă și să mănânce mâncare. Arăta de parcă avea mare nevoie de ambele."
Aliyah își întoarse privirea acuzatoare spre Hunter și Jericho. „De ce a fost asta? De ce nu ai avut grijă de ea?"
Kaya a ignorat totul, în afară de femeia care stătea în fața ei. Ea făcu un pas înainte, întinzându-se să atingă o șuviță de păr auriu. A inspirat adânc, lăsându-se înconjurată de parfumul acestei femei.
În timp ce pipăia șuvița de păr, privirea ei tristă o găsi pe cea a lui Aliyah. „De ce m-ai părăsit?" ea a șoptit.
„Oh, Kaya, nu te-am părăsit."
Impulsiv, o îmbrățișă pe Kaya, înfășurându-și brațele subțiri în jurul ei în timp ce o strânse. Kaya închise ochii în timp ce mai multe amintiri îngropate au ieșit la suprafață. Cele două fete stând cu picioarele încrucișate pe podeaua unei case. Faceți schimb de păpuși în timp ce se pieptănau unul altuia.
Când Aliyah s-a îndepărtat, ochii ei străluceau de lacrimi.
— Încă ai cei mai frumoși ochi, spuse Kaya solemn.
Aliyah întinse mâinile lui Kaya și strânse. „Putem să stăm pe canapea? Sunt atât de multe ce trebuie să vă spun și întrebări pe care vreau să le pun." Se uită la Jericho și Hunter de parcă le-ar fi cerut permisiunea.
Kaya s-a uitat și la cei doi perechi. "O sa fiu bine."
Fără tragere de inimă, Hunter dădu din cap, dar amândoi au rămas aproape în timp ce Aliyah o conduse pe Kaya spre canapea.
„De ce crezi că te-am părăsit?" Aliyah a întrebat când ambele femei au găsit poziții confortabile.
„M-am întors", a spus Kaya. „Când am putut, m-am întors acasă. Casa era goală. Am așteptat și am așteptat, dar nu a venit nimeni".
Ochii lui Aliyah s-au umplut de lacrimi. „Acest lucru îi va distruge pe mama și pe tata."
Kaya își înclină capul într-o parte. „Nu-i amintesc. Sunt ei ca noi? Întotdeauna am crezut că familia mea este umană, cu excepția ta."
Aliyah clătină din cap. „Nu, ei sunt ca noi. Mama este un vultur mare, iar tata este un urs Kodiak. Când te-am pierdut, au fost devastați. Le-a fost teamă că mi se va întâmpla la fel și mie, așa că ne-am mutat în Africa până când am crescut și mai reținut. Trebuie să te fi întors în Alaska cât am fost noi acolo.
„M-au vrut?" întrebă Kaya cu o voce mică.

„Oh, Kaya, te-au plâns de când ai dispărut. Nu a trecut o zi în care să nu ne gândim la tine. Vor fi atât de încântați când le voi spune că te-am găsit. Nu vă puteți imagina ce va însemna asta pentru ei.”
Privirea ei căzu din nou în stomacul Kayei. „Copilul tău va fi ca noi?” întrebă ea încet.
Kaya a zâmbit și a început să răspundă, dar Hunter a făcut un pas înainte, cu expresia înverșunată. Gura Kayei se închise brusc. Hunter nu a vrut ca ea să aibă încredere în Duncan și Aliyah, mai ales când era vorba de siguranța fiicei lor. El a avut dreptate. Ar trebui să aibă aceeași grijă pe care a avut-o întotdeauna când a fost vorba de alți oameni.
Aliyah oftă, iar apoi privirea ei o găsi pe cea a lui Duncan. Orice ar fi văzut în ochii soției sale, nu-i plăcea.
„Oh, nu, Aliyah. In niciun caz. Nu îndrăzni.”
Ea îl ignoră, ridicându-se când începu să-și tragă de haine. Duncan a coborât asupra soției sale, ascunzând-o de vederea celorlalți, în timp ce hainele i-au căzut
.
Kaya a privit fascinată cum Aliyah a căzut pe podea, cu corpul contorsionat. Nu-și amintea să fi văzut o altă persoană schimbându-se înainte, iar acum și-a dat seama cum trebuie să arate la Hunter și la Jericho. Nu e de mirare că o priveau într-o asemenea agonie.
Duncan se învârti, cu arma scoasă, cu ochii reci ca gheața. „Fă o mișcare către ea și va fi ultima.”
Un ghepard a apărut acolo unde căzuse Aliyah. Pisica se îndreptă spre Kaya și se frecă de piciorul ei. Colega ei de joacă din copilărie. Kaya a căzut la podea în genunchi și și-a aruncat brațele în jurul gâtului ghepardului. Tocările ei au umplut camera și a lins obrazul Kayei.
Kaya și-a îngropat fața în blana ghepardului și s-a ținut în timp ce lacrimile i-au alunecat pe
obraji.
Bărbații nu au rămas nemișcați de vedere. Duncan își puse încet pistolul deoparte , iar Jericho și Hunter se îndreptară amândoi, feţele lor înmuiindu-se în timp ce Kaya plângea.
Ghepardul a așteptat cu răbdare în timp ce Kaya se agăța de corpul ei elegant. Când suspinele ei s-au liniștit până la sughiț tăcut, ghepardul s-a retras și s-a întors la adăpostul trupului lui Duncan. Ferindu-o de ceilalți, Duncan a așteptat când ea a revenit la forma umană, apoi a ajutat-o în grabă să se
îmbrace.
Aliyah se întoarse pe canapea și întinse brațele către Kaya. Cele două femei s-au îmbrățișat, amândouă plângând zgomotos, în timp ce bărbații priveau stânjeniți.
„De unde a știut?” îl întrebă Hunter pe Duncan în timp ce își vegheau femeile.
„Ea a mirosit pe Kaya pe mine și s-a speriat. Am cerut să o aduc aici imediat.” Expresia lui devenea serioasă. — Oamenii ei sunt oameni buni, Hunter. Nu au abandonat-o de bunăvoie pe Kaya. Au crezut că au pierdut un copil și nu au vrut să piardă pe altul.”
Hunter doar dădu din cap în timp ce el și Jericho continuau să o vegheze pe Kaya.

Aliyah s-a tras și i-a netezit părul Kayei de pe față. "E amuzant.
Ești sora mai mare, dar mereu m-am simțit ca și cum ai fi cea mai mică.
Chiar și când eram copii. Cred că nu te-am îngrijit suficient de bine,
totuși, spuse ea cu tristețe. „Cum ai supraviețuit, Kaya? Unde te-ai dus?"
— Nu e vina ta, spuse Kaya cu voce joasă. „Nu am trăit prea mult în
lumea umană. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului sub formă de pumă.
Până când i-am întâlnit pe Hunter
și Jericho, rareori am trecut la om."
Aliyah aruncă o privire către cei doi bărbați care pluteau atât de aproape de Kaya.
„Sunt
buni cu tine, Kaya? Unul dintre ei ți-a născut copilul?"
Kaya aproape că a zâmbit la tonul urât al surorii ei. „Sunt foarte buni cu mine
și amândoi sunt tatăl fiicei mele."
Aliyah icni încet. „Fiica?"
Kaya dădu din cap. „Va fi o mare lupă de argint."
„Oh, e minunat", a spus Aliyah în timp ce ochii ei lacrimau din nou.
„Mama și tata vor fi atât de fericiți."
„Cum se face că sunteți atât de diferiți?" întrebă Jericho pe un ton nedumerit.
„Mama ta este un vultur, tatăl tău un urs. Nu are sens."
Duncan zâmbi și îl bătu pe umăr. „De ce nu ieșim
afară și le lăsăm pe fete să facă ceva din urmă și îți voi spune totul despre
familia pe care o asumi."
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și șapte
Kaya era încă trează când zorii se strecurau pe cer. Ea stătea pe treptele verandei
privind cum pământul prindea viață în jurul ei.
Păsările cântau și se auzea foșnetul animalelor mai mici din tufăr în timp ce își
începeau
ziua.
Aerul era încă suficient de rece încât să-și vadă respirația scăpând într-un
nor mic și a înfășurat pătura mai strâns în jurul ei.
O familie. Ea avea o familie. Și nu o abandonaseră. I-a fost greu
să-și schimbe modul de a gândi după ce a crezut atât de mult timp că
nu au vrut-o.
Nu-și putea aminti de mama și tatăl ei, oricât ar încerca. Oare
le blocase intenționat? Își putea aminti clar de Aliyah, dar
nu putea evoca imagini cu oamenii care i-au dat viața.
Ușa s-a deschis în urma ei, iar Jericho a păși afară. Se coborî
stânjenit pe treptele de lângă ea și îi întinse o ceașcă de
ciocolată fierbinte. Ea a zâmbit când a luat-o. Unul dintre lucrurile pentru care
dezvoltase o
poftă intensă era dulciurile, iar băutura caldă și dulce era una dintre
preferatele ei.
— N-ar trebui să fii aici, dragă.
Ea se uită îngrijorată la liniile de pe chipul lui. „Nici tu nu ar trebui."
— Eram îngrijorat pentru tine, spuse el încet. „Cum te descurci cu
totul?"
Sorbi din ciocolată și privi terenul accidentat. — Nu
știu, spuse ea sinceră. „Totul este puțin greu de înțeles."

„Te ducem în Alaska dacă asta vrei.”
Ea clătină imediat din cap. "Nu. Nu vreau să plec de aici.” Se întoarse să-l privească din nou. „Știu că sună aiurea, dar mă simt în siguranță aici și nu vreau să mă întorc în locul pe care l-am găsit gol cu mulți ani în urmă. Are prea multe amintiri nefericite.”
Jericho i-a atins obrazul și apoi s-a aplecat să o sărute pe frunte. „Atunci vom rămâne aici. Oamenii tăi pot veni în vizită oricând doresc.”
— Nu-i amintesc, spuse ea tristă. — Crezi că îi va enerva?
Jericho și-a strecurat brațul în jurul ei și a strâns-o în brațe. "Fara miere. Vor fi atât de fericiți să te vadă. Vor înțelege. Ai fost singur de atât de mult timp. Nimeni nu se va aștepta să-ți amintești.”
Mâna lui s-a strecurat pe sub pătură și s-a modelat pe burta ei. „Ce mai face micuțul nostru în această dimineață? Mai bate cu piciorul?”
Kaya zâmbi și își puse deoparte ceașca. Și-a pus mâinile peste cele ale lui Jericho și le-a mutat în sus până când a ajuns în locul potrivit. „Simte-te aici.”
O umflătură minusculă, abia mai mult decât o zvâcnire musculară, zdrobită și bătută de palma lui. Întreaga lui expresie s-a transformat într-una de uimire intensă. „Aceasta este ea”, șopti el.
Ea se aplecă în față și își trecu buzele peste ale lui. „E bucuroasă să te vadă.”
Când s-a îndepărtat, Jericho s-a aplecat și a sărutat locul în care copilul bătea cu piciorul.
— Bună dimineața, dragă, murmură el pe burta Kayei.
Kaya și-a încurcat mâinile în părul lui, ținându-l capul în timp ce el l-a cuibărit pe burta ei. Viitorul era într-adevăr un lucru foarte incert, dar ea se ținea de singurul lucru pe care îl știa. Jericho și Hunter ar fi cu ea. Ar avea grijă de ea și de fiica lor. Nu va mai fi niciodată singură.
Un sunet o făcu să se uite în sus și îl văzu pe Hunter stând acolo, ținând o ceașcă de cafea în timp ce se uita la ea și la Jericho.
Fără cuvinte, ea și-a ridicat mâna, o invitație pentru el să li se alăture. Hunter își puse cafeaua pe balustradă și se așeză de cealaltă parte a Kayei, cu brațul înconjurându-o. Ea și-a așezat capul pe umărul lui și a închis ochii în timp ce ținea capul lui Jericho în poală.
— Vă iubesc atât de mult pe amândoi, murmură ea. „Cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.”
Hunter o sărută pe frunte și o mângâie pe păr. "Și eu te iubesc. Mai mult decât mi-am imaginat să iubesc vreodată o altă persoană. Mă sperie uneori.”
Ea a zâmbit și s-a cuibărit mai aproape în timp ce își trecu degetele prin părul lui Jericho.
"Sunt obosit. Cred că nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să mă culc cu prietenii mei.”
Jericho ridică capul și o privi în ochii. „Colegii tăi le-ar plăcea foarte mult asta.”
Hunter își trecu degetele pe curba brațului ei și în jurul sânilor ei umflați. „Și cine spune că trebuie să dormim tot timpul?”
Ea îi prinse buzele cu ale ei. „Îmi place felul în care gândești.”
OceanofPDF.com
Capitolul douăzeci și opt
„Cât timp va dura?” întrebă Hunter încruntat. „Și de ce naiba ne

-a cerut să așteptăm aici?”
Aliyah i-a zâmbit și l-a bătut pe braț. „Îmi imaginez că biata moașă a fost complet intimidată de tine și Jericho, plutind deasupra Kayei, ca și cum ai fi tăiat brațul persoanei care a îndrăznit să o atingă.”
— Nu suntem chiar așa de răi, mormăi Jericho.
Duncan a chicotit, dar nu s-a miscat de pe stanga pe perete.
— De parcă vei fi mai bine când Aliyah va fi însărcinată, spuse Hunter în direcția lui Duncan.
— Voi doi v-ați pierdut orice bun simț, spuse Duncan dezgustat.
Aliyah își verifică din nou ceasul. „Mama și tata ar trebui să fie aici în curând. Oh, abia aștept să o vadă. Nu cred că mama s-a oprit din plâns de când am sunat-o.”
Hunter și-ar fi dorit să poată împărtăși entuziasmul lui Aliyah, dar adevărul era că nu era la fel de entuziasmat de sosirea părinților lui Kaya și știa că Kaya era speriată. Ar fi preferat sincer ca reunirea să aibă loc după nașterea copilului lor. Până atunci a vrut să o mențină cât mai fericită și cât mai lipsită de stres.
Jericho oftă nerăbdător și își băgă mâinile în buzunare. „Crezi că ceva nu este în regulă? Acesta trebuia să fie un examen de rutină. Nu ar trebui să dureze atât de mult.”
Hunter se încruntă. Aranjaseră s-o ducă pe Kaya la o moașă după multe ceartă din partea ei. Juraseră că moașa nu va face altceva decât să o examineze, să ofere sfaturi, să se asigure că este atât de sănătoasă pe cât trebuie.
fi. Secretul ei ar fi în siguranță și, în plus, nu ar permite nimănui să o ia de la ei.
Era un jurământ pe care îl făceau adesea în încercarea de a o liniști. Deși iertase circumstanțele care i-au ținut departe de ea atât de mult timp, nu uitase teroarea pe care o trăise.
În cele din urmă, ușa sălii de examen s-a deschis și Kaya a ieșit afară, cu obrajii înfloriți de un zâmbet. Privirea ei i-a găsit instantaneu pe Jericho și pe Hunter, iar zâmbetul ei s-a lărgit în timp ce se grăbi spre ei.
„Trebuie să-i aud bătăile inimii”, a exclamat ea. „Oh, Jericho, a fost minunat. Moașa avea acest aparat mic și mi-a pus-o pe burtă și a scos cel mai uimitor sunet.”
Hunter a zâmbit la entuziasmul ei și și-a întins mâna, neputând să nu o atingă. Ea a răspuns aplecându-se spre el. Nici măcar nu știa dacă ea știa să facă asta, dar îl încânta totodată felul în care ea îl căuta instinctiv. Cumva, el și Jericho nu își pierduseră încrederea. Dumnezeu știa că meritau. Făcuseră greșeli cu ea, greșeli care aproape i-au costat totul, și totuși încrederea ei în ei era întreagă.
„Este totul în regulă cu copilul?” întrebă Jericho îngrijorat. „Și cu tine? Ți-a spus că ar trebui să mănânci mai mult, nu-i așa? Probabil crede că nu avem grijă de tine.
Kaya a râs și a întins mâna să atingă obrazul lui Jericho, ceea ce i-a oprit imediat tirada. "Sunt bine. Fiica noastră este bine.”
"Asta e tot?" întrebă Hunter, îndreptându-și atenția înapoi spre el.
„Ei bine, ea a menționat greutatea mea.”

— Știam asta, mormăi Jericho.
„Dar ea a spus că sunt puternică și sănătoasă și că nu putea prevedea nicio problemă cu sarcina.”
— Bine, spuse Hunter satisfăcut. „Ierihon și cu siguranță te putem îngrășa .”
Kaya s-a înroșit și i-a strâns mâna, degetele ei încolăcindu-se în jurul lui într-un mic fluturare. Privirea ei s-a îndreptat spre locul în care Aliyah și Duncan stăteau dincolo de
cameră, iar mâna ei a început să-i tremure în a lui.
— Relaxează-te, dragă, murmură liniștitor Hunter. „Nu trebuie să faci asta, știi. Ne putem întoarce la cabină. Nu trebuie să-i vezi deloc.”
Ea clătină din cap. „Nu, vreau să-i văd. Mi-e doar frică.”
El a zâmbit și a tras-o în brațe. „Nu te speria. Ierihon și cu mine vom fi cu tine tot timpul.”
Ea ridică privirea spre el, cu ochii strălucind. "Știu. Te iubesc."
El a lăsat un sărut pe buzele ei, apoi a întors-o spre ușă. Se convenise ca reuniunea să aibă loc la Duncan și Aliyah. În acest fel, dacă
Kaya ar fi trebuit să evadeze, ei puteau pur și simplu să plece și să se întoarcă în cabină și
nu ar fi fost stinghere de a aștepta ca părinții ei să plece.
Jericho o luă de mână în timp ce ieșeau afară pentru a intra în vehiculele lor. Briza sufla peste ei, ridicându-i părul de la vârfuri. Și-a întors fața spre soare și a închis ochii, iar Hunter a fost uimit de cât de frumoasă era. Și ea era a lui.
S-a trezit rugându-se când a crezut că nu mai crede în rugăciune . Doar o șoaptă către Dumnezeu pentru a-l ajuta să o iubească și să o ferească pe ea și pe
fiica lor de rău. Dacă soarele strălucea puțin mai tare peste fața ei întoarsă, era sigur că era o coincidență.
O scurtă amintire îi trecu prin minte. Rebeccah zâmbind, cu fața moale de dragoste. Pentru o clipă, s-a apucat și s-a ținut strâns... și apoi a lăsat -o ușor, urmărind cum era purtat de valurile trecutului său.
Nu a mai durut atât de mult. Umbrele s-au risipit încet. Pentru prima dată și-a privit viitorul cu atâta speranță și bucurie încât inima i-a durea pozitiv.
„Mulțumesc”, șopti el și simți că benzile strânse din jurul pieptului i se desprind și cădeau. Libertatea a fost un dar atât de dulce și dulce. Dragoste? Să i se acorde o a doua șansă de a iubi și de a fi iubit a fost mai mult decât ar fi putut să ceară vreodată. Avea de gând să o apuce și să se agațe cu tot ce merita.

***

Kaya se plimba prin interiorul sufrageriei lui Aliyah, în ciuda rugăminților repetate din partea lui
Jericho și Hunter de a se așeza. Erau îngrijorați, știa ea, dar ea nu putea să se așeze. Nu când stomacul ei clocotea ca un ceaun. Era tot ce putea să nu meargă la baie și să fie violent bolnavă.
— Sunt aici, spuse Aliyah încet.
Kaya încremeni, cu picioarele tremurând. Jericho și Hunter erau imediat

lângă ea, atingerile lor ușoare și liniștitoare.
Aliyah a ieșit, închizând ușa în urma ei. Kaya a apreciat tamponul pentru că era îngrozită. Acești oameni erau străini. Și totuși erau părinții ei. Au iubit-o. Aliyah îi spusese cum au suferit, cum au suferit toți după ce ea a dispărut în Alaska.
"Esti in regula?" întrebă Jericho.
Ea dădu din cap, apoi se înțepeni peste tot când ușa din față se deschise. O femeie cu aspect tânăr, cu părul lung și negru, păși șovăielnic în camera de zi. Privirea ei s-a blocat cu cea a lui Kaya, iar lacrimile i-au umplut ochii și i-au revărsat obrajii.
Kaya se uită mirată. Ea o cunoștea pe această femeie. Era femeia din viziunea ei, cea care o pusese în brațe pe fiica lui Kaya. Mama ei.
— Mamă, șopti ea.
„Kaya!”
Cu un suspine rupt, mama ei a înaintat, cu brațele întinse. Kaya sa împiedicat de ei, absorbind senzația caldă de întoarcere acasă. Ea inspiră adânc, mângâiată de parfumul familiar.
Mama ei și-a mângâiat părul în timp ce fața Kayei zăcea îngropată în gâtul ei. Oh, nu a fost nimic mai bun decât îmbrățișarea unei mame. Atâta dragoste, acceptare neîngrădită. Atât de multe încât îi lipsiseră de-a lungul anilor lungi.
„Kaya, fiica mea”, a șoptit mama ei încet pe părul ei. „În sfârșit, te-ai întors la noi.”
Kaya se îndepărtă să o privească prin ochii lăcrimați. "Am încercat. M-am întors cât de repede am putut. Am așteptat și am așteptat.”
Din spatele mamei ei se auzi un zgomot sugrumat, iar ea se uită să vadă un bărbat mare stând chiar în pragul ușii, cu lacrimi curgându-i fără rușine pe față.
"Papa?"
El și-a întins brațele pentru ea, iar ea a alergat înainte, brusc încurajată de amintirile că făcuse același lucru când era fată. O prindea și o învârtea, cu un rânjet uriaș pe față. Abia acum o strânse de pieptul lui masiv, aproape de parcă i-ar fi fost teamă că ea va dispărea.
— Copilul meu, spuse el întrerupt. „Îmi pare atât de rău că nu am fost acolo, micuțo. Nu știi ce mi-a făcut când Aliyah ne-a spus ce sa întâmplat. Am murit o mie de morți știind că fetița mea avea nevoie de mine și că nu eram acolo.”
Orice mânie sau tristețe s-a înălțat și a fost dusă pe măsură ce dragostea îi umplea inima.
„Acum ești aici”, șopti ea.
A luat-o în brațele lui mari și a strâns-o strâns de el. Când în sfârșit a pus-o jos, ea a fost din nou cuprinsă în îmbrățișarea mamei ei.
„Ce frumos ai crescut.”
Cuvintele mamei ei i-au fredonat ușor peste păr, iar Kaya a închis ochii în timp ce stătea între cei doi oameni care i-au dat viața.
Tatăl ei a cuprins-o pe obraz și a sărutat-o înainte de a se îndepărta și a-și îndrepta atenția către Hunter și Jericho. Privirea lui ținea atât curiozitatea, cât și îngrijorarea. Kaya a păși înapoi în adăpostul celor doi bărbați și le-a zâmbit

speriat părinților ei.
Tatăl ei întinse mâna către Ierihon. „Sunt Lawrence Carver,
tatăl Kayei. Aceasta este soția mea, Merry.”
Jericho îi întoarse tremuratul. „Jericho Hartley.” El dădu din cap către Merry când ea îi oferi un zâmbet.
Lawrence se întoarse să-i ofere mâna și lui Hunter.
— Vânătorul Caldwell, spuse Hunter sumbru.
„Familia noastră se mărește”, a spus Merry, cu ochii strălucind de lacrimi.
Jericho se uită la ea neîncrezător. La fel, ea a acceptat
locul lui și al lui Hunter în viața Kayei. Expresia lui Lawrence era subtilă de precauție
, dar nimic din limbajul corpului său nu sugera că a făcut excepție
fie față de el, fie față de Hunter.
Kaya îl luă de mână, apoi întinse mâna spre cea a lui Hunter. Ea le trase înainte
până când stăteau lipite de părțile ei. „Mamă, tată, aceștia sunt prietenii mei.”
Kaya se mișcă nervoasă împotriva lor, mâna tremurând în strânsoarea lui Jericho. El o strânse pentru a o liniști. Ea dorea binecuvântarea părinților ei și, de dragul ei,
el spera că o dau, dar dezaprobarea lor nu îi va împiedica pe Jericho și
Hunter să aibă o viață cu Kaya.
Merry îi zâmbi blând fiicei ei. „Este evident că te iubesc. Au
recunoștința mea pentru că au grijă de tine.”
— Și a mea, spuse Lawrence.
„Acum spune-mi despre micuțul tău.” Merry făcu un pas înainte pentru a-și pune mâna pe umflătura stomacului Kayei.
Jericho a privit cum Kaya s-a luminat ca un pom de Crăciun și le-a spus părinților ei despre
cadoul Marelui Făcător pentru fiica ei – fiica lui. fiica lui Hunter. Totul
părea suprarealist, ceva dintr-un vis bizar de ascultat, în timp ce
schimbarea formei era discutată cu calm ca și cum ar fi o întâmplare de zi cu zi. Dar apoi
pentru acești oameni a fost.
Și acum aceasta era familia lui. Îi aruncă o privire lui Hunter, care părea la fel de nedumerit ca și Jericho. Pentru doi tipi care se izolaseră de
lume, creșteau un cerc al naibii de mare de oameni.
Spre surprinderea lui, s-a simțit al naibii de bine.
Kaya se ridică în vârful picioarelor și își trecu buzele peste urechea lui. „Te iubesc”, șopti ea.
El a zâmbit și i-a strâns mâna. Ea știa cumva ce să spună și
când. S-a mutat la Hunter, iar el i-a dat drumul, știind că se va întoarce. În timp ce ea se așeză în curba brațului lui Hunter, brațul lui Hunter a venit strâns în jurul
ei.
Ea a râs și a zâmbit, cu ochii strălucitori și strălucitori. Singurătatea bântuitoare dispăruse din privirea ei.
Singurătatea dispăruse din sufletul lui Ierihon. Durerea și oboseala
i-au atenuat corpul, înlocuite cu căldură care a ajuns până în oase.
Și apoi Kaya și-a întors privirea frumoasă de chihlimbar spre el și inima lui s-a pierdut din nou.
OceanofPDF.com
Despre autor
Pentru a afla mai multe despre Maya, vă rugăm să vizitați www.mayabanks.com.

Trimiteți un
e-mail către Maya la maya@mayabanks.com sau alăturați-vă Yahoo! grup pentru a se alătura
distracției cu alți cititori, precum și cu Maya
http://groups.yahoo.com/group/writeminded_readers.
OceanofPDF.com
Căutați aceste titluri de Maya Banks
acum disponibile:

Seducing Simon
Colters' Woman
Understoed
Overheard
Undenied
Brazen
Love Me, Still
Stay With Me
Reckless
Into the Mist
Into the Lair În

curând:

Songbird
OceanofPDF.com
Trebuia să fie un simplu misiune. Dar nimeni nu i-a spus asta.

In the Lair
© 2008 Maya Banks

Falcon Mercenary Group, Cartea 2
Ian și Braden Thomas se întorc în SUA pentru a o extrage pe Katie Buchanan, sora coechipierului care i-a trădat. Ea ar putea fi foarte bine cheia
pentru a-l doborî pe bărbatul responsabil de transformarea lui Ian și Braden în pisici instabili. Din păcate, nu sunt singurii după Katie.
Katie nu are de gând să meargă în liniște sau să-și ofere încrederea pe un platou de argint. Are necazuri ale ei, care nu includ doi
bărbați cu durere în fund care pretind că fratele ei mort i-a trimis. E prea ocupată încercând să rămână
cu un pas înaintea lui Ricardo de la Cruz, fratele unui bărbat pe care l-a ucis.
Pe măsură ce cadavrele se adună, Ian și Braden sunt siguri de un singur lucru: Katie îi înnebunește. Ceva despre ea cheamă la prădătorul lor interior. Amândoi
o doresc, dar ea a făcut o practică de a lua decizii proaste și
de a avea încredere în bărbații nepotriviți. Și până când își dă seama că poate avea încredere în acești
doi războinici, s-ar putea să fie prea târziu.
Avertisment: Sânge, substanță cenușie, intestin și sânge. Lovitură în fund, guri de olita,
duh acerb. Oameni mai răi, oameni răi mor, oameni răi primesc

ceea ce merită. Sex... sex explicit, sex dur, ménage a trois, voyeurism, sclavie ușoară. Ah, și avalanșe.

Bucurați-vă de următorul fragment pentru In the Lair:
Katie s-a ghemuit sub jetul fierbinte aburind al dușului și a lăsat-o să-și cufunde pielea până a devenit roz și crudă. Chiar și după ce și-a spălat părul de două ori și și-a săpunat corpul în mod repetat, ea a rămas nemișcată în timp ce apa ieșea în cascadă peste ea.
Ea nu a vrut să se miște. Vreodată.
Dar avea o bănuială puternică, dacă nu iese curând, unul dintre ei ar veni să o scoată afară.
Cu un oftat regretabil, a oprit apa și a ieșit afară, întinzând mâna după un prosop. S-a uscat rapid, având grijă de părțile mai fragede. Când s-a privit în oglindă, s-a strâmbat. Apoi a tras prosopul și și-a lăsat privirea să-și urmeze corpul.
Umerii i-au alunecat în jos, iar ochii i s-au încrucișat de oboseală. Începea să aibă niște fantezii serioase care implicau o pernă și un pat.
Păturile erau complet opționale.
Un oftat iritat a scapat cand si-a dat seama ca neglijase sa aduca haine in baie cu ea. Și n-avea cum să pună din nou lucrurile urâte pe care le luase.
A înfășurat prosopul în jurul ei și și-a ținut brațele lipite de material, astfel încât să nu aibă șanse să alunece. Apoi și-a scos capul pe ușă înainte de a ieși.
Braden stătea întins pe pat, cu ochii închiși, iar Ian stătea cocoțat pe marginea saltelei, cu expresia tulburătoare. Ian ridică privirea spre ea, cu ochii închiși.
— Eu, uhm, trebuie doar să-mi iau niște haine, spuse ea cu voce joasă.
Ian se ridică. "Nu încă."
El se îndreptă spre ea, iar ea clipi surprinsă. Mâna lui îi cuprinse cotul, atingerea lui blândă în timp ce o îndemna spre pat.
— Poți să ții prosopul înfășurat în jurul tău deocamdată, spuse el cu răbdare. „Trebuie să mă ocup de tăietura aia de pe piciorul tău și apoi mă voi uita la brațul tău.”
Braden deschise ochii și se rostogoli pe marginea patului înainte de a-și lăsa picioarele în jos cu o bufnitură. Își frecă fața într-un gest obosit, apoi se ridică să stea lângă ea.
„Ia trusa”, i-a spus Ian lui Braden.
Ian a îndemnat-o să se coboare și ea s-a așezat stânjenită, ținându-și privirea pe genunchi, descoperită chiar sub marginea prosopului.
— Întinde-te pe spate și lasă-mă să-ți văd piciorul, i-a îndrumat Ian.
Ea l-a privit pentru o clipă, dar a făcut ceea ce i-a spus. Capul ei sări încet pe saltea în timp ce se așeza și se concentră asupra tavanului.
Mâinile blânde i-au acoperit vârful piciorului și l-au înclinat în spate în timp ce el a examinat coloana. Degetele lui erau ferme și calde pe pielea ei.
Braden se aplecă și o luă de braț, ridicându-se în timp ce examina vânătăile și umflăturile.

Cât timp trecuse de când pur și simplu se bucurase de atingerea altuia?
În apropiere, sentimentul de a nu fi atât de îngrozitor de singur?
A fost copleșitor și totuși atât de profund plăcut încât nu le-a putut cere să se oprească. Ea nu voia să se oprească.
Acestea au fost atingeri preocupate. Grijuliu si usor. Nu exista niciun semn disperat de posesie, nici cuvinte strigate, nici nesiguranță adânc înrădăcinată. Ea tremura chiar dacă poftea mai mult.
Ian a simțit-o tremurând sub degetele lui. A văzut o vulnerabilitate crudă în spatele unei
fulgerări de lacrimi bruște și i-a sfâșiat intestinele. Aici era o femeie neobișnuită cu nici un fel de tandrețe. Se aștepta la ce e mai rău și părea că de obicei înțelese.
Ce naiba de viață a dus ea și de ce o lăsase Gabe să se descurce singură ?
Încercând să nu se lase prea afectat, i-a pus tăietura cu antiseptic și i-a bandajat rapid. Braden își manipula cu grijă brațul, dar în afară de câteva tresăriri, nu părea prea deranjată de asta.
A întins sticla mică spre Braden împreună cu bandaje proaspete. „Pentru mâna ei."
Braden luă lucrurile de la el și se așeză lângă Katie, cu șoldul aproape de umărul ei. Degetele ei s-au scuturat de ale lui Braden, în timp ce el le-a despărțit cu grijă.
Ian se lăsă pe cealaltă parte. — Trebuie să mă uit la coastele tale, Katie, spuse el cu o voce joasă, liniștitoare.
Culoarea îi inundă obrajii, iar ochii ei s-au îndepărtat, privirea ei concentrată asupra peretelui.
Braden i-a atins obrazul, trecându-și un deget pe linia delicată a maxilarului.
— Nu-ți fie frică, spuse el încet. „Vrem doar să ne asigurăm că ești bine. Îți jur că nu te vom răni."
Ea închise ochii și dădu încet din cap.
Ian a aranjat prosopul astfel încât să atârne lejer peste talia ei. Nu putea să-i acopere sânii și pelvisul și a simțit că probabil că ar fi cel mai puțin jenată să-i aibă să se uite la sânii ei.
De-a lungul cutiei toracice ei erau împrăștiate vânătăi, unele de mărimea unui pumn, altele
mai mici, amprente violet pe pielea palidă. Când a văzut petele întunecate aproape de sfârcurile ei, maxilarul i s-a strâns de furie.
„Te-au violat?" întrebă el răspicat.
Braden și-a aruncat privirea uluită spre fratele său, iar sprâncenele lui s-au adunat în semn de admonestare.
Ochii lui Katie s-au deschis și ea se uită la Ian șocată.
„N-nu", se bâlbâi ea.
„A încercat?" Ian apăsă, nesigur de ce era atât de important să cunoască profunzimea depravării lui Ricardo de la Cruz.
O înroșire întunecată i-a pătat obrajii, iar ochii ei străluceau de furie.
— Mă îndoiesc că va putea folosi acea parte a anatomiei lui pentru o perioadă lungă de timp,
spuse ea întunecată.
Un zâmbet flirtă cu marginile gurii lui Braden. Ian s-a relaxat, neștiind

cât de tensionat fusese până când o parte din nervozitatea l-a părăsit.
„Bine, deci ce a făcut el mai exact?” a întrebat Ian în timp ce avea grijă de o tăietură chiar
sub sânul ei stâng.
Ea scoase un oftat. "Conteaza? Nu am de gând să fiu prins de el
din nou. Nu aș avea această perioadă dacă voi doi nu m-ați fi încetinit.”
Braden tresări. „Am încercat doar să ajutăm.”
Se întoarse să se uite lung la Braden. „Mi-ar plăcea să cred asta.
Într-adevăr, aș face-o. Dar încă nu știu de ce ești aici. Spui că
te-a trimis Gabe. De ce? Dai de înțeles că altcineva mă urmărește, dar mi-am petrecut tot
timpul fugind de Ricardo.”
Ian a absorbit ultima informație. El și Braden au făcut schimb
de priviri, apoi Braden și-a dres glasul.
„De ce nu te îmbraci, Katie. Apoi putem avea acea conversație
despre care am vorbit.”
Ian ridică o sprânceană în discuție.
„Am făcut o meserie”, a explicat Braden. "În timp ce dormeai.
Ea ne dă informații, iar noi îi dăm la fel.”
Katie își înfășura prosopul în jurul corpului și se strădui să se ridice. Ian îi puse
mâna după gâtul ei și o ajuta să înainteze. Degetele lui zăboviră la
ceafa ei, atrase de moliciunea pielii ei. O piele de găină minusculă i se înțepa
și i-a alergat peste carne, iar mușchii ei tremurau sub palma lui.
Ea nu era imună la el la fel de mult decât era imun el la ea.
Nesigur ce să facă cu acea realizare, el și-a tras mâna și o lăsă
să se ridice din pat. Pentru o scurtă clipă, ea ezită și se uită înapoi la
el, cu ochii mari de confuzie și incertitudine în părți egale.
Apoi strânse mai strâns capetele prosopului în jurul ei și își apucă
geanta înainte de a se îndrepta spre baie.
„Am impresia clară că nu ne va plăcea ceea ce auzim”,
murmură Braden. „Ce ar fi putut face ea ca să-l determine pe un bărbat să
o trateze așa cum a făcut-o?”
„Uneori o femeie nu trebuie să facă nimic”, a spus Ian cu un mârâit.
„Poate că pur și simplu nu a putut accepta un nu ca răspuns. Oricare ar fi cazul, trebuie
să o scoatem naibii din țară.”
— Ca să o putem folosi, spuse Braden cu o voce joasă, nemulțumită.
„Vezi altă cale?” Ian își păstră vocea la fel de joasă ca a lui Braden. — La naiba,
Braden, nici mie nu-mi place. Evident că s-a distrat de rahat și Dumnezeu
știe de ce Gabe a lăsat-o singură, dar chiar vrei să rămâi așa pentru
tot restul vieții? Jumătate om, jumătate animal sălbatic fără control, fără
de ales?”
Și-a pus mâna pe ceafă și s-a frecat în sus și în jos până la
baza gâtului, agitat.
— Măcar o vom ține în siguranță. La naiba, când crezi că a
mâncat ultima dată? Ai văzut cât de subțire este? Avea, ce, două sute de dolari la
ea? Da, avem nevoie de ea să-l scoată pe Esteban, dar asta nu înseamnă că
o vom arunca sub autobuz.
Braden se uită înapoi la el, o scurtă incertitudine fulgerându-i în ochi înainte ca buzele

să se strângă într-o linie fină. „Nu, nu vreau să fiu așa pentru totdeauna.
Dar poate... poate trebuie să fim realiști. S-ar putea să nu existe o modalitate de a remedia
asta, Ian.
OceanofPDF.com
Gracie Evans vrea un Valentine's pe care nu o va uita. Luke Forsythe plănuiește să -i ofere exact ceea ce își dorește.

Auzit
© 2006 Maya Banks

Gracie s-a săturat ca bărbații din viața ei să nu o satisfacă niciodată în pat. Niciunul dintre
iubiții ei nu s-a apropiat de a-și îndeplini fanteziile vii. Când Luke
o aude vorbind despre ceea ce își dorește cu adevărat, el este uluit – și foarte entuziasmat. Deci Gracie crede că niciun bărbat în viață nu o poate satisface? Luke își propune să
demonstreze că se înșeală.

Bucurați-vă de următorul fragment pentru Overheard:
Gracie s-a trezit de soarele care strălucea pe fereastra dormitorului. Spațiul de lângă ea era gol și simțea mirosul de slănină gătită. Ea a zâmbit. Luke trebuie să fie în bucătărie pregătind micul dejun.
S-a întins și s-a cățărat leneș din pat. Cămașa de flanel a lui Luke stătea grămadă pe podea, iar ea întinse mâna spre ea. Îl puse pe el, lăsând-o
descheiat în față. Mirosul lui o înconjura, iar ea înfășura
cămașa mai strâns în jurul ei.
Ea a ieșit desculță din dormitor spre bucătărie, cu un zâmbet răutăcios pe față. L-ar tachina cu câteva priviri ale acelor inele pentru mamelon pe care le iubea atât de mult. Până să se termină micul dejun, avea să fie un plin de greutăți.
Ea dădu colțul, lăsându-și cămașa să deschidă puțin mai larg și scoase un scârțâit de surpriză. Își smulse cămașa și se uită la Wes care stătea
în bucătărie sprijinit de blat.
Ea a început să dea înapoi, dar Wes a redus distanța dintre ei.
„Nu știam că ești aici”, a pufnit ea.
Își strânse și mai strâns cămașa, sigură că fața ei era roșie ca un semafor. Spre surprinderea ei, Luke stătea lângă aragaz, cu o expresie interesantă în timp ce o privea.
Wes se opri în fața ei și își întinse mâna. A tras-o
înainte în bucătărie.
— Haide acum, Gracie, spuse el. „M-ai văzut goală. E timpul să-ți
întorci favoarea.”
Ea tremura sub privirea lui intensă. „Este o glumă practică sau așa ceva?”
Wes își trecu mâna pe reverul cămășii ei, dând-o deoparte până când sânii ei se uitară pe margine.
"Fara gluma. Suntem prieteni de multă vreme, Gracie. Nu vreau să te fac inconfortabil, dar nu cred că ești. Cred că ești la fel de excitat ca și mine acum.”
Își înclină capul confuză și îi aruncă lui Luke o privire panicată.

— Încetează cu ea, spuse Luke.
— Vrei un grup în trei, spuse Wes. „Luke și cu mine vrem să-ți dăm unul.”
Gura ei s-a rotunjit la un O și ochii i s-au mărit. Degetele lui Wes i-au trecut sfârcurile, lovindu-se ușor spre inele.
Ea aruncă din nou privirea spre Luke, pentru a-l vedea uitându-se atent la ea.
— Dacă nu vrei asta, spune-o, spuse Luke încet. „Nu vrem să facem nimic care să te facă să te simți inconfortabil.”
— Uau, șopti ea. „Adică, nu știu ce altceva să spun. Ești de acord cu asta?” l-a întrebat ea pe Luke.
El a zambit. „Cine crezi că l-a invitat pe Wes?”
„La dracu’. Ea clătină din cap, nesigură dacă visează sau nu . Un trio. Nu cu străinii. Cu doi bărbați în care avea încredere implicită. Doi bărbați care au avut grijă de ea și ar face bine. Nu prea multe lucruri de gândit acolo.
— Ce spui, Gracie? murmură Wes.
Ea a dat din cap. "Bine."
Wes îi dădu bărbia în sus cu degetul lui.
„Nu vreau ca lucrurile să fie incomode pentru noi. Suntem prieteni de prea mult timp pentru asta.”
Se aplecă înăuntru și își trecu buzele peste ale ei. Barbă lui îi frecă ușor bărbia. Bulele de emoție și-au luat zborul în pieptul ei. Ea s-a relaxat împotriva lui, iar el a adâncit sărutul.
Cămașa ei s-a despărțit în timp ce mâinile lui au alunecat pe sub material și i-au cuprins sânii. Degetele lui trecură peste sfarcurile ei.
Renunțând la inhibiții, ea și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui și l-a sărutat înapoi, lăsându-și limba să se plimbe jucăuș peste a lui.
A fost o experiență diferită să-l sărut pe Wes. Era mai blând decât Luke, dar la fel de senzual. Dacă și-ar acorda timp să analizeze situația, probabil că s-ar retrage cu mortificare, dar se simțea corect.
Wes și-a înfășurat mâinile în jurul taliei ei și a ridicat-o în sus până s-a așezat pe blat.
— Mult mai bine, murmură el.
Sânii ei erau acum la nivelul gurii lui, iar el a profitat. Limba i s -a frecat ușor peste un mamelon. Se încreți și mușchii ei s-au strâns ca răspuns.
El i-a luat sânii cu ambele mâini și i-a ridicat pentru ca gura lui să-i devore.
„N-am știut niciodată că ai o latură atât de sălbatică, Gracie. Imi place. Inelele sunt fierbinți.”
Ea gemu în timp ce el îi sugea mamelonul în gură, limba lui jucându-se cu inelul.
— Trebuie să mănânce, interveni Luke.
Wes s-a îndepărtat încet și Gracie a fost tot ce a putut să nu insiste că nu-i era foame, așa că s-o ducă în pat. Stomacul ei o contrazicea prin bubuit.
Wes o ridică în timp ce Luke îi punea o farfurie pe masă. Se duse nesigură spre scaunul ei și se lăsă jos în el. Își trase strâns cămașa

în jurul ei, renunțând brusc la ideea de a-l înnebuni pe Luke. Întoarsese complet situația împotriva ei.
Cei doi bărbați s-au așezat de o parte și de alta a ei și au început să-și lustruiască farfuriile cu mâncare. Ea a reușit să ciugulească o cantitate mică, dar stomacul ei era în plin salt și nu și-a făcut dreptate hranei.
„Dacă ai terminat de ales, știu că ceva ce am putea face, este mult mai distractiv", a spus Wes.
OceanofPDF.com
Dragoste...sau prietenie? Chiar trebuie să aleagă?

Doar Tyler
© 2009 Jess Dee

Cercul de Prieteni, Cartea 1
Katelyn Rosewood se confruntă cu o dilemă morală, una de două metri și doi, sexy ca păcatul – și cea mai bună prietenă a logodnicului ei. Katie a petrecut mult timp să treacă peste
Tyler Bonnard, dar acum că s-a întors la Sydney, îi dă peste cap lumea ei reconstruită cu grijă.
Relația ei cu Steve Sommers poate fi scurtă de căldură și dorință, dar după ce Tyler a părăsit-o cu doi ani în urmă, ea va lua în orice zi securitatea și prietenia solidă în locul pasiunii sălbatice. Cu excepția faptului că Tyler pare să aibă o explicație bună, chiar dacă revoltătoare, pentru motivul pentru care s-a întors.
După ce un tragic secret de familie l-a smuls din viața lui Katie, Tyler este bucuros să se întoarcă cu cei mai buni prieteni ai săi. Dar un lucru este deplasat: Katie este în brațele omului nepotrivit. Și dacă reacția ei la întoarcerea lui este vreun indiciu, ea nu este deloc peste el. Ceea ce ar putea însemna speranță pentru Tyler, frângere de inimă pentru
Steve...
Și o altă pierdere devastatoare pentru Katie, care trebuie să aleagă între bărbat. căruia și-a încredințat viitorul și bărbatul care încă îi ține inima.
Avertisment: ține un șervețel sau două la îndemână în timp ce citești această carte. Deși conține câteva scene de dragoste vaporoase, restul poveștii s-ar putea să te facă să plângi.

Bucurați-vă de următorul fragment pentru Only Tyler:
Nu își amintea clar că a părăsit teatrul. Nu știe cum a ajuns în liftul care ducea la camerele de hotel. Tot ce știa era că, atunci când ea și Tyler au fost așezați în siguranță în prima mașină fără alți oameni, ea a fost în sfârșit, în sfârșit, din nou în brațele lui.
Sărutul lui aproape că îi opri inima. Și când în sfârșit a început să bată din nou, când în sfârșit și-a dat seama că va leșina dacă nu-și forța aerul în plămâni și sângele în artere, a fost într-un ritm instabil și neuniform.
Nu a sărutat doar cu gura, ci a sărutat cu tot trupul, contopindu-o împotriva lui, în el, făcându-i una. În timp ce limba lui fură între buzele ei, pârjolindu-i gura, ea a jurat că a văzut stele.

Era înfășurată în brațele lui, exact acolo unde își dorea să fie. Exact acolo unde îi era locul.
Pentru a doua oară în acea seară, el și-a pus mâna pe spatele ei.
De data aceasta însă, nu era nimic subtil în atingerea lui. El i-a curbat șoldurile în ale lui, iar lumea ei a rămas nemișcată. Era greu. Erecția lui s-a apăsat pe burta ei inferioară, arzând prin rochie.
Impactul a fost electric. Sânii i s-au strâns și s-au aprins scântei între picioare. Ea gemu în gura lui.
Își trase fața pentru a se uita la ea. Ochii lui, deși pătați de aur, erau atât de întunecați încât erau bazine fără fund de dorință. A încercat să vorbească, a încercat să spună ceva, dar nu a putut. În schimb, i-a luat din nou gura într-un sărut atât de carnal, atât de picant, încât genunchii ei amenințau să cedeze.
Când liftul s-a deschis pentru a-i goli pe podeaua lui Tyler, el a refuzat să rupă contactul. O ridică în brațe, ducând-o fără efort pe coridor.
Deși mâinile ei tremurau, ea s-a jucat cu nasturii cămășii lui, pornind de la vârf și coborând încet. Cu fiecare buton care se desfăcea, ea se înghesuia în pieptul lui, sărutând carnea expusă. Carnea pe care o iubea atât de bine. Atât de temeinic.
Al treilea buton a scos la iveală un mamelon, mic, masculin și dur. Ea și -a pus buzele în jurul lui și a supt ușor.
— Katie, râpă el.
Se oprise din mers și acum stătea lângă o ușă.
„Asta este camera ta?” Uită de gutural. Vocea ei era aproape inexistentă. Doamne, avea atât de mare nevoie de el. Avea nevoie să umple golul din coapsele ei.
„Da...” Vocea lui se frânse când ea își trecu limba peste sfarcul dur a doua oară.
"Deschide usa. Acum. Trebuie să te simt mișcându-te în mine.” Numai Ty putea să-i dea ceea ce avea nevoie. Doar Tyler.
Cum a reușit să scormonească în buzunar, să-și scoată cardul de cheie și să deschidă ușa, era dincolo de ea – dar atunci aproape totul era peste ea în acel moment. Singurul lucru pe care îl putea înțelege era nevoia ei acerbă de a-l consuma pe Tyler Bonnard, întreg.
Corpul ei era făcut din căldură lichidă. Când Tyler a pus-o în picioare, și-a întins bretea rochiei peste umăr, dezvăluindu-și sânul și și-a luat sfarcul în gură, ea a jurat că a văzut aburi mocnind între carnea ei și buzele lui.
Impactul gurii lui asupra sfarcului ei a fost amețitor. Lumea se învârtea. Soarele a coborât și a răsărit. Capul îi lăsă pe spate și gemu. Doar Tyler.
El a fost singurul bărbat care a făcut-o vreodată să se simtă așa.
Și apoi i-a sunat telefonul mobil. Sunetul strident și invaziv.
Ea a înghețat.
„Ignora-l”, a mârâit Tyler în timp ce îi strângea sânul cu dinții.
Ea nu putea.
„Se va opri într-un minut.” I-a strecurat a doua cureaua peste umăr, dezvăluindu-i celălalt sân. În timp ce buzele lui fierbinți îi acopereau sfarcul, ea ascultă trillul persistent al telefonului.
Până s-a oprit.

S-a relaxat și și-a adus atenția înapoi asupra lui Tyler. Sânii ei erau cufundați în mâinile lui. Gura lui era la un centimetru de a ei.
„Dulce, dulce Katie. Nu te-am uitat niciodată. N-am uitat niciodată asta.” Pleoapele îi aveau
glugă și vocea joasă. „Nu am încetat nici un minut să te iubesc.”
Era imposibil de spus cine a sărutat pe cine, dar gura lor s-a unit din nou, iar degetele de la picioare ale lui Katie s-au curbat din cauza plăcerii pe care i-o dădeau buzele lui.
Tyler încă o iubea.
„Îmi pare atât de rău că te-am părăsit, atât de rău că ți-am provocat durere. A fost ultimul lucru pe care mi
l-am dorit. Vreodată."
Își trecu mâna peste șoldul lui. I-a alunecat degetele de-a lungul lungimii dure a penisului lui. El s-a smucit în atingerea ei, umplându-i palma și a gemut.
Doamne, l-a ținut din nou. Își simțea entuziasmul și excitarea. Se potrivea perfect cu căldura umedă dintre picioarele ei.
Pantalonii lui erau o barieră restrictivă, un zid de beton între ei, iar ea își coborî cealaltă mână pentru a-i apuca catarama curelei lui. Avea nevoie să-i simtă carnea goală. Avea nevoie să simtă căldura pulsatorie a penisului lui. Încet, ea a strecurat
cureaua prin cataramă și a împins-o din drum. Ea îi răsuci nasturele prin orificiu și apoi trecu fermoarul peste umflătura lui solidă.
Atât de aproape. Ea a împins clapele deoparte și a atins talia chiloților lui.
Tyler fredonă jos în gât.
Ea a împins elasticul, i-a simțit vârful umflat al penisului sub vârful degetelor și a gemut în gura lui.
Și apoi i-a sunat telefonul.
Și a sunat.
Și a sunat.
Ea a rupt sărutul, retrăgându-se în timp ce realitatea s-a izbit de răpirea lor.
— Sunt Steve, spuse Tyler inutil. Cu un minut înainte, dorința îi întunecase ochii. Acum vina i-a umbrit.
Urul de sine a umplut-o. S-a uitat în jos la pieptul ei gol.
— Sunt Steve, spuse el din nou și se îndepărtă cu un pas de ea.
Sânii ei tremurau, umezi și sclipind din gura lui Tyler. Rochia îi atârna în jurul curelei pe care o strânsese în talie. A înghițit în sec când și-a dat seama ce făcuse. „Încearcă să ne găsească. El... a spus că dacă termină la o oră rezonabilă, ni se va alătura să bem ceva.”
Ce fel de vierme murdar era ea, seducându-l pe cel mai bun prieten al logodnicului ei? Cerându-i să se culce cu ea. În acea clipă, s-a disprețuit pe ea însăși și l-a disprețuit pe Tyler, pentru ceea ce tocmai îi făcuseră singurului bărbat care, sub amenințarea
cu moartea, nu le-ar fi făcut niciodată rău. El era stânca ei, sprijinul ei, partenerul ei. Steve era bărbatul cu care urma să se căsătorească în curând.
Un val de greață aproape că o surprinse. Cum a putut ea? Cum ar putea
?
Se uită la Tyler. A respirat greu și și-a trecut o mână încordată peste maxilarul încleștat. Ochii îi erau înnegriți de dorință, îndoială și regret. Cămașa îi

atârna deschisă în jurul taliei și picături sidefate de umezeală străluceau pe capul penisului. Chiar și în mijlocul avântului ei de ură de sine, atracția de a merge la el era intensă, aproape magnetică. Impulsul de a-l atinge din nou, de a nega faptele lor greșite, a fost puternic.
"Trebuie să plec." Și-a tras rochia în sus, împingându-și stângaci brațele prin bretele. „Eu... îmi pare rău. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple.” Și -a căutat orbește poșeta și a găsit-o lângă ușă. Apoi se întoarse și se uită la chipul chinuit al lui Tyler.
A fost la fel de deranjat de apelul lui Steve ca și ea. La fel de zguduit.
Pe scurt, s-a gândit să cadă în genunchi și să-și lingă păcătosul înainte de a-și veni de pe pula. „Steve este prietenul tău”, a spus ea îngrozit. „E logodnicul meu.”
El nu s-a certat. Pur și simplu și-a prins pantalonii și și-a pus cureaua.
Deschizând ușa, a mers la fel de repede pe cât o purtau picioarele, pe coridor și spre lifturi, urându-se mai mult cu fiecare pas pe care îl făcea . Avusese vreo zece metri pe coridor când auzi pașii.
Mergea mai repede.
Nu a ajutat. El era în spatele ei. Mâinile lui pe șoldurile ei, obligând-o să încetinească.
Ea s-a oprit și a șoptit: „Tyler, nu.
N-a spus un cuvânt. El doar a tras-o înapoi împotriva lui și a lăsat erecția lui să se cuibărească în fundul ei. Pieptul lui îi amortiza umerii. Doamne, a vrut să se topească în el. A vrut să rămână în brațele lui pentru totdeauna. Voia să -l simt îngropat în căldura ei de așteptare.
"Vă rog. Lasa-ma sa plec."
OceanofPDF.com
Samhain Publishing, Ltd.
Este vorba despre povestea...

Acțiune/Aventură
Fantezie
Istoric
Horror
Mainstream
Mister/Suspense
Non-Ficțiune
Paranormală
Red Hots!
Romantic
Science Fiction
Western
Young Adult

www.samhainpublishing.com
OceanofPDF.com